

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Requesting the
presence of
your pleasure...

COME
as you
ARE

#1 New York Times Bestselling Author

LAUREN
BLAKELY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

OLDUĞUN GIBI GEL

LAUREN BLAKELY

İÇİNDEKİLER

Telif Hakkı

Ayrıca Lauren Blakely

tarafından Olduğunuz Gibi

Gelin hakkında

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

Sonsöz

Başka Bir Sonsöz

Lauren Blakely

tarafından da yazılmıştır

Teşekkür İletişim

TELİF HAKKI

Telif Hakkı© 2018 Lauren Blakely
LaurenBlakely .com tarafından
Kapak Tasarımı©Helen Williams Fotoğraf:
Rafa Catala
Birinci Baskı

Tüm hakları saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin ve bu kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden yazılı izni olmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir. Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da

sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, iade etmeli ve kendi kopyanızı satın almalısınız. Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

AYRICA LAUREN BLAKELY TARAFINDAN

Büyük Kaya Serisi

Big Rock

Mister O

Well Hung

Tam Paket Joy

Ride

Sert Ahşap

Tek Aşk Serisi çift-POV Bağımsızlar

Seksi Olan Tek

Olan Ateşli

Olan

Spor Aşkları En

Değerli Playboy Gol

Atma İhtimali En Yüksek

Olan

Standalones

The Knocked Up Plan

Saplama Bulucu

V Kartı Yolculuk

Tutkusu

Olduğun Gibi Gel

Part-Time Lover (Haziran 2018)

The Real Deal (Yaz 2018)

Kalbimi Kırma (Yaz 2018) Çok Cazip

21 Çalıntı Öpücük

Kalbinin Sınırları Dışında
Oynuyor

Kalp Kıranlar Serisi

Once Upon A Real Good Time (Güz 2018) Once
Upon A Sure Thing (Güz 2018)
Once Upon A Wild Fling (Sonbahar 2018)

Aşka Yakalanmışlar Serisi

Bize Yakalandınız
Benimmiş Gibi Ödüllü
Koca
Gözlerindeki Yıldızlar

Pişmanlık Yok Serisi

The Thrill of It
The Start of Us
Seninle Her Saniye

Baştan Çıkarıcı Geceler Serisi

İlk Gece (Julia ve Clay, ön roman) *Geceden*
Sonra Gece (Julia ve Clay, birinci kitap) *Bu*
Geceden Sonra (Julia ve Clay, ikinci kitap) *Bir*
Gece Daha (Julia ve Clay, üçüncü kitap)
Çılgınca Baştan Çıkarıcı Bir Gece (Julia ve Clay romanı, kitap 3.5)

The Joy Delivered Düeti

Nights With Him (Michelle ve Jack hakkında bağımsız bir roman)
Yasak Geceler (Nate ve Casey hakkında bağımsız bir roman)

Günahkâr Geceler Serisi

Tatlı Günahkâr Geceler
Günahkâr Arzu
Günahkâr Özlem

Günahkâr Aşk

Ateşle Mücadele Serisi

Burn For Me (Smith ve Jamie) *Melt*

for Him (Megan ve Becker)

Consumed By You (Travis ve Cara)

Mücevher Serisi

İki kitaplık seksi bir çağdaş romantizm serisi

Safir Olayı Safir

Soygunu

OLDUĞUN GIBI GEL HAKKINDA

Daha mükemmel bir gece senaryosu yazamazdım.

Harika bir akşam için, Manhattan'ın kalbindeki bir maskeli baloda, herkesin bir parçasını istediği milyoner değilim. İyi, multimilyoner. Ama o virgülleri kim sayıyor? Ne ben, ne de dans etmeyi, esprili şakaları ve ateşli, tutkulu, duvara karşı seksi benim kadar seven, şimdiye kadar tanıştığım en ilgi çekici kadın.

İsimlere ya da kartvizitlere gerek yok. İşte bu yüzden onu daha fazla tanımaya hevesliyim, çünkü gizemli kadınım beni büyük banka hesabımdan ziyade ben olduğum için seviyor gibi görünüyor.

Her şey yolunda gidiyor. Ta ki ertesi gün işler biraz karışana kadar. (Haber flaşı - çok karmaşık.)

Büyüleyici, zeki, inanılmaz bir aşık ve şu anda kaderi gözbebeklerinden bıcaqlamak istiyorum.

Uğruna çalıştığım bir hedefim vardı ve bir de baktım ki gizemli adamım, hayalimdeki işle aramda duran kişinin ta kendisi. Hayalimdeki iş.

Çünkü benim zor hayatımın onun yıldızlarla öpüşen hayatıyla hiçbir ortak yanı yok.

Ama artık o masalsı geceyi geride bırakmanın ve onu neyin harekete geçirdiğini öğrenmeye odaklanmanın zamanı geldi. Ne yazık ki onun tuhaflıkları benim de tuhaflıklarım ve New York'a olan aşkı da benimkiyle aynı.

Ve günlerimizi birlikte geçirirken, kaderin acımasız bir **cilvesi** gibi hissettiren başka bir şey keşfediyorum - **bu yaramaz beyaz atlı prence aşık oluyorum ve bu hikayemize yazabileceğim bir son değil.**

Candi için, her şey için ve hikayeler için.

Flynn

Fısıltılara alışkınım.

Etrafımda küçük sesler hışırdıyor. Soruyorlar, merak ediyorlar.

Bu adam tanıdık geliyor.

O . . . mı?

Bu . . . mı?

Evet, ben o adamım.

Bazen çözerler. Bazen de bulamazlar. Anlarsalr, bir sonraki adım gelir.

Bugün, spor salonumdaki soyunma odası görevlisi nefesinin altında mırıldanıyor - *sanırım bu . . .* - sonra beni bir filozofun varoluşun anlamını incelediği gibi inceliyor.

İyi ki çoğunlukla giyinikim.

Kısa boylu, tıknaz adam yerdeki havluları toplayıp sepete atarken bana bakıyor, sonra da bakmıyormuş gibi yapıyor. Aşağıya bakıyor, sonra tekrar yukarıya bakıyor ve yemin ederim son düğmeyi beyaz gömleğimin deliğinden geçirirken parçaların yerlerine kaydığını görebiliyorum.

Hayır, bana asılmak üzere değil. Bana asılmak üzere.

Postacı çantamı göğsümden geçirip dolabı kapattım ve elimi hâlâ nemli olan saçlarımda gezdirdim. Havlumu banktan alıp ona götürüyorum ve sepete atıyorum. Çenemi kaldırarak, başımla

dostum ve bu üst düzey raketbol kulübünün soyunma odasını pırıl pırıl temiz tuttuğu için ona teşekkür et.

Başını eğiyor, parmağını sallıyor ve fısıltılarını kelimelere dönüştürüyor. "Affedersiniz ama siz Flynn Parker değil misiniz?"

Adı buydu.

Beni tek yumurta ikizim olarak değil de ben olarak tanımlaması bonus puan. Bu adamın iyi bir radarı var.

"Evet, öyleyim."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve neredeyse heyecandan titriyor. "Ben Dale ve size geliştirdiğim bir uygulamadan bahsetmek istiyorum. Bence çok hoşunuza gidecek."

Kulaklarımın duyduğu ses sayısı kadar biram olsaydı ... Manhattan'daki tüm barları sonsuza kadar doldurabilirdim. Yüksek teknoloji CEO'su olmak yerine bira tedarikçisi olurum.

"Bana en iyi otuz saniyelik sunumunu yap," diyorum gülümseyerek. Mesele şu ki, benim alanımda ne zaman dinlemeye değer bir şeyle karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz. Adamın siz eve gelmeden önce terliklerinizi ısıtan bir uygulaması varsa, ilgimi çekebilir.

Ya da belki onun yerine bir çift çorap giyerdim.

Dale ellerini ovuşturur. "Şunu dinle. Adı Nasıl Yapıyorum? Ve" diyor, uygulaması kendi aklını başından alıyormuş gibi başını sallayarak, "cinsel performansınızı değerlendiriyor."

Göz kırpıyorum. Gözlüklerimi ayarladım. Bunu gerçekten söyledi mi? "?" ", hızınıza ve hızınıza bağlı olarak itme hızı ve partnerinizin sesleri, size puan verir. Mesela, beş misin? Sekiz misin? Durun bir dakika, on musunuz?"

Şaşırtıcı bir şekilde, birden ona kadar olan ölçeğin nasıl işlediğini biliyorum. "Başka bir şey yapıyor mu?"

Dale kaşlarını çatıyor. "İşini ne kadar iyi yaptığın konusunda sana not vermenin yanı sıra mı? Başka ne yapsın ki? Bu çok havalı. Çevrimiçi randevu siteleriyle entegre olabileceği tüm yolları hayal edin."

Hiç kimsenin kullanmak istemeyeceği tüm yolları hayal edin, bir, ve iki, cevapları öğrenmek. Ayrıca, kullanmanız gerekiyorsa, puanınızın düşük olduğunu tahmin ediyorum.

Ama benim rolüm onu finanse etmek değil. Anında geri bildirimde bulunmak. Çorap içi gibi kokmayan temiz bir soyunma odasından ne kadar hoşlandığımı düşünürsek, en azından faydalı bir ipucu verebilirim. Kötü fikirlerin kalıntılarından ortaya çıkan harika fikirlerin sayısı

"Üzerinde çalışmaya devam et, Dale. Geliştirmeye devam et. Pivot yapmaktan ve başka bir yöne gitmekten de korkma."

Tercihen tamamen yeni bir tane.

Başını kaşıyor. "Yeni bir yön. Bunun hakkında düşünmeme izin verin. Belki önerilerde bulunabilir. Denenecek pozisyonlar. Hız ve benzeri konularda ipuçları."

Evet, onu bu düşünce kafasının içinde dolaşırken bırakacağım. "İyi şanslar, Dale."

"Teşekkürler, Flynn."

Oradan ayrılıp ofisime doğru on blok yürüyorum ve lobiye girdiğimde kapıcı Claude'a merhaba diyorum.

Mavi şapkalı ve kravatlı bıyıklı adam beni selamlıyor. "Günaydın Bay Parker. Size kuzenim Charlie'den bahsetmiş miydin, muhteşem minyatür golfçü?"

"Yaptığına inanmıyorum," diyorum, acaba Claude kuzeninin o imkansız yel değirmeni engeline bir delikte bir vuruş yaptığı zamana dair bir aile hikayesini burada mı paylaşıyor? Eğer öyleyse, o atışı nasıl yapacağımı bilmek isterdim.

"Profesyonel olabilmek için bir GoFundMe kampanyası başlattı," diyor. "Bağış kampanyasına katkıda bulunursanız, ona yeni beş demir, seçkin bir koç ve son teknoloji golf topları alabiliriz. Bunu düşünür müsünüz Bay Parker?"

Eğer on yaşındaki yeğeninin softbol takımının saha masrafları için sponsor istediğini ya da yeğeninin ortaokul fen sınıfının planetarium gezisi için finansmana ihtiyaç duyduğunu söyleseydi, hiç düşünmeden evet derdim. Servetimi paylaşmaya karşı değilim.

Bununla birlikte, gösteriş projelerinin finanse edilmesine kesinlikle karşıyım. "Kuzenimize iyi şanslar dilemekle birlikte, bireysel hedefler yerine belirli hayırsever hedefleri olan kar amacı gütmeyen kuruluşları desteklemeyi tercih ederim."

Claude kıkırdar. "Kuzenimi görseydin, onun hayırsever biri olduğunu anlardın." Siyah mermer tezgâhın arkasındaki yerinden kalçasını tokatlıyor ve kendi şakasına kahkahalarla gülüyor. "Yine de dinlediğiniz için teşekkürler."

Ona meşhur şapkamın ucuyla bir selam veriyorum ve asansöre yöneliyorum. Kapılar kapanmaya başladığında rahat bir nefes alıyorum. Nihayet, bu sabahki satış konuşmasından kurtulmuştum.

"Kapıyı tut."

Bir kol öne doğru itilerek kapıların tekrar açılmasını sağlar. Buruşuk takım elbiseli yıpranmış bir adam arkasında bir bavul taşıyor, bu bir satıcının işaretidir. Eminim bana satmak için jülyen kızartması da yapan harika bir biftek bıçağı seti vardır.

Asansör yukarı doğru hareket ederken adam bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Hey, tanıdık geliyorsun. Sen düşündüğüm kişi misin?"

"Han Solo, 1977 civarı?"

Etli parmaklarını şıklatıyor. "Buldum! Sen yerel kablolu kanalda yayınlanan kişisel yaralanma reklamlarındaki adamsın."

Teşekkürler.

Başımı sallayarak gülüyorum. "Hayır, ama bunu her zaman duyuyorum. İyi tahmin."

Bir sonraki kata kaçıyorum, sabah için ofisimin sınırlarına güvenli bir şekilde sığmıyorum ve öğleden sonra gelip bir teknoloji konferansı için şehir merkezindeki bir otele gitme zamanı gelene kadar ortaya çıkmıyorum. Oraya vardığımda, liderlik konusundaki açılış konuşmam için balo salonunun sahne arkasına .

Siyahlar giymiş sevimli bir kızıl bana doğru koşuyor. "Merhaba, Flynn. Kullanışlı mikrofonunun açık olduğundan emin olmama izin ver," diyor, sesimi odanın diğer ucuna gönderecek küçük klipsli cihazla oynayarak. Yakından bakınca burnunda bir tutam çil ve boynunda bir serçe dövmesi olduğunu görebiliyorum. "İşaret verdiğimde uygunsuz bir şey söyleme."

Dudaklarımı sıkıyormuş gibi yapıyorum.

"Ayrıca zamanımız kısıtlı, o yüzden soru-cevap olmayacak" dediğinde onu öpebilirim. Soru-cevap yok demek, kimsenin bana ShopForAnything'i ve birkaç hafta önce sakın tropik iş sularında büyük beyaz köpekbalığının nasıl ortaya çıktığını, çenesini sonuna kadar açıp şirketimi kahvaltı, öğle yemeği, akşam yemeği ve gece yarısı atıştırması olarak yemeye kararlı olduğunu soramayacağı anlamına geliyor. Bu, basının günün sorusu ve iş dünyası medyasının her bir üyesi için büyüleyici.

"Çok kötü," diyorum, sanki üzülmüşüm gibi. Hey, belki bir aktörün yerine geçebilirim.

İşaret parmağını kaldırıyor ve başını sallıyor. "Şimdi, mikrofonun çok sıcak," diye fısıldıyor.

Öyle olsa bile "*Sen de öyle misin?*" diye fısıldamıyorum çünkü bu kabalık. Bir konferansta hoş bir hatuna asılmak, bir, hoş değil, iki, dangalakça ve üç, benim tarzım değil. Ayrıca, kim olduğumu bilen kadınlarla sohbet etmek, soğuk bir günde geçit töreni izlemek kadar tatmin edici.

de, ben de sıcak havalardaki geçit törenlerini pek sevmem.

Ama kulisteki kadın harikaydı, bu yüzden ona bir gülümseme gösterdim ve ağzımı
sunucunun beni tanıttığı için *teşekkür ederim*.

"Şimdi de kapanış konuşması için Flynn Parker'ı ağırlamaktan büyük bir memnuniyet ve gurur duyuyorum. Tüm zamanların en başarılı teknoloji start-up'larından birini kurmuş ve milyonlarca dolara satarak gerçek bir internet süperstarı ve vizyoneri olarak ün kazanmış olan Parker'ın iş dünyasındaki itibarı benzersizdir. Şimdi heyecan verici yeni bir teknoloji sektöründe kilit bir oyuncu haline geldi. Lütfen onu sahneye davet ederken bana katılın."

Sayamayacağım kadar çok açılış konuşması yaptığım için, terlemeden sahneye çıkıyorum ve otuz dakika sonra dinleyiciler alkışlıyor ve tezahürat yapıyor.

"?" Sahneden indiğimde serçe dövme kızına soruyorum. Beni susturuyor ve mikrofona uzanıyor. "Hala mikrofondaydın."

Omuz silkiyorum. "Daha kötüsü de olabilirdi. 'Yarın ofisimin lobisinde bedava pizza var' diyebilirdim."

Parmağını bana doğru sallayarak fısıldıyor: "İngiliz dilinde 'bedava' ve 'pizza'dan daha çekici bir kelime kombinasyonu yoktur." Sahnenin ön tarafına bakıyor. "Kalabalığın arasından geçerken iyi şanslar. Görünüşe göre çoktan sıraya girmişler, çıkmanızı bekliyorlar. Eskort ister misin?"

Teklifi geri çeviriyorum. "Yok, ben böyle iyiyim."

Fikirleri dinlemeyi bırakırsam, üstünlüğümü kaybederim. Üstünlük iş dünyasında her şeydir. Vizyon sahibi olanları olmayanlardan ayırır. Kartlarımı doğru oynarsam beni ShopForAnything'den ayıracak. İşte bu yüzden bana gelen tüm teklifleri dinliyorum.

Kalabalık azalınca balo salonundan çıkıp otelin alt katına doğru ilerliyorum.

"Merhaba, Flynn." Cesur, dışa dönük ses bir TV sunucusuna ya da belki bir politikacıya aitmiş gibi geliyor.

Döndüğümde lacivert pantolonlu esmer bir kadının yanımda yürüdüğünü görüyorum. Koyu renk saçları arkaya doğru taranmış ve paramı yerel bir televizyon muhabirine yatırıyorum.

"Ben Nova Wilkins. Pazar araştırmasında çalışıyorum" dediğinde kendimle girdiğim iddiayı kaybettim. "Konuşmanızın çok ilham verici olduğunu söylemeliyim, özellikle de başarılı bir ortaklık için ilk beş anahtarınız. Uzun zamandır sizin büyük bir hayranınızım."

Hayran mı?

Başarılı bir şirket kurmuş ve onu bir bankaya satmış olsam da New York Yankees'in kısa forveti olmadığımı ya da bir filmde başrol oynamadığımı biliyorum. Asla hayranlarım olduğunu söylemem ama Nova'nın "En İyi Beş" listemden birine girmesi beni etkiledi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Nova. Konuşmanın o bölümünü beğendiğinizi duyduğuma sevindim. Bunlar arasında favoriniz var mı?"

Kirpikleri titriyor ve elini göğüslerine götürüyor, sanki beni çaresiz bırakmak için Wonder Woman'ın doğruluk kementine benzer eski bir numarayı kullanmaya çalışıyormuş gibi. Belki de süper kahraman pazar araştırması yapıyordur.

Nova mükemmel bir şekilde ayarlanmış ses tonuyla, "Evet," diye devam ediyor. "Her iki ortağın da bir anlaşmaya ne getirecekleri konusunda netlikle masaya gelmeleri gerektiği konusunda söylediklerinize bayıldım. Bunu akılda tutarak, bir saniyeni ayırıp benim bir sunumumu dinleyebileceğini umuyordum."

Yürümeyi bırakıyorum ve tüm dikkatimi ona veriyorum. " ne var?"

"Karın olmayı teklif etmek istiyorum."

Başımı geriye attım. Onu yanlış duymuş olmalıyım. "Affedersiniz?"

Başını sallıyor, ifadesi iş gibi. "Sıradan bir ödül eşi olmamam için en iyi beş nedenim var. Birincisi, yüksek lisans var; ikincisi, üniversitede senin yan dalın olan Japonca okuyorum. Üçüncüsü, ben bir judo ustasıyım. Karın olmam için dördüncü neden de benzer zevklere sahip olmamız. Ayrıca *The Mindy Project* ve *Silicon Valley*'i izlemeyi seviyorum ve bunların en sevdiğin diziler olduğunu biliyorum," diyor ve lanet olsun, araştırmasını yapıyor. "Ve beşinci neden, ben iyi bir aşçıyım, özellikle de İtalyan mutfağı söz konusu olduğunda ve bu senin en sevdiğin mutfak."

"Öyle." Sanki internette bir teklif talebinde bulunmuşum gibi beni *gerçekten* araştırdı.

"Umarım karın olmak için yaptığım başvuruyu dikkate alırsın, Flynn." Sanki koridordan aşağı inmek için gereken şey açık ve net bir evlenme teklifiymiş gibi her şeyi düz bir yüz ifadesiyle söylüyor.

Yine de söz benim ve ona aynı derecede net ve özlü bir yanıt veriyorum. "Araştırmanızdan ve detaylara gösterdiğiniz özenden, özellikle de bunu ilk beş listesi olarak sunma şeklinizden son derece etkilendim, ancak bir eş arayışında değilim."

Ben yeniden hızlanıp lobiye doğru yürürken kaşlarını çatıyor, gözlerinde bir endişe parıltısı beliriyor. "Anlıyorum. Yine de umarım tekrar düşünürsünüz çünkü işinize yarayabilecek başka becerilerim de var. Yatak odasında seni memnun etmek için yapmaya hazır olduğum ilk beş şeyi paylaşayım mı?"

Bu da taktiklerde 180 derecelik bir dönüş demek.

Ben daha sert bir hayır cevabını veremedim, iri yarı bir güvenlik görevlisi yaklaşıp Nova'nın omzuna elini atıyor ve ona bağıyor: "Sana söyledim, burada istenmiyorsun. İçeri nasıl girdin bilmiyorum ama seni bir kez daha dışarı çıkaracağım. Konferansa katılmak için gerçekten ödeme yapmalısınız."

Yaklaşımını bir kez daha değiştirerek feryat ediyor. "Flynn, beni götürmelerine izin verme. Seninle evlenmek istiyorum. Bana şaplak atmana izin vereceğim. Beni ısırmana izin vereceğim. Saçımı çekmene. Bana isimler tak. Beni oyuncak bebek gibi giydirebilirsin. Gördün mü? Bu beş şey eder. Sadece evlen benimle. Sana istediğin kadar bedava pizza veririm."

Oops. Sanırım mikrofon hala sıcaktı.

Ona el sallayarak veda ediyorum, "Sorun değil. Pizzayı karşılayabilirim."

"Sana tekrar evlenme teklif etmek için ofisinin lobisinde olacağım. Seni deliler gibi seviyorum. *Business Insight*'ın 'Otuz Yaş Altı En Seksi Teknoloji İnekleri' sayısının kapağında yer aldığından beri seviyorum."

"İyi bir fotoğraftı," diyorum iki yıl önce yirmi yedi yaşımdayken çektiğim fotoğrafı düşünerek. "Yani bu anlaşılabilir bir şey."

Güvenlik görevlisi kadının ellerini arkaya doğru çeker. "Gitme zamanı, bayan. Gittiğiniz yerde pizza yok." Bana döndü. "Bunun için çok üzgünüm, Bay Parker."

"Hey, endişelenme. Hepsi bir gün içinde."

Onu sürükleyerek götürürken, bana doğru döndü ve bağırdı, "*Pepperoni*. Karnımdan sucuk yiyebilirsin."

"Cazip ama sucuk hiç hoşuma gitmedi." Son servet avcısına "iyi ki kurtuldun" diye el sallıyorum. Kendini bana atmadan önce farklı bir açı kullandı.

Altıncı Cadde'deki otelden çıktıktan sonra kulaklıklarımı takıyorum. Modern New Yorklu'nun kalkanını kullanma zamanı, çünkü belli ki başka bir gün, başka bir evlilik teklifi.

Belki duygusuz görünüyorum. Belki de öyleyimdir.

Evliliğe karşı değilim, kadınlara karşı değilim ve aşka karşı değilim. Aslında, bir gün yuva kurmayı düşünmüyorum. Ama doğru kişiyi nasıl bulacağımı bilmiyorum. Biri benim kim öğrendiği anda, ben sadece bir banka hesabıyım.

Evet, evet, vay . Kemani kap ve bir ağıt söyle. Mega birinci dünya sorunum için sıfır sempatiyi hak ediyorum. Zavallı küçük zengin çocuk aşkı bulamıyor.

Kimsenin benim için üzülmelerini beklemiyorum. Etraftaki en şanslı piçlerden biriyim, ancak gülünç derecede başarılı olmak kesinlikle flört etmeyi zorlaştırıyor. En son ne zaman bir kadının benimle ilgilendiğini hatırlamıyorum.

-Sadece ben, cüzdanım değil.

Bugünkü doğaçlama evlenme teklifi benim en büyük flört mücadelemın özetidir olabilir çünkü bana sadece asılmadılar. Sadece teklif edilmedim. Kazıldım.

Altın kazıldı.

Ve bundan bıktım.

Sabrina

Bugün albatrosdan kurtulacağım.

Onu hayatımdan çıkaracağım ve biraz da para kazanacağım.

West Village'daki konsinye mağazasının cam kapısı üzerindeki tabelaya bakıyorum. Bu dükkân Yelp'te hiç kullanılmamış eşyalar için verdiği tekliflerle en yüksek puanlara sahip. *Once More* yazısı camın üzerine hat sanatıyla kazınmış.

Omuzlarımı dikleştiriyorum, bir elimi örgümün üzerinde gezdiriyorum ve en iyi arkadaşım Courtney'e dönüyorum. Ona keskin bir baş selamı veriyorum. "Bugün o gün."

Yumruğunu sıkıyor ve sessiz ama muzaffer bir *evet* diyor. "Çok heyecanlanmamaya çalış," diye takılıyorum.

"Kendime engel olamıyorum. Son sekiz ay ve üç gündür bu anı bekliyordum."

"Bazı şeyler zaman alır," diye onaylıyorum yumuşak bir yaz meltemi eserken. Elim dizimin birkaç santim üstüne kadar uzanan leopar desenli eteğimin üzerinde gezdiriyorum. Bir leopar gibi sert ve acımasızım. En azından kendime böyle söylüyorum. Elbette leoparlar da kendilerine moral konuşmaları yaparlar. "Ama hazır olduğunda hazırsındır."

Kolumu sıkıyor. "Ve sen hazırsın. Çok hazırsın."

Elimi yumruk yapıyorum. "Bunu bir yeminle mühürleyeceğiz." Son kelimeyle yüzümü buruşturuyorum, sonra silkiniyorum. Arkadaşlar arasındaki yemin farklıdır. "Ne olursa olsun, bugün o elbiseyi göreceğimiz son gün."

Courtney gıcırıyor, yumruğunu benimkine vuruyor. "Söylediğin hiçbir şey beni daha mutlu edemez. Ama senin tekrar çıkman mutlu edebilir."

Alay ediyorum. "Her seferinde bir adım."

"Biliyorum, ama bu ihtimal bende zıp zıp zıplama ve seni tanıdığım tüm ateşli, seksi bekar erkeklerle tanıştırma isteği uyandırıyor."

Kaşlarımı çatıyorum. "Tanıdığın erkekler ateşli mi?"

Gülerek elini bir tahterevalli gibi sallıyor. "Bu tartışılır. Belki sadece birkaçı ateşlidir."

"Önce elbiseyi halledelim."

Kapının koluna uzanıyorum ve beni oyalamaya çalışan bir CEO'yla ya da bir makale için malları vermek istemeyen bir iş geliştirme uzmanıyla görüşmeye gidiyormuşum gibi davranıyorum.

Kapıyı açtığımda çanlar çalıyor.

Düğün çanları gibi ses çıkarıyorlar.

Lanet olsun.

Courtney elini sırtıma koyarak beni nazıkçe ama bir o kadar da sert bir şekilde eşikten içeri itti. Sekiz ay önce geçeceğimi düşündüğüm eşik değildi bu.

Lüle lüle saçları ve savaş botlarıyla sevimli bir genç bize doğru koşuyor. "Merhaba! Yardımcı olabilir miyim?"

Gözlerinin içine bakıyorum ve bir zamanlar çok acı veren kelimeleri yüksek sesle söylüyorum. "Ben Sabrina. Hiç giymediğim bir gelinliğim var. Kullanmadığım gelinliği bu sabah bıraktım ve Sasha'nın öğleden sonra gelinliğe değer biçip bana bir fiyat vereceğini söylediler."

Genç kız sempatik bir gülümseme sunuyor. "Her şeyin hayırlısı," diyor ve bunu ne kadar sık söylediğini ve ciddi olup olmadığını merak ediyorum. Acaba bir zamanlar gelin olan ama hiç gelin olamayan diğer gelinlere ne gibi sorular soruyor?

Acaba bu elbisenin bana son sekiz ay üç gündür her gün sorduğu sorulara benziyorlar mı?

Beni perdeye dönüştürmek ister misin? Beni

bir bıçakla kesmeyi mi tercih edersin?

Beni eBay'de en yüksek teklifi verene satmak ister misin?

"Bu tamamen en iyisi," diye giriyor Courtney. "Ve eminim Sasha ona iyi bir yuva bulabilir."

"Sasha elbiseler hakkında her şeyi biliyor." Genç kız kocaman gülümsüyor. "Gidip onu bulayım. Etrafa bakmaktan çekinmeyin. Birazdan dönerim."

birkaç dakika. Ayrıca botlarına bayıldım," dediğinde aşağıya baktım ve aynı tarzda giydiğimizi fark ettim.

Botlar, kendi yaptığım kısa desenli etekler ve düz üstler. Çalışmadığım zamanlardaki üniformam.

Bugünlerde çoğu zaman üniformamı giyiyorum.

Asker yeşili ve limon sarısı vintage tencere ve tavalarla dolu bir rafa gidiyoruz. Bunlar ellili yılların kitsch'i ve mutfakla nefret dolu bir ilişkim için benim tarzım değil. Yemek pişirmekten nefret ettiğim kadar fırın da benden nefret ediyor. Yemin ederim, bazen ocağın ölümümü planladığını düşünüyorum çünkü ne zaman pilav pişirmeye çalışsam aşırı tepki veriyor. Tencerenin fokurdamasının başka nasıl bir açıklaması olabilir ki?

Parmağımı bir tencerenin sapında gezdiriyorum. "*Kullanılmamış*," diyorum ve kelimenin tadı iğrenç geliyor. "Bu bir gelinliğe yakıştırılabilecek en kötü sıfat. Özellikle de benimki gibi bir gelinliğe. Denediğimiz diğer iki dükkânda satamamama şaşmamalı."

Courtney bana şüpheli bir bakış attı. "Gelinlik satmayan mağazaları denedin."

"Her ne olursa olsun, hiç giyilmemiş bir gelinliği kimse ister mi bilmiyorum."

"Elbette birilerinin var ve biz de bu yüzden buradayız. Bu mağaza diğer şeylerin yanı sıra elbiselerin yeniden satılması konusunda da uzman. Ve bir düşünün, elbiseniz yakında ona iyi bir yuva verecek başka bir geline gidecek," diyor Courtney, her zamanki iyimserliğiyle.

Bu elbise, neredeyse nikahımın son kalıntısı.

Tüm tabakları, mikserleri ve Keurig'leri (Ray üç kahve makinesi için mi kayıt yaptırmıştı? Yeraltında bir Keurig halkası mı kuracaktı?) ve iki makarna makinesini (Food Network'teki aşçılar dışında bu aletleri kullanmayı bilen birini gösterin bana). Yüzüğü geçenlerde sattım ve Tanrı' şükür eski nişanlımın biraz iyi bir maaşı vardı, çünkü o küçük taş önümüzdeki birkaç ay için bazı faturaları ödemeye yardımcı olacak.

Bu iyi bir şey, çünkü geçen hafta işimi kaybettim. Evet, sadece birazcık berbattı.

Ama bu benim hatam değildi.

Son altı yıldır çalıştığım gazetenin muhabir kadrosunun yarısını işten çıkarmış olması beni biraz teselli etti, yani kişisel bir şey değildi.

Courtney saksıların yanından geçerek 66. Yol'daki yol kenarı otellerinde satılan, üzerinde eski moda sözler olan eski bardak koleksiyonuna doğru ilerliyor.

"Gerçekten elbiseyi satmam gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sordum. "Para için o kadar da kötü durumda değilim." Sadece ses tonuma değil, tüm kas-iskelet sistemime ve dolaşım sistemime de olumlu bir tutum aşıyorum. "Belki onu küçük, sevimli bir retro elbiseye dönüştürebilirim?"

Bana bakıyor, bir eli eski moda bir bardağın üzerinde duruyor ve üzerinde "*Sleepy bear lives here*" yazıyor. Mavi gözlerindeki hançerler bana retro bir elbisenin kabul edilemez bir cevap olduğunu söylüyor. "Hayır. Onu tekrar küçük şirin bir elbise olarak giymeyeceksin. Bu kötü bir büyü."

Şüpheli bir kaş kaldırdım. "Bekle. Sen bir risk sermayedarısın ve juju'ya mı inanıyorsun? Voodoo'ya da inanıyor musun?"

Alay ediyor. "Lütfen. Hayır. Sadece juju. Ve biz senin jujunu tersine çevireceğiz. Ayrıca, elbiseden kurtulduğunda tekrar biriyle çıkabilirsin," diyor, parlak ve neşeli, sanki ormandaki bir çocuğun önünde jelibon ayıcıklar sarkıtıyormuş gibi. *Şimdi şeker izlerini takip edin. Biraz daha yaklaş. Çok lezzetliler.* "İnternette aldığınız bazı çağrılara ya da dürtmelere cevap vermeyi bile düşünebilirsiniz."

Ürperdim. "Asla olmaz. Ray'le internette tanıştım. Bir daha oraya gitmeyeceğim."

"Her ne olursa olsun, bahse girerim bir ya da iki randevu tüm bu iş durumunu aklınızdan çıkaracaktır. Bir taşla iki kuş vuralım. Şirketimin sponsor olduğu maskeli baloya gel. Bu bir yardım kampanyası ve seni yeniden hayatın içine sokmak için harika bir yol."

"değil. İş beni meşgul etti," diyorum, çünkü Ray beni mihrapta terk ettiğinde tam bir münzevi gibi davranmadım. Daha çok tam ofis gibiydim, kendimi hikaye üstüne hikayeye, araştırma yazısı üstüne araştırma yazısına haber yazısı üstüne habere gömdüm. Hepsini üstlendim, her bir dikkat dağıtıcıya açtım.

Şimdi hiç yok.

"Sana daha fazla iş bulalım." Courtney sarı kaşlarını sallıyor ve yeni favori kelimemi söylüyor. "Ağ kurabilirsin."

Kulaklarım diken diken oldu. "Ağ mı? Beni heyecanlandırma." "Seni tahrik ediyor, değil mi?"

Gülüyorum. "Evet, faturalarımı ödeme ihtimali oldukça tahrik edici."

Yalvarırcasına ellerini birbirine bastırıyor. "Benimle partiye gel. Bir sürü teknoloji yayını orada olacak."

Ben daha cevap veremedi, topuk sesleri kulaklarımı dolduruyor. Bir ses "Hayır" diye bağıyor.

Omurgam dikleşiyor.

"Sen."

Tenimde bir ürperti dolaşıyor.

"Git."

Arkamı döndüğümde simsiyah saçlı, çingene gömleği giymiş ve bir kolunda bilezikler olan bir kadınla karşılaşıyorum. "Sen Fransız örgüsü ve saçındaki tokalarla."

Kendimi gösteriyorum -kim, *ben* mi? - ama kastettiği başka kimse yok.

"O lanetli elbiseyi bu sabah dükkânıma getirdin," diyor, sesi titriyor, eliyle ağzının büyük bir kısmını kapatıyor. Elbisem diğer kolunun üzerine dökülmüş. O Sasha olmalı.

"İyi misin?" diye sordum. Soruyorum, çünkü ... büyük, kalın ve altı çizili *bir C* ile Deli kokuyor.

Sasha diğer kolunu kaldırıyor, üzerinde elbise çantasındaki elbisem olan kolunu ve sivri pembe bir tırnağını sallıyor. "Bugün tek başıma bir tırnağımı kırdım." Bileğini bana doğru çeviriyor. Yara bantlarıyla kaplı. "Ve kaktüsüm beni öldürmeye çalıştı."

"Cinayete meyilli bir bitkiniz mi var?"

Kendime not: Öldürücü bitkiler bir tüketici dergisi için ilginç bir haber olabilir. Bir tür uyarı yazısı. Bekle, bu daha çok *Dateline*.

Sasha elini ağzından çekip dişlerini gösteriyor. İrkildim.

Ön dişi kırılmış. Onu işaret ediyor. "Bu," diye tıslıyor. "Bu senin elbisenin hatası. Dişim kırıldı."

"Elbisenin üzerinde mi?"

"Bir cevizde," diyor haklı olarak. "Ama ben her gün ceviz yiyorum ve bugün bir ceviz dişime saldırdı. Bunu başka nasıl açıklayabilirsin? Tesadüf mü? Bence değil. Elbiseniz negatif enerjiyle dönüyor."

Şaka yapmıyorum. Negatif enerjiyle dönüyorum. Dükkânın bizi bir obruğun içine çekmemesine şaşırdım.

Yine de kırık bir helikopterin suçunu elbiseme yükleyemem. "Bunun elbisenin suçu olduğunu sanmıyorum," diyorum, onu ikna etmeye çalışarak.

Sasha kolunu bana doğru iterek kapıyı işaret etti. "Onu geri götür ve bir daha buraya gelme. Başka bir geline satamam. Başka bir gelinle yaşayamam."

Ya o şeytani elbise yüzünden korkunç bir şey olursa? Şanssız bir kadının düğün gecesinde yıldırım çarpması sonucu öldüğünü hayal edin! Hem de damadının kollarında."

Sasha'ya bir bakış attım. "Tamam, bu kadar dramatik olmayalım. En son ne zaman bir geline düğün gününde yıldırım çarptı? Sadece gelinliği istemediğini söyle. Anladım."

Elbiseyi elinden alıyorum ve sanki onu yakmış gibi geri çekiliyor.

"Elbise şeytan çıkarma ayinine ihtiyacınız var" diyor. "Elbisenizi kötü ruhlardan arındırmak için bir hayalet avcısına ihtiyacınız var."

Ona el salladım. "Eminim böyle bir hizmeti 159.99 dolara gerçekleştirecek bir kuzenin vardır."

Sasha omuz silkiyor. "Evet, öyle. Uzun bir hayalet avcısı soyundan geliyorum."

"Tamam, ben gidiyorum. Şeytani elbisemi çıkaracağım," diyorum, ses tonumu ürkütücü bir hale getirerek, Looney Tunes dükkân sahibinin diyarı Once More'dan cehennem olup gitmeden önce.

Kaldırımda, üzerimden hayal kırıklığı dumanları yükseliyor. "Buna inanabiliyor musun? Buna inanabiliyor musun?"

Courtney kaşlarını çatar. "Özür dilerim, tatlım. O kızlardan biri olduğunu bilmiyordum.

elbiseler lanetli insanlardır."

"Bu şimdi bir şey mi? Elbiselerin lanetli olduğuna inanmak? Belki ben lanetliyimdir. Düğün yok, iş yok -belki de eve gittiğimde evime deli bir tavşanın tünel kazdığını ve kuzenimin beni Manhattan'daki son kira kontrollü daireden attığını göreceğim." Brooklyn'e kadar uzanan devasa bir kızgınlık iç çekiyorum. "Bu lanet elbiseyi satamadığıma inanamıyorum."

"Başka bir dükkân bulabiliriz."

Başımı salladım. "Hayır. Bu elbiseyle işimi bitireceğime dair söz verdim. Eğer bu elbise lanetliyse, başka bir geline böyle bir uğursuzluk getirmeyeceğim."

"Bununla ne yapacaksın?"

Kafamın içinde o kadar hızlı dönüyor ki, bulanıklaşıyor.

Ama cevap açık. O kadar açık ki daha önce göremediğime inanamıyorum. Bu elbiseyi satmama gerek yok. Onu *feda* etmeliyim.

Village'daki Christopher Caddesi'nde dururken yüzümde hınzır bir sırıtma oluşuyor, New Yorklular yanımdan hızla geçip telefonlara bakıyor, taksi çağırıyor ve Uber sipariş ediyor.

"Kostüm partine gelmemi mi istiyorsun?"

"Tabii ki istiyorum," diyor, gözlerine kazınmış bir heyecanla.

"Orada olacağım."

Daireme vardığımda makasımı kapıyorum çünkü aklıma mükemmel bir kostüm fikri geliyor.

Flynn

"Sabah kahveni hazırlamamı ister misin, Flynn?"

"Evet, Kate." Melodik kadın sesinin sorusu karşısında hınzırca sırtarak deri koltukta arkama yaslanıyorum ve yakındaki kahve makinesi fokurdarken bacaklarımı önümdeki sedirin üzerine uzatıyorum. "Lütfen bulaşık makinesini de çalıştır." "

Kate cevap verir, "Elbette. Hemen enerji tasarrufu modunda çalıştıracam. Tam istediğiniz gibi."

Krom sehpanın üzerindeki beyaz disk göstererek gülüyorum. "Neyi sevdiğimi bilmene bayılıyorum Kate."

"Duştaki ısıyı da açmamı ister misiniz?"

Kahretsin, bu kadın tam bir dahi. Sıcak bir duşun tadını çıkarıyorum. Hayranlıkla başımı sallayarak ona cevap veriyorum: "Evet ve lütfen bu sabah çıkarken ışıkları kapat. Şu anda tek ihtiyacım olan bu."

"Nasıl isterseniz."

Sandalyemde dönerek iki iş arkadaşşıma, sağ ve sol kolum olan Carson ve Jennica'ya bakıyorum. Carson'ın kara gözleri heyecanla parlıyor. Üst düzey yöneticilerimden biri olarak, akıllı ev sistemimizdeki ses tanıma özelliğinin son rötuşları üzerinde yorulmak bilmeden çalışıyor. "Carson, çocukluğumdan beri tek istediğim *Jetgiller*'in içinde yaşamaktı ve sonunda bu gerçekleşiyor."

"Bir sonraki adımda sizi uzaya fırlatmak için çalışacağım. Ama şimdilik bunun bu kadar iyi çalışmasına sevindim," diyor Carson ve Haven adı verilen sistemimizin vitrinini işaret ediyor.

Sohbet etmekten hoşlandığım Kate'e son bir komut veriyorum ona duşu iptal etmesini söylüyorum, çünkü demo evimizde duş almayı planlamıyorum. Ama dostum, sistemin tüm silindirleri çalıştırmasına çok sevindim.

Haven harika. Eve dönerken bir şarap dükkanına uğrayacaksam, köpek kamerasını kontrol edebilir ve Fido, Fritz ve Mitzi'nin köpek yataklarında uzanıp uzanmadıklarını veya bir rulo tuvalet kağıdı daha yiyip yemediklerini görebilirim. Metrodan, bir düğmeye basarak termostadı açıp evi ısıtabilirim, hatta çamaşır makinesini bile çalıştırabilirim. Lambalarla ya da panjurlarla konuşmak istersem, bunu da yapabilirim.

Jennica kızıl saçlarını omuzlarından savuruyor ve söze giriyor. "Bana tüm o vızıltılı özellikleri gösterirken ateşli İngiliz sesini vermeye ne dersin? Kate'i dinlemek zorunda mıyım? Ya da Henry, Tom veya Daniel'i dinleyebilir miyim?"

Ellerimi soru sorar gibi uzattım. "İngiliz erkeklerinin nesi var?"

Jennica öne doğru eğilir, mavi gözleri dışarı fırlar. "Alo? Konuşmalarını duydun mu? Seksi İngiliz tereyağı dinlemek gibi." İşaret parmağını dilinin ucuna getiriyor, sonra havaya dokunarak cızırtılı bir ses çıkarıyor.

Jennica ve ben on yıldır birlikte çalışıyoruz. Onu üniversiteden tanıyordum, ilk şirketimi kurduğumda yanımdaydı ve şimdi Haven ile tekrar burada. O durdurulamaz bir güç ve benim için bir abla gibi. Zaten bir ablam olduğu için ikinci bir abla.

"Tereyağı mı?" Carson ona şaşkın bir bakış fırlatıyor.

"Tereyağı güzel. Tereyağı nefis," diyor Jennica. "Ve Kate'in seksi İngiliz tereyağı sesiyle ateşli bir adam olmasını istiyorum. Onu benim için Daniel'la değiştir, lütfen."

Carson omuz silkiyor ve keçi sakallı çenesini bana doğru uzatıyor. "Rekabet edemeyiz." "Hey, adına konuş. Benim seksi bir baritonum var. Amerikan tereyağı."

Jennica gülmekten kırılır. "Flynn, bu sesi maskeli baloya kötü çocuk olarak gitmek için kullanmalısın." Parmaklarını şıklatır. "Bekle. Daha iyi bir fikrim var. Neden kötü bir çocuk olarak gitmiyorsun? Sadece deri bir ceket al,

ve bir tişörtün üzerine saçma sapan bir kod yazacağım. Lafı açılmışken, ben Polaroid olacağım."

Çok sinirlenmiş gibi yapıyorum. "Neden bana söyledin? Şimdi seni gördüğümde ne olduğunu tahmin edemiyorum."

"Eğer benim bir Polaroid olduğumu söyleyemiyorsanız, o zaman yanlış yapıyorum demektir. Steve bir Snapchat filtresi olacak" diye ekliyor ve kocasından bahsediyor.

"Benim zaten bir kostümüm var. Ayrıca, kötü kodu ahlaki açıdan çok saldırgan buluyorum, bunu seçeceğimden emin değilim. Ama kostümüm harika" diyorum, seçtiğim şeyle gurur duyarak.

"Anlat bize." Jennica sırtıyor.

"Kimlik hırsızlığına gidiyorum," diye ağzından geçiriyor Carson ve ben dönüp ona bakıyorum. Dehşet mideme iniyor. "Ne dedin sen?"

Carson heyecanla başını sallıyor. "Yüz tane yaka kartım var ve her birine farklı insanların isimlerini yazacağım."

İşte benim fikrim de gitti.

"Bu harika bir plan," diyorum zoraki bir gülümsemeyle.

"Peki ya sen?" diye soruyor masumca, çünkü benim fikrimi seçtiğini bilmiyor.

"Sanırım hepinizin bekleyip görmesi gerekecek." Avuçlarımı birbirine sürterek devam ediyorum. "Şimdi Haven'daki son değişiklikleri gözden geçirelim."

"Kimse Haven'a yaklaşılamaz." Carson, önümüzdeki hafta kullanıma sunulacak olan otomasyon sisteminde yaptığı güncellemeleri anlatıyor. "Haven piyasadaki diğer her şeyden çok daha iyi. Ve ShopForAnything'den kesinlikle daha iyi," diyor bakışlarıyla buluşarak. Gözlerinde biraz gerginlik var ve bunu anlıyorum, bazen ben de hissediyorum. En yeni rakibimiz acımasız ve ben de şirketimizi onun yaklaşan pususundan korumak zorundayım.

Başarısız olamam çünkü başarılı olmam için bana güvenen yüzlerce çalışanım var; maaş çekleri için, iş için, şirketin ShopForAnything'in mısır gevreği haline gelmemesini sağlamak için bana güvenen insanlar.

Başarısız olmamıza izin vermeyeceğim. Her ne kadar nesiller boyu biriktirdiğim para konusunda iyi ve züppe olsam da, günlük ekmekleri için bana güvenen insanlar olduğunun farkındayım. Beni işte her gün motive eden şey, kasamı doldurmak için daha fazla para kazanmak değil. Yeni bir şey inşa etmek ve bunu mümkün kılan insanlarla ilgilenmek.

"Ve pazarlama planlarını geniş ölçekte uygulamaya hazır mısınız?" Jennica'ya sordum.

"Bunu Christie's'in kayıp da Vinci'yi pazarladığı gibi pazarlayacağız. Bu dahiceydi. Reklamlar, halkla ilişkiler, videolar, her şey. Ama nedense bana işaret edip gözlerini deviriyor.

"İnsanlar seni seviyor gibi görünüyor, bu yüzden *seni* pazarlayacağız. Dahı çocuğun gizli silahı."

Gülüp geçiyorum. Bu ilgi bana hâlâ tuhaf geliyor. "Benim için planları özetleyin."

Sunset Bulvarı'nda sunum yapan bir film yönetmeni gibi ellerini açıyor. "Haven'ın tüm havalı yönlerini göstereceğiniz sabah programlarını ayarladınız ve ayrıca bazı üst düzey tüketicilere ulaşacak dergi özelliklerimiz de var." İşaret ve orta parmağını birbirine doladı. "Ve *Up Next*'in seninle ve ilk işinden bu işe nasıl geçiş yaptığınla ilgili derinlemesine bir yazı yazmasını istiyorum. Olup olmayacağını yakında öğreneceğim."

Prestijli bir dergiden bahsetmek beni biraz daha dik oturtuyor. Bu yayın, söz konusu profiller olduğunda kutsal kâsedir. "Bu büyük bir başarı olurdu."

"Asistanınız takviminizdeki diğer tüm işleri biliyor ve televizyona çıktığınızda hangi renk tişört giymeniz gerektiğini size söyleyecek," diyor göz kırparak. Ona bir başparmak işareti yapıyorum. "Güzel. Çünkü moda benim için zordur," diyorum, deadpan, çünkü giyim gülünecek bir konu değil, bu da gardırobumun neden kot pantolonlar, kazaklar ve ara sıra iş düğmelerinden oluştuğunu açıklayabilir-

Kız kardeşimin benim için seçtiğini. Onun yardımı olmasaydı, kaybolurdum.

Ofisime geçtim ve yapılacaklar listemdeki bazı işlerle uğraşırken asistanım Whitney içeri girdi. "Merhaba. Yarın akşamki maskeli baloda giyeceğin kostüm için isim etiketleri hazırladım. Popüler isimleri Google'da aratmamı ve onları garip ve tuhaf olanlarla karıştırmamı ister misin?"

Bir elimi kalın kahverengi saçlarımda gezdiriyorum. "Hayır."

"Bunu kendin mi yapacaksın?" diye ciyaklıyor. Whitney'nin sesi doğal olarak tizdir; neredeyse her zaman şaşırmış gibi çıkar. Yine de bu sefer yasal görünüyor.

"Neden isim etiketlerini Carson'a vermiyorsun? Yepyeni bir kostüme ihtiyacım var. Fikrin var mı?"

Dudağına vuruyor ve sonra ağzından kaçırıyor, "Başsız bir atlı. Kesinlikle kılık değiştirmiş olursun."

Whitney coşkuyla başını sallarken, gözlerinde sevinçli bir dehşetle bu görüntüden utanıyorum. "Bu harika bir kostüm olurdu. Tamamen gizlenebilirsin

ürkütücü bir pelerinin altında. Çok korkunç ve iğrenç olurdu."

"Teşekkürler, ama sanırım kafa yerine kanlı bir kütük kullanmayacağım."

Ama harika bir kostüme ihtiyacım var. İnsanları düşündürecek bir şey.

Bu onlara oyunun zirvesinde olduğumu hatırlatıyor. Kimlik hırsızlığı kadar zekice bir şey.

Genç girişimcilerden gelen bir dizi teklifi incelerken, yeni kostüm fikri tamamen şekillenmiş ve tamamen eğlenceli bir şekilde beynime iniyor.

Elbette herkes anlayacaktır.

* * *

İşten sonra, kostüm için biraz alışveriş yapıyorum ve ardından kafamı biraz olsun işten uzaklaştırmak için raketbol kulübüne gidiyorum.

Kız kardeşim Olivia bana katılıyor, kahverengi saçlarını atkuyruğu yapmış, oyun suratını takınmış. "Seni ezmeme ve çabucak ezmeme hazır ol, çünkü bu gece planlarım var."

"Ateşli bir randevun mu var?"

Bana baktı. "Evet, altı aylık bebeğimle. Buna emzirme deniyor ve yaklaşık bir saat içinde acıkacak."

"Hâlâ nasıl parti yapılacağını bildiğini duyduğuma sevindim. Benim mükemmel yeğenim nasıl?"

Raketini bana doğrulttu. "Zoe harika biri, her ne kadar amcası benim bir hayatım olmadığını söyleyerek baş belası olsa da."

"Dalga geçiyorum." Bir top kapıp zıplatıyorum. "Gerçi benim gibi bir adamla takılıyorsan belli ki bir hayatın yok." Gözlüklerimi indiriyorum, topu kaldırıyorum ve duvara doğru fırlatıyorum.

"tekmeyi basacağımı söylerken şaka yapmıyorum." Top ona doğru roket gibi fırlarken, o topu geri çarpıyor.

Sonraki otuz dakika boyunca topun canına okumaya devam ettik. Olivia benimle aynı alanda çalışıyor - etik bir hacker ve benim gibi o da oldukça rekabetçi. Ayrıca benim kazanmamdan nefret ediyor, bu yüzden kazanmamam için elinden geleni yapıyor ve maçımızı son saniyede zaferle bitiriyor.

Omzuma vurdu. "Al şunu. Ablanda hâlâ var, emzirirken bile."

Nefes nefese bir su şişesi kapıp bir yudum içiyorum. "Kahretsin, sen ve göğüslerin en sertlerisiniz. Ayrıca, seni tanımadığımı farz edebilir miyiz?"

göğüslerin şu anda?"

Göğsünü dışarı çıkarıyor. "Doğanın bana verdiklerini ve bebeğimin daha da büyüttüklerini inkâr edemezsin."

Yaltaklanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Durdur şunu. Bir çanta tak."

Gözlerimi açtığımda, "Ateşli randevulardan bahsetmişken, ne bileyim, seksi bir bekâr kadınla çıkmak varken benimle takılmak için bahanen nedir? Seksi bir bekâr kadının seni isteyeceğini varsayıyorum."

"Desteğiniz için her zamanki gibi teşekkür ederim." "Sonsuz."

Elime bir havlu alıp alnımı siliyorum ve şimdi ona ciddi bir şekilde cevap veriyorum, "Aynı eski hikaye. İki gün önce, bir açılış konuşmasından sonra evlenme teklifi aldım."

Gözleri büyüdü. "Seks için mi?"

"Hayır, evlilik için. Daha da çılgınca olan ," diyorum ve Nova'nın Bayan Flynn Parker olma teklifinin ayrıntılarını paylaşıyorum.

"Kahretsin," diyor ıslık çalarak, "senin yerinde olmak berbat bir şey olmalı." Raketini bir keman gibi kaldırıyor ve bir ağıt çalıyor. "Bir de bana sor. Hüzünlü bir şarkı kadar hüzünlüydü."

"Cidden, sporcular ve gerçekten zengin ve ünlü insanlar için bunun nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musunuz?"

"Yapamam. Açıkçası birinin senden gerçekten hoşlandığına nasıl güvenilebileceğini anlamıyorum. Özellikle de geçen yıl Annie'yle olanları düşününce." Eski sevgilimi hatırlayınca ürperdim.

"Kötü bir tohum olarak fark edilmesi zor biriydi, bunu size vereceğim. Peki ya Dylan? Kendisinden gerçekten hoşlanan birini buldu ve hafızam beni yanıltmıyorsa, siz iki ahmağın kurduğu şirketin satışının yarısını aldığı için günah kadar da zengin."

"Doğru," diye kabul ediyorum, çünkü ikizim Dylan bir çöpçatan kullanmayı denedi ve sonunda ona aşık oldu. Ayrıca zengin erkeklere karşı bağışıklığı vardı, sanırım bu da güvene giden yolu kolaylaştırdı. "Ama yine de Haven'a odaklanmam gerekiyor. Pazarlama kampanyasını kusursuz bir şekilde başlattığımızdan emin olmalıyım, özellikle de ShopForAnything'in nefesi ensemdeyken."

"Sanırım tekrar biriyle çıktığında yüzünü palyaço gibi boyayabiliriz, böylece kimse seni tanımaz."

"Oh, evet. Bozo kadınları tavladı, değil mi?"

"Kim erkeğinde büyük kırmızı bir burun ve sarkık ayakkabılar istemez ki?" "Bozo gerçek bir Kazanova'ydı."

"Ya da," diyor parmaklarını şıklatarak, "size tamamen yeni bir görünüm verebiliriz. Şu estetik merkezlerinden birini bulun ve size bir yüz gerdirmeye yapalım."

Kortun kapısını tutuyorum ve koridordan geçip soyunma odalarımıza doğru gidiyoruz.

"Ya öyle olacaksın ya da keşif olacaksın."

Erkekler soyunma odasının girişine ulaştığımda gülüyorum. "Evet, bu benim hayat hedefleri listemin en başında yer alıyor."

Ancak soyunma odasına döndüğümde, Dale'in cinsel performans derecelendirmesinde bir sonraki adımdan bahsetmek için burada olmadığına şükrederken, Olivia'nın söylediği bir şey beynime oturuyor ve duyulmak için ısrar ediyor.

Hayır, yüzümü gerdirmeyi düşünmüyorum. Yine de bu fikrin bir değeri var.

Sabrina

Ödülü yakınlaştırıyorum. Kutu rafta, eski bir Candyland'in, eskimiş bir Twister oyununun ve 1980'lerden kalma bir Trivial Pursuit'in üstünde duruyor. Sadece 80'lerin flashback versiyonu değil. Oyun çıktıktan kısa bir süre sonra ABD tarihi sorularının Başkan Carter'da durduğu 80'lerin gerçek versiyonu.

Monopoly kutusuna uzanıp onu raftan çekiyorum. Bir Jenga kulesini taklit ediyor ve aşağı yuvarlanıyor.

"Ouch." Karton yüzüme çarpıyor ve Marvin Gardens ve kardeşleri dağılıyor, oyun Salvation Army'nin zeminine dökülüyor, şimdi bir ütü, bir yarış arabası, bir yüksük ve düzinelerce pembe ve yeşil banknotun ortasında duruyorum.

Crudola.

Belki de lanetliyim. Belki de Sasha haklıydı.

Bir zamanlar-kimono-şimdi-havalı-kırmızı-ejderha-eteğimle muşamba zemine eğilirken kimseye görünmediğimden emin olarak dökülen parçaları topluyorum.

Yabani ve kıvrıcık kahverengi saçları ve nazik gözleri olan bir kadın bana katılıyor. "Dur sana yardım edeyim."

"Önemli şey değil. Sadece alacağım ve sonra da ."

"Bunu istediğine emin misin?" Sesi nazık, birçok hayat görmüş gibi görünen bir oyun için endişe dolu. "Çok fazla parçası eksik. Onu atacaktık çünkü en son biri satın almak istediğinde Boardwalk diye bir yer olmadığını söyledi ve sonra da hışım ile gitti."

Gülümsüyorum. "Boardwalk bir rüya, değil mi?"

O da gülümsüyor. "Boardwalk'ta yaşamak isterdim."

"Bana mı söylüyorsun," diyorum elime birkaç banknot alırken. "Ama oyunu oynamayı planlamıyorum. Buna para için ihtiyacım var."

Kadın bir kaşını kaldırıyor ve bana meraklı bir bakış atıyor. Sesini alçaltıyor ve benimle üçüncü sınıftaymışım gibi konuşuyor. "Paranın gerçek olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Bunu biliyorum," diyorum gülerek.

Bir an duraksıyor ve dudaklarının kenarını kıvrıyor. "Neden oyunu bedavaya almıyorsun?" diyor komplocu fısıltıyla, kutuyu bana doğru kaydırarak.

"Emin misin?"

Göz kırıyor. "Onu raftan indirmek bana yardımcı olur. Ayrıca, eğer başka bir tane istiyorsanız, iyi bir eve ihtiyacı olan bir Mega Monopoly'im var."

Mega Monopoly en büyük faturalara sahip. Bu onu daha da mükemmel yapıyor. "Sen bir meleksin."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım. . . size."

Yemin ederim neredeyse *ihtiyacı olan birini* ekliyordu ve ben kılıanıyordum. O kadar muhtaç mı görünüyorum? Açlıktan ölmüyorum. *Henüz aç değilim.*

Ama hey, eski bir oyun için üç dolar ödemek zorunda kalmadığım için bunu bir zafer olarak değerlendireceğim. Al sana evren. Elbisem lanetli olamaz, çünkü şimdi satıcı kadına teşekkür edip Kurtuluş Ordusu'ndan omzumdaki kanvas çantada bir değil iki bedava Monopoly kutusuyla ayrılmamı başka nasıl açıklayabilirsiniz?

Eve dönerken yanımdaki kuru temizlemeciyi işleten kadına el sallıyorum, o da bana gülümsüyor. Köşedeki çiçekçinin önünden geçerken işlerin nasıl olduğunu soruyorum, o da bana güller açtığını söylüyor. Bodega'nın köşesini döndüğümde, vitrindeki sandviçleri yeniden düzenleyen adama başımla selam veriyorum. Gülümsüyor ve "*Bugün biftek var mı?*" diye soruyor. Göz kırıyor. Ona pis bir bakış atıp, "*Asla biftek yemem.*" diyorum.

Hayatım boyunca New York'ta yaşadım. Queens'te büyüdüm ve üniversite için Manhattan'a gidip geldim, NYU'ya bir araya getirilmiş burslardan yamalı bir yorganla devam ettim. Başka bir şehirde yaşamayı hayal bile edemiyorum. Burası, tüm sorunlarına ve fiyat etiketlerine rağmen benim evim.

Burada kalmak istiyorum, ancak alışılmadık yaşam göz önüne alındığında bile ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum. Çılgın kuzenim Daisy'ye minnettarım,

Avrupa'da gezip tozarken kira kontrollü dairesinde yaşamama izin verecek kadar cömert ve varlıklı biri.

Onun evi diğer faturaları ödememi mümkün kılıyor. Kendi parasını harcamakla meşgul olduğu için annemin ödemeyeceği faturalar. Küçük kardeşimin ilahiyat fakültesine gitmesi için gerekenler gibi faturalar. Kevin zeki ve kararlı biri, dünyada iyi şeyler yapmak ve papaz olmak istiyor. Küçüklüğümüzden beri onunla ilgilendim, ona Percy Jackson ve Harry Potter okudum, ortaokuldayken geceleri yatağına yatırdım, lisede matematik dersinde yardımcı oldum ve üniversiteye girmesini sağladım, çünkü annem her konuda, özellikle de annelik konusunda çok kötü bir iş çıkardı. Bu yüzden annem gittiğinde dilekçe verdim ve onun yasal vasisi oldum. O benim için kardeşten öte bir şey. O benim gözüm gibi gereken biri ve Kevin'in başarılı olmasını her şeyden çok istiyorum. Onun etik, doğru, yanlış ve merhamet dürtüsünün nereden geldiğini anlıyorum.

Ona hızlı bir mesaj gönderdim.

Sabrina: Burnun Spinoza'da mı? :)

Hayır, klasik din teorilerinde var. Tanrım. Programımı hatırlayamıyor musun? Ayrıca, şu anda kütüphanedeyim, ders çalışıyorum.

Sabrina: Kanıtla. Bana bir resim gönder.

Beş saniye sonra, raflar dolusu kitabın önünde duran iri mavi gözleri ve sarkık sarı saçlarının yakın çekimi ekranımda beliriyor.

Avukat olmalıymışsın. Hep kanıt istiyorsun. Etkileyici.

Sabrina: Buna şüpheci olmak deniyor, en sevdiğim kişiye karşı bile.

Hayvan ifadelerini sevmemden başka bir sebep olmadığı için bir zebra ekledim.

Telefonum çalarken East Village'daki binama çıkan merdivenleri hızla çıkıyorum. Arayanın kimliğine sessizce bakıyorum. *Up Next*'in ana hattıydı, ülkenin en prestijli dergisi. Kovulduğum anda en iyi makalelerimi oraya göndermiştim.

Işık hızıyla cevap veriyorum. "Ben Sabrina Granger." Derin bir erkek sesi bana bağıyor. "Ben Bob Galloway."

Yutkunuyorum. Bob Galloway mi? Derginin en üst düzey editörü. "Merhaba, Bay Galloway."

"Arıyorum çünkü kliplerinizi okudum ve sizin için bir hikayemiz olabilir."

Neredeyse step dansı yapacaktım ama step dansı yapmayı bile bilmiyorum. "Biliyor musun?"

"Önümüzdeki hafta müsait olup olmadığınızı öğrenmek istedim. İşi bilen ve nasıl yazı yazılacağını bilen birini arıyoruz. Bugünlerde bu becerilerin aynı kişide toplanması imkansız gibi görünüyor ama siz hem yazabiliyor hem de bir P ve L sayfasını anlamlandırabiliyorsunuz."

"Evet, kesinlikle müsaitim," diyorum, nelerde iyi olduğumu zaten biliyor olması hoşuma gidiyor.

"Harika. Bazı detayları tamamlamama izin verin. Bu gece geç saatlerde tekrar temasa geçeceğim.

Eğer cevap vermezseniz, bu görevi başka birine vereceğim."

Lanet olsun. Gece gündüz çalışır ve çivi gibi serttir. Çalışıyor

Ben.

"Telefonum kelimenin tam anlamıyla elime yapışmış durumda." Yanlış kullanımımın dolaylı utanıyorum

ve hemen düzeltin. "Tam anlamıyla değil tabii ki. Ama çabuk çekilirim."

Küçük bir kahkaha atmaya başlıyor. "Bunu duyduğuma sevindim. Ama diğer elini yazmak için hazır tut."

"Evet, efendim."

Telefonu kapattığında kocaman, mutlu bir nefes alıyorum. Belki de şansım gerçekten dönüyordur. Tek yapmam gereken partide bu telefonu hayatım ona bağıymış gibi tutmak.

Çünkü öyle.

Bir saat sonra kostümümü bitirdim. Deniyorum, aynanın karşısına geçiyorum ve maskemi takıyorum.

Mükemmel bir şey. Seksi ve akıllıca. Hep böyle bir maske takmak istemişimdir.

İtiraf ediyorum, maskeli balolara bayılırım.

Ekleme Çok fazla maskeli baloya gitmedim.

Zihnimde sayısız suare ve baloya katıldım. Zarif elbiseler giydim, dirseklerime kadar saten eldivenler taktım ve kelebek maskesi ya da siyah saten bir maske takarak büyük merdivenlerden indim.

Parmağımı maskemdeki altın rengi çizgide gezdiriyorum ve gençken bu hikâyelere duyduğum hayranlığı hatırlıyorum. Küçük bir kızken, tarihi aşk romanlarına takıntılıydım. Yırtık pırtık eski kitapları annemin raflarında bulmuştum ve onları kütüphaneden çaldığını bilmiyordum. O zamanlar masum olan ben, annemin kaçak hikâyelerini yalayıp yuttum; en çapkın çapkınların, en düzenbaz haydutların, gözlerini diktikleri kadınları baştan çıkarma umuduyla bu tür maskeli balolara katılan en şeytani düklerin yasak hikâyelerini yalayıp yuttum.

Doğal olarak, kahraman onu ancak ikisi de kılık değiştirirse baştan çıkarabilirdi, çünkü kadın halktan biriydi ve adam sadece bir hanımefendiyle birlikte olabilen unvanlı bir adamdı.

Ya da onun gibi bir şey.

Aynada nazlı bir reverans yapıyorum, sonra da utangaç bir gülümsemeyle hikâyenin yıldızı benmişim gibi davranıyorum. Bu masallarda benim için önemli olan tek şey, hem kahramanın hem de kadın kahramanın kılık değiştirmiş olmasıydı - yarım maskeler, göz maskeleri, hatta kritik öpüşme sahnesinde yukarı itilebilen tam yüz maskeleri. Baştan çıkarma oyunlarını sayfada izlerdim. Yanlış kimlik, rol yapma, kılık değiştirmiş lordlar - hepsi çok lezzetliydi.

Bazı sahneler iffetliydi, bazıları ise değildi. Tanınmayan bir kızla vals, koridorda çalınan bir öpücük, gizli bir an - her oda maskeli baloda bir buluşma için potansiyel bir yerdi, özellikle de kütüphane. Eğer kütüphaneye giderlerse, bunun çok iyi olacağını bilirdiniz.

Bir kadın kahramanın yapacağı gibi elimi göğsümde gezdiriyorum.

Ne kadar uzağa giderlerse gitsinler, her zaman maskeleriyle ayrılırlardı.

Onun bereketli, bilgili dudaklarına odaklanabildiğinizde isimlerin pek bir önemi kalmıyordu.

Maskeli balodaki erkeklerin ağızları günah için yaratılmıştı. Bir öpücüğün sarhoş ettiği bir kadının dizlerinin bağı çözülsün diye.

Ben de kahramanın cazibesine kapıldım. Kadın kahraman bayıldığında, ben de bayılıyordum. Kuzguni saçlı çekici düğ onun boğazını öptükten sonra kabaran göğsüne giden yolu yaladığında, benim de tenim sıcaktan kızarırdı. Küpeli sayfaları birbiri ardına çeviriyor, masalın büyüüne kapılıyor, kadınlardaki dekolteli yakaları ve erkeklerdeki doğal olarak erkekliklerini zar zor gizleyen dar pantolonları hayal ediyordum.

Böyle partilerde olmayı ne kadar isterdim.

Aynadan uzaklaşıp çalışma masamın üzerindeki mücevher kutuma yöneliyorum. Gerçi gerçek hayatta bu tür partilere pek katılmıyorum. Yıllar boyunca gittiğim maskeli baloların çoğu standart Cadılar Bayramı çeşitleriydi. Erkeklerin taktığı maskeler goril, zombi ya da Başkan Nixon maskeleriydi.

Şunu söylemek yeterli, bunların hiçbirini beni bayıltmadı.

Sanırım gerçek bir maskeli baloya en çok üniversitede son sınıfta çıktığım tiyatrocü çocuk beni davet ettiğinde yaklaşmışım; kostümler ve maskeler boldu ve serbestçe takas ediliyordu. Kızlar ve erkekler, kızlar ve kızlar, erkekler ve erkekler arasında öpüşmeler de öyle.

Onu diğer tiyatrocü çocuklardan birini öperken bulduğumda Venedik maskemi çıkardım ve doğruca şarap soğutucularına yöneldim.

Sanırım erkeklerle ya da maskeli şansım hiç yaver gitmedi. Ama belki bu gece değişir.

Sağ kulağıma üçüncü bir altın halka takıyorum. Sağda üç, solda bir minik küpe. Maskem sol tarafta yükseldiği için sağ taraftaki saçlarımı sıkıca örüyorum.

Sırada makyaj var ve o masallardan öğrendiğim üzere, makyaj konusunda asla cimrilik yapmamak gerekiyor. Göz kapaklarıma ışıltılı altın rengi bir far sürüyorum, ardından maskarayı tamamlıyorum.

İşim bittiğinde kollarımı iki yana açıp banyo kapımın arkasındaki boy aynasındaki yansımama bakıyorum. Evet, gelinliğim bu uğurda canını verdi. Geriye parçalardan başka bir şey kalmadı.

Uyurma.

Oradan ayrıldım ve metroyla şehir merkezine gittim.

Trende, neredeyse hiç kimse bana ikinci kez bakmıyor. Tanrım, bu şehri seviyorum. İş için, eğlence için ya da kıkırdamak için böyle giyinebilirim ve kimse bunu sorgulamaz ya da gözünü bile kırpmaz.

Manhattan'ın en güzel bölgelerinden biri olan Yukarı Doğu Yakası'ndan çıkıyorum ya da benim deyimimle Filmlerin İnanmamızı İstedığı Yer'den. Burada çekilen romantik komedi filmlerinin sayısına bakılırsa, ülkenin geri kalanı Manhattan'ın böyle bir yer olduğunu düşünüyor olmalı - dört katlı kahverengi taşlarla kaplı ve ağaçlarla örtülü sokaklar. Küçük köpeklerini gezdiren zengin kadınlar ve bu evlerin ışıltılı merdivenlerinde öpüşen güzel çiftler, çünkü film öpüşmeleri her zaman güzel ve ışıltılı bir merdivende gerçekleşir.

Parıldayan bir merdiven bilmiyorum. Ama filmlerde .

Köşeyi dönüp butik otel 10 East Club'ı arıyorum. Burası, şehrin Yaldızlı Çağ'da kendi kendine kadeh kaldırdığı eski New York hissini veren, simgesel bir bina.

Kapıya ulaştığımda bakışlarımı kaldırıyorum, muhteşem kırmızı tuğlaları, beyaz pencere camlarını ve çiçeklerle dolu pencere kutularını içime çekiyorum. Kızılıcak kırmızısı üniformalı kapıcı pirinç kapıyı benim için açıyor. Burası New York'un en güzel yeri. Zengin, paralı, eski New York.

Ancak içerisi, internetin ülkenin finans başkentine getirdiği tüm yeni parayla dolup taşacak.

Hazır ya da değil, işte geliyorum.

Altın rengi ve beyaz maskeyi yüzümün üst yarısını kaplayacak şekilde burnuma kadar indiriyorum.

Ağ kurma zamanı.

* * *

Şampanya serbestçe akıyor. Gümüş ve altın rengi ışıklar, kapı girişleri boyunca ve taç pervazlarının üzerinde, yumuşak bir şekilde aydınlatılmış alanda ateş böcekleri gibi parıldıyor. Avizeler tavanda parıldıyor. Müzik yüksek sesle çalıyor ve garsonlar etrafta dolaşarak mezeler sunuyor.

Ama eskiden okuduğum yırtık pırtık kitaplarla benzerlikler burada sona eriyor.

Kostümler gösterişli balo elbiseleri, paltolar ve fraklar değil. Bunun yerine, fotoğraf kabininde boynuna asılmış bir Instagram işareti ve gözlük camlarını garip bir şekilde saran tüylü bir maske takan genç bir kadın görüyorum. Onun yanında, sıska bir adam maskeli balo maskesi olarak sanal gerçeklik gözlükleri takmış. Courtney ile şampanya kadehlerimizi yeniden doldururken bardan manzarayı izliyorum.

"Şimdiden yaklaşık on iki bin dolar topladık," diye fısıldıyor bana bir Pokémon Go Eğitmeninin şapkasının altından. Bu geceki giriş ücreti, düşük gelirli ailelerin çocuklarına matematik ve fen öğrenimini teşvik eden bir kuruluşa gidiyor.

"Bu harika. Seninle gurur duyuyorum," diyorum kafasında beyaz bir çarşaf olan bir adama el sallarken. O bir hayalet değil - kostümünde *404 hatası var - web sayfası bulunamadı*.

Bana dönüyor, beni tepeden tırnağa süzüyor. "Ve sizinle gurur duyuyorum. Becerikli olduğumu biliyordum," diyor ve elbisemi göstererek, "ama bu yepyeni bir seviye."

Reverans yapıyorum, kısa beyaz elbisemle hiç de küçük bir başarı değil - gerçi bu gelinlik değil. İndirimde aldığım yeni bir elbise. Gelinliğimin kalıntıları kollarımı süslüyor. "Teşekkür ederim. Eğer bir yayında iş bulamazsam, atılmış gelin kıyafetlerinden kostüm yapmayı düşüneceğim."

"*Bunun* gibi bir muhabirlik işi bulacaksın," diyor parmaklarını şıklatarak. "Henry ile konuştun, değil mi?"

Tanışmamı istediği teknoloji blogcularından biri olduğu için başımı sallıyorum. "Ve Caroline da," diyorum, kablolu bir iş ağında yapımcı olarak çalışan kadının adını söyleyerek. Onunla kamera önünde haber yapma konusunda kısaca sohbet ettim. "Beni kabul etmeleri için üç küpeden kurtulmam gerektiğini söyledi."

"Belli ki küpelerden kurtulmuşsun."

"Belli ki. Ve tabii ki," diyorum, ona en saygılı başımı sallayarak, "katılmamın mantıklı olduğu konusunda haklıdınız."

Parlak bir şekilde gülümsüyor. "Tabii ki haklıyım. Şimdi, buradan erkenden kaçmaya çalışmadan önce Kötü Kermit'le konuşmalısın. Yeni başlayan bir podcast ağını yönetiyor. Gerçek adı da Kermit."

Ona bir bakış attım. "Adı Kermit ve Kötü Kermit gibi mi giyinmiş?" Kalbini çarpıtıyor. "Yemin ederim. Ağının üzerinde çalıştığı teknolojiyi biz finanse ettik."

O bu işin paravanı. Ve isminden çok hoşlanıyor." "Belli ki," diyorum, gözlerimi yeşil giysili bir adam için dört açarak.

O koşarak uzaklaşıyor ve ben kalabalığın arasından Candy Crush gibi giyinmiş bir kadının ve Snapchat filtresi olsun diye hayvan maskeleri ve kulakları takmış birkaç adamın yanından geçiyorum. Bir anketör gibi, rap ve hipster karışımı bir müzik çalarken kalabalığı tarıyorum ve burada Ed Sheeran veya Taylor Swift çalmanın bir tür günah olacağından oldukça eminim. Tanrı, tadın ironik olmaktan başka bir şey olmasını yasaklıyor.

Yeşiller içinde bir adam görüyorum, Kermit maskesini çıkarmış ve tıpkı Seth Rogen'a benziyor, ortası biraz yuvarlak, kalın sakallı ve gözlüklü. Yanına gidip kendimi tanıtıyorum. "Duyduğuma göre tanışılacak adam sizmişsiniz," diyorum ve gazetede altı yıl çalıştığımı, internet sektörünü takip ettiğimi ve sektörel yazılar yazdığımı anlatıyorum.

Alay ediyor. "İşinizi biliyorum. Tam olarak sizin türünüzde gazetecilik yapmıyoruz," diyor huysuzca.

Omurgamı dikleştiriyorum. "Benim gazetecilik türüm nedir?" "Uzun, ayrıntılı, düşünceli, analitik ..."

Bu bir iltifat mıydı yoksa el altından bir iltifat mıydı bilmiyorum. "Uzun ya da kısa, amaç her zaman adil olmak, doğru olanı yapmak ve soru sorarken fazladan yol kat etmektir" diye cevap verirken sakın davranıyorum.

Gözlerini deviriyor ve şimdi bana iltifat . "Neden bunun iyi bir yaklaşım olmadığını düşünüyorsun?" diye sordum.

Yakına eğiliyor. "Çünkü bir partide bana yalakalık yapıyorsun, işte bu yüzden."

"Sana yalakalık yaptığım falan yok," diyorum savunmaya geçerek. Ona aklımdan geçenleri anlatmayı gerçekten çok isterdim.

"O zaman neden bana masaya gerçekten ne getirebileceğini söylemiyorsun? Seni neden ağımda istediğimi söyle ve bana hazır bir cevap verme."

CEO'larla, şirket yöneticileriyle ve McLaren'larını bir kadının dizlerinin üzerine çökmesi bir biletmış gibi sergileyen dangalak milyarderlerle karşı karşıya geldim. Bu gerçek boyutlu kukla beni korkutmuyor. "Hayır, Kermit, ciddiydim. Sana yağ çekmiyordum. Acımasız ve adil olmaya inanırım. Yaptığım şeyi bu yüzden yapıyorum. Sana hazır bir cevap vermiyorum çünkü yalakalık yapmakla yeterince ilgilenmiyorum. Tarzımı ya seversiniz ya da sevmezsiniz."

Gözleri kısıldı. "Ben risk almaya inanırım. Kavgacı olmaya. Beş parasız kalmaya. Ben böyle yapıyorum ve böyle biriyle çalışmak istiyorum." Ben cevap veremeden gözleri odanın diğer ucuna kayıyor ve tekrar konuşuyor. "Biriyle konuşmam lazım. Seni başka zaman yakalarım."

Bu geceye uygun bir şekilde kostüm giymiş olan Kermit, pelerini arkasında kalarak arkasını döner.

O çıkarken, bu etkileşimin ne anlama geldiğini anlayamıyorum, ancak Kermit the Douche'dan bana doğru herhangi bir iş gelmeyeceğini söylemek güvenli.

Bir kurbağa tarafından terk edilmiş gibi görünmemek için yakındaki bara gidiyorum. Yerde bir düğme görüyorum, çorap kuklasına göz yapmak için kullanılan türden. Parlak kırmızı renkte ve üzerinde siyah kalemle "*başla*" yazıyor. Düğmesi eksik biriyle karşılaşsam diye onu alıp çantama koyuyorum.

Barda barmenin şampanyamı beklerken kalabalığı izliyorum. Bazı insanlar dans ediyor, çoğu birbirine karışıyor ve telefonum çalmamış olsa da yine de güzel bir gece.

Bu şampanyayı içip buradan gideceğim. Muhtemelen ikinci el mağazasından aldığım zümrüt yeşili kadifeden yapmak istediğim yeni mini elbise üzerinde biraz ilerleme kaydedebilirim. Kartlarımı doğru oynarsam, on dakika içinde metroya yetişebilir, Singer'ımla biraz vakit geçirebilir ve Henry ile Caroline'a sunmak üzere hikâye fikirleri üzerinde beyin fırtınası yapabilirim.

İyi bir gece için iyi bir son gibi görünüyor.

Barmen bana şampanyayı uzattı. Ona teşekkür ediyorum, hızlıca bir yudum alıyorum ve kafam iyiiken dikiş dikmemem gerektiği için gitmek üzere bırakmıştım ki bir ses duyuyorum.

"Sen sıradan bir melek değilsin. Sen yeni nesil bir meleksin."

Arkamı döndüğümde siyahlar giymiş, dudakları günah işlemek için yaratılmış bir adam görüyorum.

Flynn

Ben sıfır vuruş yapıyorum. Gecem şöyle geçti:

Bir kadın "Kod ninjası mısın?" diye sordu.

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum.

Bir sonraki tahmin bir çalışandan geliyor. "Sen harika bir Dark Web'sin."

"Ben karanlık ağ değilim," diyorum ona.

Pembe bıyıklı bir kadın gülümseyerek "Siz bir SEO ninjası olmalısınız" diyor.

Cidden, ben ninja *değilim*. Belki tamamen siyah giyinmem onları yanıltıyor ama kesinlikle ninja değilim. Neden ninja olamayacağımı anlamıyorlar mı?

"Hayır," diyorum, kostümü kimse tarafından anlaşılmayan birinin kederli iç çekişiyle. Giyinme konusunda başarısız olmak oldukça üzücü. Ama bu akşamki dersten F almayı hak ettim.

Lyft gibi giyinmiş kadın uzaklaşırken, bir meleğin Kötü Kermit'le sohbet ettiğini fark ediyorum.

Ve ondan başka bir yere bakamıyorum.

O bacaklara.

Şu bel.

O vücut.

Yüzünü görebildiğim kadarıyla çene hattının şeklinden ya da pembe bir fiyonk gibi duran dudaklarından şikâyet edemem. Ama açıkçası en çok ilgimi çeken şey kostümü. Çünkü iyi çalışan bir beyni olduğunu söylüyor.

Bir kadında en çekici bulduğum şey budur.

Kermit'le işi bittiğinde bara yöneldi ve kısa bir süre sonra ben de ona doğru yürüdüm.

"Sen sıradan bir melek değilsin. Sen yeni nesil bir ," diyorum, çünkü zekice bir kostüm, bir tavlama cümlesinden çok daha iyi bir şeyi hak ediyor.

Dudakları titriyor. "Öyle miyim?"

"Kayıtlara geçmesi için belirteyim, buradaki kostümler çok iyi. Ama seninki bu gece gördüklerimin en iyisi." Bir an duraksadım. "Melek yatırımcı. Bu harika."

Beyaz bir elbise giyiyor, başının üzerinde bir hale var ve şimdiye kadar gördüğüm en havalı kanatlara sahip, çünkü sıradan bir melek olmaktan çıktığı yer burası.

Kalçasını çıkarıyor ve bana gülümsüyor. "Kanat açıklığımı görmek ister misin?" Daveti kulağa belli belirsiz edepsiz ama aynı zamanda sevimli geliyor.

"Kanat açıklığını görmeyi çok isterdim," diyorum, bunu kalbimin derinliklerinden ve belki başka yerlerinden de kastederek.

Bardan uzaklaşıyor ve kollarını iki yana açıyor. Kollarında beyaz kumaş şeritleri dalgalanıyor, satenimsi ya da parlak bir şey, hafifçe parlıyor. Kollarından sarkan kumaş şeritleri Monopoly paralarıyla kaplı. Birler, beşler, onlar ve yüzler.

Bir teline uzandım. "Dokunabilir miyim?" "Elbette, parama dokun."

Parmağımı sarı bir on doların üzerinde gezdirirken gülüyorum. Para, kanatlarını örten kumaşa tutturulmuş. Bu mükemmel bir seksi kostüm, melek yatırımcıların genellikle ilk nakit akışlarıyla yeni girişimleri harekete geçirdiği dünyamıza bir göz kırpma ve selamlama.

Ancak içeriden yapılan şaka kanatlarında bitmiyor. Konsept altın halesine kadar uzanıyor. En iyi kısmı mı? Etrafına daha büyük banknotlar sarmış, bir avuç dolusu bin dolarlık banknot.

"Görüyorum ki sadece bir haleniz yok. Bir hale etkiniz var," diyorum, bir kadeh şampanya için barmene işaret ederken pazarlama terimine atıfta bulunarak.

"İki kelime oyunu yapabilecekken neden bir taneyle yetineyim ki?" diyor, yüzünü öpmek istediğimden emin olduğum zekice bir sırıtışla.

"Bin dolarlık Monopoly banknotunu nereden buldun? Oyunun sadece beş yüz dolar değerinde olduğunu sanıyordum."

". Tabii Mega Monopoly'niz yoksa," diye cevap veriyor.

Şakaklarımla bir patlama taklidi yapıyorum. "Aklım başımdan gitti."

Takımını işaret ediyor. "Her şeyi kendim yaptım." "Zeki ve kullanışlı. Senin caziben karşısında savunmasızım."

Gülüyor. "Bildiğim iyi oldu, çünkü tüm kıyafetlerimi ben yapıyorum. Bu seni tamamen çaresiz mi bırakacak?"

"Bu olası bir ihtimal. Tabii bana kıyafetlerinizi nasıl yapacağınıza dair bir uygulama sunmayacaksınız."

Gülüyor ve başını sallıyor. Saçları açık kahverengi, neredeyse karamel rengine ve bir taraftan aşağıya doğru örülmüş. Altın maskesinin arkasından ela gözleri bana parlıyor.

"Hayır. Benim uygulamam *makas, dikiş makinesi ve kalıp al* derdi." Flütünü dudaklarına götürüyor, ben de içişini izliyorum, şampanyanın dudaklarında nasıl bir tat bıraktığını merak ediyorum. Kadehi yere bırakıyor. Dudak parlaticısından kalan belli belirsiz bir pembe iz kadehin kenarını süslüyor. "Birinin bunu nasıl yapacağına dair bir uygulama yapmaya çalıştığını hayal edebiliyor musun? Aslında her şey için bir uygulama olamaz."

"Ama insanlar deniyor. Bir de bakmışsınız, birisi telefonunuzun ekranında *taksi* yazan uygulama yapmış ve siz de *taksi* çağırmak için onu tutuyorsunuz."

"Sanırım bunu biri yaptı. Ayrıca ben finanse etmedim," diyor gülerek, barmen bana bir şampanya uzatırken.

"Ben de bilmiyordum."

Bir elini para dolu kanadında gezdiriyor. "Monopoly paramla sadece en iyi ve en parlak fikirleri finanse ediyorum." Sesi biraz daha ciddileşiyor. "Çok sık uygulama teklifi alıyor musunuz?"

Şampanyadan bir yudum alıyorum. "Her zaman her şeyle ilgilenirim."

Başını sallıyor. "VC olmak böyle bir şey olsa gerek."

Konuşmak için dudaklarımı aralıyorum, ona bir VC olmadığımı söylemek için. Ama raketbol maçına, kız kardeşimin yüz gerdirmeye önerisine geri dönüyorum. Eğer bu melek benim bir VC olduğumu düşünüyorsa, yüz gerdirmeye işe yarıyor demektir. Kostümüm yapmasını istediğim şeyi yapıyor - benim ben olmamı mümkün kılıyor. Multimilyoner Flynn Parker olarak değil, adam Flynn Parker olarak sohbet etmek.

Benim kim olduğumu bilmiyor. Ben de onu düzeltmiyorum. "Olabilir."

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor, sonra bakışlarını siyah kıyafetlerimin üzerinde gezdiriyor. Alt dudağına dokundu. "Hmm. Bakalım bu gece burada neyimiz varmış çünkü senin bir ninja olduğuna sanmıyorum."

Havayı yumrukluyorum. "Devam et."

Beni daha yakından inceliyor. "Sen gizemli birisin. Radarın altında uçmaya çalışıyorsun. Isınıyor muyum?"

Daha çok sıcak gibi. "Evet."

Kaşları çatılıyor. "Fark edilmemek istiyorsun, en azından şimdilik."

Geriliyorum, umarım kim olduğumu anlamaya çalışmıyordur. Dalgınca elimi gözlüğüme götürüyorum, acaba beni ele verir mi diye. Ama sonra hatırlıyorum. Bu gece lenslerimi takıyorum, nadiren yaptığım bir şey.

Parmaklarını şıklatıyor. "Biliyorum! Sen gizli bir start-up'sın," diyor, sessiz kalan yeni bir şirket için kullanılan terimi kullanarak.

Kollarımı zaferle kaldırıyorum, içimi bir heyecan kaplıyor. "Herkes kod ninjası ya da SEO ninjası diye tahmin etti ama bütün gece boyunca bunu doğru bilen ilk kişi sensin. Ben gerçekten de gizli bir start-up'ım."

Kuşkusuz siyah bir pantolon, siyah bir gömlek ve siyah bir göz maskesi takmak tahmin etmeyi zorlaştırmış olabilir. Ama yine de melek her şeyi çözdü, hem de çalıştırma düğmesi eksik olmadan.

"Dudakların seni verdi."

Beni dudaklarımdan mı tanıdı? Maskemin arkasından kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Ağzın," diyor parmaklarını tehlikeli bir şekilde dudaklarıma yaklaştırarak. "Ninja olmadığını söyleyebilirim çünkü dudakların kapalı değil. Ninjalar ağızlarını kapatır." Kıyafetlerimi kastettiği için tekrar rahatlıyorum. "Sadece gözleri görünür. Ama sen gözlerinin çoğunu kapatmışsın ve *sadece* ağzını ve çeneni gösteriyorsun. Bu yüzden senin ninjadan başka bir şey olduğunu anladım."

"Bunun için seni öpebilirim," diye geveliyorum. Bir adım geri atıyorum ve elimi kaldırıyorum. "Özür dilerim. Bu muhtemelen son derece uygunsuzdu."

Dudaklarında yavaşça bir gülümseme yayılıyor. "Hayır, uygunsuz değildi. Hiç de uygunsuz değildi" diyor. Her kelimeyi aceleye getirmeden söyleyişindeki bir şey bana öpülmekten rahatsız olmayacağını söylüyor. Bu bana sadece ve sadece tek bir görev veriyor: Bu melek ile konuşmaya devam etmek.

Ama ben daha soru sormadan çantasına uzanıp bir şey aldı. Elini uzattı. Yumruğun içinde. "Bu senin başlangıç

düğmesi?"

Elini açıp kırmızı bir düğme gösteriyor.

Gülerek elinden alıyorum ve cebime koyuyorum. "Çalıştırma düğmemi bulmuşsun. Belki de bu yüzden kimse benim ne olduğumu bilmiyordu. Ya da belki de sen bir dahisin."

"Ben dahice düşünmeyi tercih ederim."

"Sohbeti devam ettirmek için dahiye bir içki ısmarlamayı teklif ederdim ama burada içkiler bedava..." Sesimin kesilmesine izin verdim ve eğer isterse konuya devam etmesi için onu davet ettim.

Nazlı nazlı gülümsüyor. "Benimle konuşmaya devam etmek için başka bir yol bulabilir misin merak ediyorum."

O da istiyor, yani şimdi bende. Müzik hipster rap'ten daha yavaş, daha yumuşak bir şeye geçiyor. Adını hiç bilmediğim ama popüler TV programlarında ateşli bir çift öpüşmeden önce duyduğunuz şarkılardan biri. Alnımı hoparlöre doğru sallıyorum. "Bunu ben planladım," diyorum elimi uzatırken.

Gülüyor. "Hayır, yapmadın."

"Ama düğme gibi iyi şans getirdiğini kabul etmelisin. Dans etmek ister misin?" Dudakları seksi bir gülümsemeyle seğiriyor. "Evet, dans etmek isterim."

Elini tutuyorum ve onu avizelerin parke zemin üzerinde ışık desenleri oluşturduğu yere götürüyorum. Dans pisti şaşırtıcı derecede kalabalık ama aslında ela gözlü melekten başka kimseye bakmadığım için burada kimlerin olduğunu fark etmiyorum. Onu bir kez döndürüyorum ve daha yakına çektiğimde gözleri parlıyor.

"Nasıl dans edileceğini biliyorsun," diyor sesinde bir şaşkınlık notasıyla.

"Ben sadece zeki bir kostüm yapımcısı ve en iyi filmlerin yapımcısı değilim. tak-tak şakaları."

Başını arkaya yaslıyor ve gülüyor, öpmek istediğim muhteşem boğazını ortaya çıkarıyor. Evet, bu anlık bir çekim. Ama bazı çekimler tam olarak böyle olabilir. Ve belki de olması *gerektiği gibi*.

"Birincisi, kostüm becerilerin üzerinde çalışılması gereken bir konu," diyor ve müzik eşliğinde hareket ederken bana sert bir bakış atıyor. "Belki de bir sonraki balon için kurnaz bir kostümcünün yardımını , en azından düğmeleri düşmeyecek şekilde dikmek için. İki, bana güzel bir tak-tak fıkrası anlat."

"Bir, bunu bir dahaki sefere maskeli baloya gittiğimde yardımını istemek için bir evet olarak kabul edeceğim. Ayrıca, yan not, daha fazlası var mı? Şehirde maskeli balo diye bir şey var mı?"

"Umarım öyledir ve eğer öyleyse onları bulmamız gerekecek."

Biz. Daha fazla. Bir dahaki sefere.

Daha ilk seferimizi bile yaşamadık ama şimdiden ikinci seferden bahsediyoruz. Bu benim için de yeni, ama bu çekimin onun için de bu kadar anlık olması hoşuma gidiyor. "Ve iki," diye ekliyorum. "Tak, tak."

Utangaç bir gülümseme veriyor. "Kim var orada?" "To."

"Kime?"

"Kime," diyorum, bir dilbilgisi polisi gibi.

Gülüyor. "Doğru dilbilgisinin beni ne kadar tahrik ettiğinden bahsetmiş miydin?"

Kaşlarımı oynatıyorum ve onu daha yakına çekiyorum, böylece birbirimizden birkaç santim uzaktayız. "Hayır, ama sana değiştircilerimin sallanmasına asla izin vermediğimi söylemiş miydin?"

"Peki düzgün *çekim yapmayı* da biliyor musun?" diye soruyor mırıldanarak.

"Daha da iyisi. Ben de yanlış çekim yapabilirim."

Bir elini kaldırıyor ve kendini yelpazeliyor. "Şimdi beni gerçekten tahrik ediyorsun."

Benden hoşlanıyor, benimle flört ediyor ve kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok. Evet, bu maske parlak fikirler listemdeki parlak fikirlerden biriydi. Müzik hızlanıyor ve ben onu bir kez daha döndürüyorum.

"Cidden, dans etmeyi nasıl öğrendin?" diye tekrar soruyor. "Ve sakın YouTube deme."

"Bugünlerde herkes her şeyi oradan öğrendiği için mi?"

Başını sallıyor. "Ya da Instagram. Diş ipi kullanarak pastayı inanılmaz derecede iyi dilimleyebileceğinizi orada öğrendim."

"Neden sadece bıçak kullanmıyorsun?"

Omuz silkiyor. "Sanırım hayatınızda çaresizce bir kek dilimlemeniz gereken ve elinizin altında bir bıçak olmadığı zamanlar için."

"Hmm. Yani eğer seyahat ediyorsam ve otel odamda bir kek dilimlemem gerekiyorsa, bıçak için oda servisini aramak yerine diş ipini mi kullanacağım?"

Başını sallıyor. "Kesinlikle. Başka ne yapabilirsin ki? Ayrıca, çok güzel dişlerin var. Bir sürü *diş ipiniz* olduğunu tahmin ediyorum" -yavaşlıyor, acele etmiyor ve dudaklarının kenarını ısırtıyor- "*diş ipi*."

Nefesim kesiliyor. "Nasıl oluyor da 'diş ipi' diyebiliyorsun ve kulağa edepsiz geliyor?"

"Sanırım bu benim birçok yeteneğimden biri. Söyle bakalım Ninja Olmayan, dans etmeyi nerede öğrendin?"

"Gülme."

"Muhtemelen
güleceğim." "YouTube."
Tatlı tatlı gülüyor. "Ciddi misin?"

Başımı salladım. "Matematik, sayılar ve bilgisayarların ötesinde bir yaşam becerisine ihtiyacım olduğunu düşündüm. İnternette nasıl dans edileceğini öğrendim."

Ellerini omuzlarımda kavuşturuyor. "Sen bir ineksin." Kelimeler sanki az önce bana bir rock yıldızı ya da profesyonel bir oyun kurucu olduğumu söylemiş gibi çıkıyor. Bunu şefkatle ve dürüst olmak gerekirse büyük bir arzuyla söylüyor.

"İnek olmam şok edici, değil mi?"

"Tam olarak seksi bir inek," diye ekliyor. Onu daha da yaklaşıtıyorum.

"Sen de öylesin."

"Sen çok ateşli, esprili bir ineksin."

Onu bu dans pistinde öpmeye çok yaklaştım. Ama onu uzak tutmayı tercih ederim. Eğilip fısıldıyorum: "Sen de öyle, seni öpmek istediğim inanılmaz seksi, ateşli inek."

Bir mırıltı çıkardı ve gözleriyle tekrar buluşmak için geri çekildiğimde, "Buradaki kütüphaneyi gördün mü?" diye sordum.

"Kütüphane mi var?" Ses tonu yükselir.

"Evet. Neden kitaplara göz atmıyoruz ve sen de bana Monopoly stratejin ve finanse etmediğin taksi uygulamaları hakkında daha fazla şey anlatmıyorsun?"

"Evet, Majesteleri. isterim."

Gülüyorum. "Ben düğüm değilim."

"Öyleymişsin gibi davranabilir miyiz?"

"Elbette Angel. Kim olmak istersen olabilirim." Ben olmadığım sürece.

* * *

Kapı sürünerek kapanıyor.

Santim santim.

Ağır çekim bir kapı.

Tiyatrosuna tahammülüm yok. Gecenin bir sonraki bölümünün başlaması için sabırsızlanarak kapıyı tekmeliyorum.

Kahkahası kütüphanede yankılanıyor ve kitaplarla dolu koyu renkli ahşap raflarda yankılanıyor. Deri bir kanepede, maun bir masayla çevrili olarak merkezde yer alıyor.

"Bir şeyler okumak için acelen mi var?" diye soruyor nazlı nazlı.

Sesi beni tahrik ediyor. Burbon ve bal gibi. Biraz boğazlı ve boğuk, ama tatlı tonları var. Birinin yüzünü göremediğinizde -en azından tamamını- diğer duyularınızın artması ne tuhaf. Kulaklarınız daha çok çalışır, sese odaklanır ya da gözlere yakınlaşırsınız. Onunkiler bronz ve yeşil benekli sıcak ela.

"Evet, belirli bir kitabı arıyordum." Parmaklarımı *Tess of the d'Urbervilles* gibi eski ciltli kitaplardan Clive Cussler gibi modern gerilim kitaplarına ve çok etkili insanların alışkanlıklarını anlatan kurgu dışı kitaplara kadar kitapların sırtlarında gezdirerek bir duvar boyunca uzanan kitaplığa doğru ilerliyorum. "Kütüphaneye gitmek istiyorsan okumak istersin diye düşünmüştüm. Doğal olarak."

"Tabii ki. Bana bir masal oku. Yatmadan önce bir hikâye." Üzerinde yeşil bir lamba olan bir yazı masasının yanındaki duvara yaslanıyor, açmak için aşağı çektiğiniz zincirlerden birine sahip olanlardan. O ana ayak uyduruyor ve bu gece onunla bir rol oyunu oynuyormuşum gibi geliyor. Onun kim olduğunu anlamak istiyorum. Ama bir bakıma, vermek istiyor gibi görüldüğü her şeyi deneyimlemeyi tercih ederim. Vücudunu. Ağzını. Zihnini. Burada, kütüphanede her kimse, maskenin ardındaki kişi kadar gerçek. Benim görevim istediği her şeyi almasını sağlamak.

En yakın kitabı alıp açıyorum. Bir James Patterson kitabı. "Bir zamanlar, bir partide öpülmek isteyen bir kadın varmış," diyorum, sayfaları açarak ona doğru yürürken.

Melek ellerini saçlarına götürür ve başındaki haleyi tutan bandı çıkarır. Onu masanın üzerine fırlatır. "Kulağa çok heyecan verici bir hikâye gibi geliyor."

Sabrina

Gece ışıl ışıl. Havai fişekler. Oynamak istemediğim bir oyunda beklenmedik bir zafer. Neredeyse bitiş çizgisine geldim, Boardwalk'u kazanmak üzereyim.

Bu gece başarısız düşünüme, lanetli gelinliğime, beni büyüten hırsıza ait değil. Kaybettiğim işime ait olmadığı da kesin.

Bu gece benim ve kazandıklarımı, evrenin gümüş bir tepside sunduğu bu lezzetli saf zevk lokmasını alacağım. Yarın, ihtiyaç duyduğum ve istediğim her lanet şey için mücadele ettiğim normal hayatıma dönmek zorundayım. Gece yarısı balkabağına dönüşebilirim. Ama şu anda? Beni isteyen bir adam var. Benim istediğim bir adam.

Buraya bir erkek için gelmedim. Ama şimdi beni bulduğuna göre -benim bu diğer versiyonumu- konuşmaya, dokunmaya ve devam etmeye devam etmesini istiyorum.

şimdi o tarihi romanlardaki tüm kadın kahramanların neden maskeli baloları bu kadar çok arzuladıklarını gerçekten anlıyorum. Gardınızı indirebilir, özgürce konuşabilir, alay edebilirsiniz. Kimse kim olduğunu bilmediğinde olduğun kişi olmak çok daha kolay.

Ben kullanılmamış gelinliği olan bir kadın değilim. Ben kendimin başka bir versiyonuyum. Bu geceki ben. Geçmişi olmayan bir kadın. Ve şimdiki adam çok yakışıklı - en azından benim görebildiğim kadarıyla. Kare çenesi, gür dudakları ve yeşil gözleri beni büyölüyor.

Sanki kitaptan bir şeyler okuyormuş gibi kitaba bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Çok güzel dudakları vardı," diyor ve midem bulanıyor.

Sonra, rollerimizi oynadığımız için, senaryomda bir sonraki adımın ne olacağını hayal ediyorum ve onu yapıyorum. Geri durmak yok. Ona doğru neredeyse belli belirsiz bir öpücük konduruyorum ve havaya fısıldıyorum, "Öyle mi?"

Minnettar bir ses çıkarır ve kitabı masanın üzerine fırlatır. Aramızdaki mesafeyi kapatarak parmağını üst dudağımda gezdiriyor. Nefesim kesildi.

Bakışları beni sabitliyor ve karnımdaki kelebekler tam gelişmiş dalışlara tırmanıyor. "Ve hayatında gördüğü en yaramaz gözler."

Elini kalçamda gezdiriyor ve ben tutuşuyorum. Ateş her yeri yakıyor. Bana dokunduğunda ürperiyorum.

"Ve kesinlikle bağımlılık yaratan bir vücut" diye ekliyor.

Sanırım onun bana bağımlı olmasını istiyorum. "Bağımlı olduğumu nereden biliyorsun?" "Bilmiyorum. Ama öğrenmek istiyorum. Bu yüzden hikayeyi anlatıyorum."

"Sonra ne olacak?" Sesim nefes nefese, hatta belki biraz baş döndürücü geliyor.

"Anlatıcı, öpülmek isteyen kadının erdemlerini övmeyi henüz bitirmemiştir."

"Diğer erdemler neler?" İltifatlarını bir kase dolusu şeker gibi yalayıp yutarak soruyorum. Hepsini yiyip sonra bir avuç daha almak istiyorum.

"Dudakları sadece güzel değil. Kötücül ağzından ve kötücül zihninden dökülen tüm bu sözler, belli bir adam üzerinde özel bir etki yarattı."

Maskemin dış hatlarının üzerinde kaşlarımı çatıyorum. "Ne tür bir etki?" Yaklaşıyor. "Sanırım biliyorsun."

"Ve bu adam, kim olduğunu merak ediyorum."

Birkaç santim ötede ve ben diken üstündeyim. Tüm vücudum beklentiyle titreşiyor. "Bence onun kim olduğunu bilmemek hoşuna gidiyor," diyor.

Kendinden emin, maskeli ben cevap verirken başımı sallıyorum, "Yanılıyorsun." Geri çekildi. "Neden yanılıyorum?"

Boardwalk'a gitme zamanı. Hamlemi yapma zamanı. Ellerimi boynuna dolayarak onu kendime yaklaşıtıyorum. "Bilmemeyi *seviyorum*."

. Başta yumuşak davranıyorum ama çekingen değilim. Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum, ağzının üzerinde gezdiriyorum.

Uzun süre yumuşak kalamayız.

Öpücüğü sertleştiriyor. Sert. Biraz çaresiz. Çok muhtaç. Ve umut dolu.

Tek başına değil, bir sürekliliğin parçası olarak var olan öpücüklerden biri. Tenin üzerinde bir ağız, en yumuşak yerlerimde gezinen bir dil olacak. Durmayan, daha sıcak, daha ıslak öpücüklere yol açacak. Sevişirken özensiz ve vahşi olacak.

Beni bu şekilde öpüyor, eli boynumda geziniyor, saçımın örgülü kısmı boyunca ilerliyor. Ağzının içinde inliyorum çünkü başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirmesi o kadar iyi hissettiriyor ki sanki beni hissediyor, ezberliyor.

Daha sert ve derin öpüşüyoruz, dillerimiz birbirine dolaşiyor. Vücutlarımız birbirlerine bastırıyor ve sürtünüyor; acaba bu gece neden bu kadar gergin olduğumu merak ediyor mu?

Ama belki de nedenini düşünmüyor, çünkü bastırılmış arzularımın nesnesi olması onun için yeterli, bu bilinmeyen adam, bu yabancı. Kısaca, beynimde bir neon işareti yanıp sönüyor - tüm bu siyahın arkasındaki bu adam kim? Herhangi biri olabilir.

Ama yeterince biliyorum. Bu alanda çalışıyor. Bir çeşit risk sermayedarı. Bu bilmem gerekenden fazlası.

Ayrıca, gerçekten ne yaptığı umurumda değil. Beni nasıl hissettirdiğini önemsiyorum.

Öpücükleri "bayılttığı bilinen" olarak etiketlenmeli. Dokunuşları beni eritip bir su birikintisine dönüştürebilecek türden olarak listelenmeli. Çünkü şu anda ben buyum. O bana dokundukça şekerli tatlı bir zevk içinde eriyorum.

İsimler önemli değil. İşler önemli değil.

Tek bilmem gereken *bu adamın öpüşebildiği*. Flört edebiliyor.

Dans

edebiliyor.

Konuşabiliyor.

Her zaman sahip olduğumu bildiğim ama asla peşinden gitmediğim fantezimle birlikte oynayabilir.

Ve bilmek istediğim bir şey daha var.

Öpüşmeyi kesip mırıldanıyorum, "Peki hikayede bundan sonra ne olacak?"

Yeşil gözleri parlıyor, neredeyse vahşi. Ama bakışlarımı tutarken sesi sakın ve kendinden emin. "Partideki kadın Dük'ün onu becermesini istedi."

İnliyorum, elektrik derimin üzerinde çılgınca kayarken dizlerim bükülüyor. "Bunu istiyor," diye fısıldıyorum. "*Ben* de istiyorum."

Parmaklarımı siyah kazağından aşağıya doğru sürükleyip kumaşın arasından sıkı göğsünü keşfederken, ardından karın kaslarının sert düzlemleri boyunca parmak uçlarımla ilerlerken zevkle tıslıyor. Parmaklarımı kaldırıyorum ve arkalarını çenesinin üzerinde gezdiriyorum. Sağ elimle çenesini tutarak maskesinin yarıklarından o lezzetli yeşil gözlerine bakıyorum. "Çok tatlısın ve beni becermeni istiyorum." Etkili olması için duraklıyorum. "Beni duygusuz bir şekilde becermeni istiyorum."

İnliyor ve bu ses onun içinde uğulduyor, göğsünde gümbürdüyor, kendini beğenmiş, çocuksu bir sırıtışla yükselen dudaklarından kaçıyor. Sanki bir kurt, bir kaplan yavrusuyla karşılaşmış ve içinde üstünlük için kapışıyorlar.

"Ben de tam olarak bunu yapmayı planlıyorum, Angel."

Ellerimi yüzünden tutup beni döndürüyor ve bileklerimi başımın üzerine kaldırıyor. Sonra bir baktım, uzun, zayıf bana yaslanmış, göğsü sırtıma dayanmış, sert boyu kıçımı örten kumaşı itiyor.

Kollarımda kurdeleler dalgalanıyor. Kanatlarım açıldı. Elbisem gerçekten de bana yepyeni bir başlangıç veriyor.

Yavaşça omzumdaki saç tellerini tarıyor ve boynumu ortaya çıkarıyor. Beklenti içinde titriyorum, çok hevesli bir şekilde bekliyorum. Boynumun arkasına bir öpücük konduruyor ve ardından ürperiyorum. Oraya kondurduğu yumuşak bir öpücük beni aynı anda hem güçsüz hem de aç bırakıyor.

Kulak mememi öpüyor ve kemiriyor. Zevk patlamaları içimden geçerken nefesim kesiliyor. Vücudumun hiçbir parçası, tek bir molekülü, bana vereceği şeyi istemeyen tek bir hücresi bile yok.

Dilinin ucuyla boynumda izler bırakıyor ve mırıldanmalarım yalvarışlara dönüşüyor. Bedenim, tam merkezimden titreşen bir ağrıya ona yalvarıyor.

Ellerinin aşağıya, yanlarıma, göbeğime, eteğimin ön kısmına, sonra da etek ucunun altına doğru indiğini hissediyorum. Parmakları kalçalarımı sıyrıyor ve bacaklarımda bir nabız atıyor.

"Maskeler açık mı kapalı mı?"

Başımı sallıyorum. "Açık. Açık kalsın. Ben böyle seviyorum."

Kulak mememi bir kez daha öpüyor ve "Nasıl istersen" diye fısıldıyor.

Parmakları uyluklarımda üzerinde geziniyor, aralarındaki tepe noktasına ulaşıyor ve külotumun üzerinde geziniyor. Hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan ıslak dantele dokunduğunda inleme sırası ona geliyor. "Hoşuna gidiyor, Angel."

Yırtık bir pantolonla başımı sallıyorum. "Çok fazla."

Sırtıma daha sert bastırırken parmakları kumaşın altına dalıyor, beni duvara sıkıştırıyor, hapsediyor. Bana ilk kez dokunduğunda titriyorum.

Kabaca inliyor, vücudunu bana doğru sürüyor. "Çok kaygan."

Şimdiden yıldızları görüyorum. Çok yakında boşalmanın eşiğinde geziniyorum. Parmaklarını üzerimde gezdirirken inliyorum, süzülüyor, uçuyor. Yabancımin her dokunuşu çok lezzetli.

Daha hızlı hareket ediyor, beni ürpertiyor, inletiyor. Başımı duvara yaslıyorum, alnım at üstünde bir adamın resmedildiği bir çerçevenin altına çarpıyor, sanırım. Dört nala uzaklaşıyor. Ben de öyle hissediyorum. Çerçevenin ötesindeki bir şeye doğru hızla koşuyormuşum gibi.

Zevk bacaklarıma dolanıyor, göğsümden aşağı iniyor, içeri ve dışarı yayılıyor. *Her yere yayılıyor.*

Bir parmağını sokuyor, sonra diğerini ve ben çılgınca inliyorum, ona sürünürken bir hayvan gibi ses çıkarıyorum, daha fazla sürünme arıyorum, serbest bırakılmamı istiyorum. Bana sürünüyor, parmaklarıyla beni beceriyor, başparmağıyla beni okşuyor.

Çok ıslağım, çok kayganım ve her şey çok günahkâr hissettiriyor.

Vahşi hisler karnımda enfes bir sıkılaşmaya dönüşüyor. Bir, iki ve işte oradayım. O okşadıkça, parmakları beni sonuna kadar götürürken vücudunu kırıma sürttükçe ben de sınıra doğru koşuyorum.

Beynim durağan, harika bir beyazlık, ben gelirken dünyadaki diğer her şeyi bulanıklaştıran bir kar fırtınası. Her yerim karıncalanıyor; tenim, dudaklarım, bacaklarım.

Beni döndürüp yüzümü ona dönerken nefes nefese mırıldanıyorum.

Orgazm sarhoşluğuyla gözlerimi açtığımda parmaklarını yalıyordu. Ele geçirilmiş gibi görünüyor. Bana bakarken gözleri parlıyor, beni işaret parmağından emiyor. Başparmağını çeneme bastırıyor. "Tadın tatlı gibi. Bir dahaki sefere seni önümde yaymak ve yutmak istiyorum ama şu anda seni tam istediğin gibi becereceğim."

Bana her şeyi yapabilir. "Al beni. Bana sahip ol."

Elini cebine atıyor ve bir prezervatif alıyor. Aklımın bir köşesinde sadece yanında mı taşıdığını sormak istiyorum, ama sonra, her şeye hazırlıklı bir adam görünüyor - bir şaka, bir dans veya Yukarı Doğu Yakası'ndaki bir butik otelin kütüphanesinde bir sikiş.

O paketi açarken, parmaklarım fermuarıyla meşgul oluyor, boxer külotunun üstüne ulaşana kadar aşağı kaydırıyor. Onun siyah

Kot pantolon kalçalarından aşağı sarkıyor, külotunu aşağı itiyorum ve sikini serbest bırakıyorum.

Boyuna bakarken ağzım sulanıyor, sert, ağır ve çok kalın. Elimi şaftının üzerinde gezdiriyorum ve paketi açmayı bırakıyor, gözleri kapanıyor, dudakları aralanıyor, vücudunda bir ürperti dolaşıyor.

Güç.

Bu güç gibi hissettiriyor.

Sanki uzun zamandır deneyimlemediğim bir şey gibi. Sarhoş edici ve daha fazlasını istiyorum; tepkisini, çenesindeki kırılganlığı ve onu okşarken dudaklarını ayırışını, ne kadar tahrik olduğunu hissediyorum. sıcak ve çok sert ve onu içime alacağım. "Her şeyini hissetmek istiyorum."

Gözleri açıldı. başını sallıyor. "Kimsin sen?"

Gülümsüyorum çünkü aslında bir cevap istemediğini biliyorum ama soruyu sorması hoşuma gidiyor. "Gizemli kızın."

Gözlerini kırıştırıyor, sanki koruma işini bitirmek için şehvetten kurtulması gerekiyormuş gibi. O prezervatifin üst kısmını sıkıştırırken ben de külotumu çıkarıyorum. Kendini bacaklarımın arasına yerleştiriyor ve kalçamı kalçasının etrafından yukarı kaldırıyor. Ona rehberlik ederek ucunu tüm ıslaklığa sürüyorum.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun ve ben daha içine bile girmedim."

İçime giriyor ve kısa bir an için uzun zamandır hissetmediğim şekilde gerildiğimi hissediyorum. İçimde o kadar derin ki, keskin bir nefes alıyorum, sonra mutlulukla iç çekiyorum.

Onun adını kullanmak istiyorum. Duke, Ninja, John, David ya da Bay Girişim Fonu ya da her kimse onu söylemek istiyorum. Bunun yerine, "Fazla zamanımı alacağını sanmıyorum." diyorum.

İçimde hareket ediyor, okşayarak girip çıkıyor, beni dolduruyor. Kapının çok ötesinden gelen parti seslerinin, müziğin alçak ritminin, kalabalığın gevezeliğinin ve sonra bizim, tüm hislerin belli belirsiz farkındayım.

Pantolonum. Onun inlemeleri.

Islak kayganlığım onu derinlere çekiyordu.

Dudakları benimkilerin üzerinde kayıyor.

Nefesi boynumda.

Sırtımı duvara dayadım.

Burada, kütüphanede, gizli girişimci melek yatırımcıyı duvara yapıştırırken, tek gecelik şehvetin, çılgın, anlık kimyanın kozasındayız. Kollarımı boynuna doluyorum, tüm şifon ve komik paralar kollarına, omuzlarına çarpıyor.

Yüzünün görebildiğim kısmına bakıyorum, çenesinin kesimi, dolgun dudaklarının şekli, gözlerinin parlaklığı, bedenime kimin girmesine izin verdiğimi merak ediyorum.

Ama sonra cevabı bilmediğim için içimi bir heyecan kaplıyor. Ağzımı onunkine yaklaşıtıyorum, dudaklarımızı birbirine sürtüyorum. İçime girerken yüzüme doğru fısıldıyor: "Ben de uzun süreceğini sanmıyorum. Çok iyi hissediyorsun."

Ağzımı kulağına götürüyorum. "Beni daha sert becer. Beni o kadar sert sık ki nerede olduğumu unutayım."

Kalçamı daha yukarı kaldırırken iniltisi boğazından kopmuş gibi geliyor. Diğer bacağı tutuyor, beni kaldırıyor ve ikisini de sırtına doluyor. "Sıkı tutun," diyor, beni bu şekilde sabit tutuyor, beni alırken tutuyor.

Bu şekilde hareket edemiyorum ve duvarın sırtımı duvara saplandığı yerde morarttığından eminim. İçimi doldururken, bana vururken ve beni uzun zamandır bulunmadığım bir yere götürürken umursamadığımdan da aynı derecede eminim.

Karnımın ortasında derin bir arzu çekiliyor. Tekrar nabız atıyor, sonra bir kez daha.

"Çok yakın," diye haykırıyorum.

"Evet," diye homurdanıyor. "Boşalmanı izlemek istiyorum" diye inleyerek üzerime vahşi itişler salıyor.

Gözlerim kapalı ama yemin ederim bir zevk dalgası üzerime çöküp beni altına çekerken ve beni boğarken onun bana baktığını hissedebiliyorum.

O da benim kadar tahrik oldu mu? Benim parçalanmamı izlerken o da parçalanıyor mu? Umarım öyledir, Tanrım, umarım öyledir. Çünkü parçalanıyorum ve bu çok yoğun. Dudaklarımı ayırıyorum, haykırıyorum ve sonra zevk üzerime dökülürken, tenime çarparken dünyam dönüyor.

Her yerde hissediyorum. Sessiz miyim, gürültülü müyüm bilmiyorum. Biri beni duyabiliyor mu, yoksa kimse duyamıyor mu bilmiyorum.

Ama sürekli *geliyorum*, *Tanrım*, *geliyorum* demekten kendimi alamıyorum çünkü bu sonsuz bir orgazm gibi *geliyor*. Hiç bitmeyen bir mutluluk gibi.

Elleri kalçalarımın gömülürken içime giriyor, her yerim titrerken beni derinlemesine dolduruyor. Gözlerimi açtığımda orgazmının son anlarını yakalıyorum. Yüzü buruşmuş, dudakları bükülmüş ve çenesi gerilmişti. Son bir derin itişten sonra geriliyor, ilkel bir zevk iniltisi çıkarıyor. Sonra rahatlıyor.

Bacaklarımın düşmesine izin veriyorum, ayaklarım yere değiyor. İlk başta sallanıyorum. Kemiklerimin sıvı halden tekrar katı hale geçmesi gerekiyor. ,

masadan bir kağıt mendil aldı ve prezervatifi hızla yakındaki bir çöp kutusuna attı.

Bana döndüğünde, bir öpücük geliyor. Yumuşak, tatlı, yangın sonrası bir öpücük.

Bana bunun sert ve ateşli ama aynı şefkatli olduğunu söyleyen bir öpücük. Bir öpücük daha istediğini söylüyor, ben de öyle.

"Numaranız nedir?" diye soruyor ve ben de mutlu bir halktan biri gibi sırtıyorum, çünkü dük beni tekrar görmek istiyor.

Ona anlatmaya başladım, sonra durup hücrelerine girmek isteyip istemediğini sordum.

Başını sallayarak dudaklarını boynuma değdiriyor. "İnanılmaz bir hafızam var."

Öpücükten ürperiyorum, sonra telefonum çaldığında son üç rakam hariç hepsini ona söylüyorum.

Ve cıvıltılar.

Ve cıvıltılar.

Sonra aklıma

geldi.

Bob Galloway.

Korku içime saplanıyor - büyük bir fırsatı kaçıracağım endişesi.

Gözlerimi kırıştıyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum, el çantamı kapıp açıyorum ve cep telefonumu arıyorum. Bu o.

Başparmağımı ekranın üzerinde kaydırıyorum. "Bu telefona cevap vermeliyim," diye fısıldıyorum ninja olmayan düküme.

Masanın üzerindeki haleden bir banknot aldım, beş yüzlük. *Elimde* sallayarak, *numaramın son üç hanesini* söyleyerek ona doğru itiyorum. Bu görüşme için yalnız kalmalıyım. Beni beceren adama bakmadan potansiyel bir editörle konuşmak istiyorum, bu yüzden kapıya doğru koşuyorum, boğazımı temizliyorum ve koridora ulaştığımda "Merhaba Bay Galloway" diyorum.

Dışarı çıktığımda, külotumu arkamda bıraktığımı fark ettim.

Flynn

Yerde beyaz bir parıltı var.

Kanatlarındaki kurdelelerden biri olmalı. Belki düşmüştür, belki kopmuştur ya da kesinlikle beklenmedik ama son derece fantastik bir duvara karşı sevişme sırasında hırpalanmıştır. Ve hey, duvara karşı seksi benim kadar seven biriyle tanışmak kadar harika değil mi? Yirmi yedinci kuvvete göre on kat daha harika.

Gitmeden önce bu kütüphaneyi düzeltmem gerektiğini düşünerek, çöp kutusuna atabilmek için başıboş kurdeleyi almak üzere eğildim.

Ona dokunduğumda yüzüme hınzır bir sırıtma yayılıyor. Bu onun kanatlarından bir parça değil. Bu onun külotu ve sessizce gülerek cebime sokuyorum. Bu cam bir ayakkabı bulmaktan daha iyi. Belki de o benim kirli Sindirella'mdır. Ama ben prens değilim, tabii beyaz atlı prens kütüphanede kadın kahramanın ırzına geçmediyse.

Belki de adamın bu kadar popüler olmasının nedeni budur. Belki de bu yüzden erkekler Beyaz Atlı Prens gibi yaşamak zorunda kalıyorlar - çünkü o gizliden gizliye pis bir piçti.

Ayağa kalkıyorum, külotu güvenli bir şekilde sakladığım cebimi ve artık telefonumda kayıtlı olduğu için numarasını okşuyorum.

Kapıya doğru yöneldiğimde göz ucuyla acele ederken almayı unuttuğu başka bir şeyi fark ediyorum. Masanın üzerinde kafa bandı, teli ve etrafına sarılmış dolarlarla birlikte ev yapımı halesi duruyordu.

Buna ihtiyacı olup olmadığını merak ederek parmağımı bandın üzerinde gezdiriyorum. Belki de bu onun en sevdiği saç bandıdır ve külotla birlikte onu da geri almaktan memnun olacaktır. Sanırım bu bana onu tekrar görmek için çifte bahane veriyor.

Elime alıyorum ve hayatımın en iyi seksini yapmış gibi görünmediğimi umarak elimi saçlarımda gezdiriyorum.

Bekle. Bu düşünce de nereden çıktı? En iyi seks kısmı değil. Açıkçası, bu karşılaşmayı Nasıl Yapıyorum ölçeğinde nasıl derecelendireceğimin farkındayım - zirvede.

Ama kimsenin bilmesini istemediğim fikri. Bu ilginç bir düşünce ve bir an düşündüm, nereden başladığını fark edene kadar beynimde yuvarladım.

Yüz ifadesinden anladığım kadarıyla.

Maskenin arkasında bile gözlerinde bir kırılmalık parıltısı vardı.

Kim olduğunu bilmiyorum ve onu korumak istiyorum. Sırlarını saklamak için. Belki de *onu* bir sır olarak saklamak için.

Gömleğimi düzeltiyorum, haleyi kolumun altına sıkıştırıyorum ve kütüphaneden çıkıyorum. Telefonumu kontrol ettim. Saat 11:30. Balo salonundan gelen gümbür gümbür müziği kısa bir süre dinledikten sonra ekibimin hâlâ eğlenmekte olduğuna ve partiye dönmeye gerek olmadığına karar veriyorum. Haven'daki herkesi gördüm, gece boyunca çalışanlarımla sohbet ettim ve *o kadar da kötü olmayan* kostümümle alay etmelerine katlandım. İyi bir lider gibi, kıyafetimle dalga geçilmesine katlandım ve bu hafta kolları sıvayıp pazara sunmanın ağır işlerine dalmadan önce onlara biraz eğlenme şansı verdim.

Ayrıca, şimdi eve gidersem, indirdiğim en yeni kuantum fiziği kitabıyla kıvrılabilir ve gelecek ay Tokyo'da iş toplantılarım için Japoncamı geliştirebilirim. Geçen sefer Pasifik üzerinden uçtuğumda, toplantılarımın çoğunu iş ortaklarımın ana dilinde halledebilmişim. Bu seferki hedefim hepsini halletmek.

Neden?

Çünkü. İşte bu yüzden.

Koridorda yürürken, artık takmama gerek kalmadığı için maskemi başımdan çekiyorum ve köşeyi döndüğümde neredeyse bir kurbağaya çarpıyorum.

Kermit'le geçen yıl bir konferansta ilk kez tanıştığım, kendisini risk sermayedarlarımla tanıştırmamı istedi. Gülerek ona beş yıldır girişim sermayesi almadığımı söyledim. Girişim finansmanını geçmişim. Kardeşim ve ben

Şirketimizi çoktan sattık ve oradan gelen paranın bir kısmı Haven'ı finanse etmeye gitti. Şu anda kendi kendini finanse eden şanslı kişilerden biriyim.

Kermit cevabımı umursamadı. "Ama sen herkesi tanıyorsun ve herkes senin telefonlarına çıkıyor. Ve bu benim için bile değil. Ağımın üzerinde çalıştığı teknoloji için. Patlayacak."

O küçük cesur bir piçti. Israrcıydı. İnatçı. Kararlı. Sanırım bu, sonunda ağının parasını güvence altına almada büyük bir rol oynamasının bir parçası. Azim, onda fazlasıyla var.

Şimdi koridorda, çenesini kaldırıyor. "Flynn. Nasıl ?" "Hey, Kermit. İyi gidiyor. Senin gecen nasıldı?"

"İlginçti." Çamurlu kahverengi gözleri kısılıyor ve her ayrıntıyı katalogluyormuş gibi üzerimde geziniyor. Kısa bir süreliğine Jennica'nın bana podcast ağı hakkında söylediği bir şeye geri dönüyorum - adam vahşi. Engelleri yıkmak, her şeyi açık hale getirmek ve tüketicilerin teknoloji konusunda karar vermesine izin vermek istiyor. Kısacası "dikkatli olun çünkü ne isterse onu yapıyor. O bir haydut" diye uyardı Jennica.

"Etkinlik hoşuna gitti mi?" Zararsız bir şekilde soruyorum.

Soruyu düşünerek çenesini kaşıyor. "Görüştim. Benimle çalışmak isteyen bir sürü insanla tanıştım. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsun, değil mi dostum?"

Boğazımı temizliyorum. "Kulağa iyi bir sorun gibi geliyor."

"En iyi sorun," diyor göğsünü kabartarak, sonra bir an durup gözlerini kısıyor. "Benimle röportaj yapmak için ne zaman oturacaksın?"

"Jennica'ya nasıl ulaşacağını biliyorsun. Tüm bu işlerden o sorumlu." "Şu anda bana evet diyebilirsin."

Gerçekten de ısrarcı. "Jennica yine de tek. Eğer onun etrafından dolanırsam kafamı koparır. Her şey ondan geçiyor."

"Ama evet diyebilirsin, değil mi?"

Kahretsin, onun hakkında haklıydı. Ellerimi birbirine kenetliyorum. "Şirketin hakkında harika şeyler duyuyorum, Kermit. Bu her zaman iyi bir şeydir."

Saptırma, lütfen çalışabilir misin?

Gözleri kısılr. "Flynn. ." "Kermit."

İç geçiriyor, ellerini kaldırıyor ve bana gülümsüyor. "Peki. Sen kazandın. Jennica'yı arayacağım."

"İyi plan."

Onunla aynı anda gitmek için bir adım atıyorum.

"Önce sen başla," diyorum. "Böylece o garip danslardan birini yapmayız." Kermit gülüyor. "Kesinlikle garip danslardan kaçınalım."

Etrafımda dolanırken gözleri aşağıya kayıyor ve sonra genişliyor. Gözlerini kaldırıp bana bakarken bir elini sakalında gezdiriyor ve sırtıyor. "Melek yatırımcınla eğlendin mi?"

Başımı salladım. "Pardon?"

Gözleri halede takılı kalıyor ve yüzüm kızarıyor. Kahretsin, keşke daha iyi bir poker suratım olsaydı. Ama blöf yapabilirim. "Sanırım düştü ve geri vermek için onu bulmaya çalışıyorum."

"Ah," diyor başını sallayarak. "Kayıp ve buluntu eşya departmanında iyi şanslar."

Evet, onu tekrar bulmayı çok isterim.

Sabrina

Zümrüt yeşili yapraklarla dolu muhteşem bir ağacın altında duran Bay Galloway ile görüşmeyi sonlandırıyorum. Sağa dönüyorum. Kırmızı tuğlalı bir kahverengi binanın önündeki ışıltılı bir çıkıntının yanındayım. Trafiğin olmadığı tablo gibi caddeye bakıyorum.

Mutlulukla gülüyorum. Çok mutlu bir şekilde. Bu mükemmel bir New York gecesi.

Bir film müziği de olabilir. Başla, çünkü ben hazırım.

Yüzümü gökyüzüne kaldırmaya ve tüm New York'a *teşekkür etmek* için bir öpücük vermeye hazırım. Sekiz ay önce bana böyle bir gecenin karşıma çıkıp çıkmayacağını sorsaydınız, kocaman bir hayır derdim.

Sekiz ay önce Ray beni aradı.

"Hey, bebeğim," dedi. "Ben hazırım. Sen hazır mısın?"

"Elbette," dedim ona, sırtıtmamak için kendimi zor tutarak. İki gün içinde nikâhımızı kıyacaktık. Ray'le iki yıl önce bir çöpçatanlık sitesi aracılığıyla tanışmıştım. Japon balığı krakerlerine, Knicks'e olan ortak sevgimiz ve New York'un dünyadaki en harika yer olduğuna olan inancımız sayesinde birbirimize çok uygun görünmüştük.

İşkolikler olarak, ikimiz de bazen dizüstü bilgisayarlarımıza ve telefonlarımıza bağlı olduğumuzu zımnen anlamıştık. Ancak birbirimizi görmek için de bolca zaman ayırıyorduk ve Ray kendini gurme bir aşçı gibi görüyor, bizim için lezzetli yemekler hazırlıyor ve bizim için akşam yemeği partileri düzenliyordu.

Arkadaşları. İhracat işinde çalışmış, toplum merkezinde basketbol koçluğu yapmış ve her Perşembe arkadaşlarıyla poker oynamıştı. Eve nakit parayla dönerdi - çünkü şanslı bir piç olduğunu söylerdi. Sonra aynı arkadaşlarını ertesi gece ya da hafta sonu dışarı çıkarırdı. Ona Bay Cömert derlerdi.

Hiç kırmızı bayrak yoktu.

Belki poker hariç. Ama bu hala büyük bir bilinmeyen.

Geriye dönüp baktığımda, yirmi yıl sonraki görüşümle bile, bunun geldiğini görebileceğimden emin değilim. Değişim onun içindeydi. Örtülüydü. Derin bir sırды.

Yuvarlanıp gidiyorduk, *evet* demeye hazırdık. Kilise tutulmuş, mekan ayarlanmıştı ve erkek kardeşim benimle koridorda yürüyecekti.

Ray ofisten arayana kadar. "Selam
bebeğim. Ben hazırım."

"Ben de."

Ama o başka bir şey için hazırды.

"Bir değişikliğe hazırım," diye ekledi. "Bak, seni seviyorum ama ..."

Kalbim göğsümden yukarı sıçradı, kollarımdaki tüyler diken diken olurken tenim ürperdi. Hiçbir iyi cümle *seni seviyorumla* başlamazdı, *ama* . . .

Seni seviyorum ama Çin'deki Macau'ya taşınacağını söyledi. Orada bir iş bulmuştu ve taşınacak, daireyi kiraya verecek ve uzaklara gidecekti.

İşte bu kadar.

Gelmeniz için bir davet yoktu. Hiçbir
açıklama yoktu.

Bu temiz bir kırılmaydı ve ben onun hayatından kesildim.

Düzgünce, hiç kan dökülmeden.

Söz verdiği gibi yaptı. Hemen gitti.

Her modern kadın gibi ben de cevaplar için kız arkadaşlarıma, Singer dikiş makineme (Courtney tarafından sağlanan mojitolarda ağlayıp hayal kırıklığımı bastırıırken Ray'ın voodoo bebeklerini yapıyordum) ve World Wide Web'e başvurdum. Sanki internette ondan gizli bir mektup bulabilirmişim gibi. Sanki Google'a ayrılışını açıklayan bir kartpostal iliştiirmiş gibi.

Ama internetin çılgın yanı da bu.

Cevaplar için ona başvuruyoruz. Cevapların var olduğunu düşünüyoruz. İnternet bizi ona her şeyi sormamız için eğitti. Arama çubuğu sorduğumuz sorularla dolu.

Makinenin bize söylemesini istiyoruz -neden *buradayım, karım beni aldatıyor mu, o doğru kişi mi?*

Nişanlığımın düğünümüzden iki gün önce neden Makao'ya taşındığına dair her türlü olasılığı denedim ve şaşırtıcı bir şekilde Google hiçbir cevap vermedi.

Tek anlayabildiğim kumarın onu cezbedtiğiydi. İçimi rahatlatacak bir şeyler aramaya koyulduğumda, Makao'nun dünyanın yeni kumar başkenti olduğunu hatırladım. Kumarhaneler ve yüksek bahisçilerle dolup taşıyor. Belki de zar atmaya karar verdi. Daha büyük bahisler için. Haftalar boyunca bu ihtimale sarıldım ama ne internette ne de gerçek hayatta bir sonuca ulaşabildim.

Neden birdenbire kullanılmayan bir gelinliğin sahibi ve mütevazı bir pırlanta yüzüğün satıcısı olduğumu anlamak için nereye döndüysem, cevap olarak bir kaz yumurtası buldum.

Onunla paylaştığım daireden çıkıp kuzenim Daisy'nin evine taşındım, düğünden önce gelen hediyeleri iade ettim ve işimi kaybedene kadar kendimi işe gömdüm.

Şimdi, aylar sonra, bir telefon görüşmesine bakıyorum, yüzümde hala aptal bir gülümseme var ve belki de sonunda diğer tarafa geçtiğimi düşünüyorum.

Trene doğru ilerlerken, göğsümün içinde neredeyse yabancı bir his zıplıyor.

Uzun zamandır hissetmediğim ama o telefon görüşmesi sayesinde artık hissettiğim bir şey.

Umut.

Bir süre sonra bu umut, bir mesaj geldiğinde evrenin bana gümüş tepside sunduğu bir sonraki yemeğe dönüşüyor.

Flynn

Halen ve k lotun bende.

Angel: Onlara çok iyi bakıyorsun, eminim.

Duke: Evet, melek kıyafetleri ve i  çamaşırları konusunda oldukça iyiyimdir.

Angel: Şanslısın. Elimde kalan tek şey senin başlatma d ğmen.

Duke: D ğmem sende mi?

Angel: Seni hatırlatacak bir şey olsun istedim. Bir düğme yüzünden birini hatırlamak hiç de garip değil, mi? Ne de olsa seni çalıştırdı.

Gülerek elimi cebime atıyorum ve düğmenin daha önce bıraktığım yerde olduğunu teyit ediyorum. Ayrıca k lotunun hemen yanında. İkisini de masanın üzerine koyuyorum ve tavandan tabana pencereleri gören kanepeme uzanıyorum.

Gramercy Park ve ötesinin muhteşem manzarası. Yüksek binalardan gelen ışıklar karanlık gökyüzünde titriyor ve onun bu şehrin neresinde olduğunu merak ediyorum. Eğer o da aynı manzaraya bakıyorsa. Hatta Manhattan'da yaşıyorsa.

Duke: Hiç de garip değil. Umarım düğme eğlenceli anılar getirir. Ayrıca, seni duvara yaslamış sikerken elini cebime mi soktun?

Angel: Sikin içimdeyken ellerimin pantolonunun içinde olması sorun mu?

Çıplak ayaklarımı önümdeki cam masaya, *Astrophysics for People in a Hurry* kitabının imzalı bir kopyasının yanına koyarken, onun açık sözlülüğü beni kıkırdatıyor.

Duke: Böyle ifade edersen olmaz.

Angel: Ayrıca . . . şaka yapıyorum. Tamamen şaka. Seni hatırlayacak bir şeyim yok. Hayatımın en ateşli seksini unutmam mümkün değil. tüm hayatım boyunca.

Mesajını tekrar okurken içimde bir gurur kabarıyor. Bu saklamaya değer bir mesaj. Belki yakında Angel'la birlikte anılan ismi öğreneceğim, ama bu gece için maskeli kimliklerimizi korumakta bir sakınca görmüyorum. Bir parçam onun benim dünyamda kim olduğunu çok merak ediyor. En büyük rakibimde çalışıyor olması ironik olurdu, bu yüzden gerçekten bir melek yatırımcı olmasını umacağım.

Duke: Orgazmların düğmeye ihtiyaç duymayacak kadar unutulmaz olmasına sevindim.

Angel: Her şey unutulmazdı: dans, seks, konuşma ...

Duke: Şahsen, seksi harika yapan şey konuşmaktı. Yani, bir parçasıydı. Büyük bir parçası.

Angel: Katılmak zorundayım ve diğer büyük rollerin de rollerini iyi oynkabul etmek zorundayım.

Duke: Şimdi daha önceki değlendirmemi zeki, becerikli ve kelime oyunlarında iyi olarak revize etmem gerekecek. Ama zaten bunu biliyordum.

Angel: Peki bu seni cazibeme karşı daha da güçsüz mü kılıyor?

Duke: Benden kaçtıktan bir saat sonra sana mesaj attığımı düşünürsek, Dirty Cinderella tarzı, tüm gücün sende olduğunu söyleyebilirim.

Şüpheliyim. Ama iç çamaşırlarımı kurtardığın için teşekkür ederim. Bir genç kızın iç çamaşırlarını kurtarmanın oldukça asil bir yanı var.

Duke: Şu soyluluk olayına , değil mi? Dük ve bilmem ne. Belki de bir dahaki sefere bana sadece *lütfunuz* demelisiniz. Ya da Beyaz Atlı Prens.

Angel: Bir dahaki sefere, Beyaz Atlı Prens? Bu çok küstahça. Bir dahaki seferi ayarladığınızı sanmıyorum.

Duke: Sayılmaz mı? Numaranı isteyip altmış dakika sonra kullanmak sayılmaz mı?

Angel: Bu zamanlamadan etkilenmeli miyim? Bu yeni tür kara hız rekoru mu?

Duke: Numaranı hatırladığım için etkilenmiş olmalısın. Bugünlerde kim numaraları hatırlayabiliyor ki?

Angel: Sen.

Duke: Gerçekten istediğimde inanılmaz.

Angel: Ne gibi?

Akşamın erken saatlerine dair içgüdüsel bir anı gözümün önünde canlanıyor, o kadar gerçek ki yemin ederim onun tadını alabiliyorum. Bana karşı nasıl hissettiğini mükemmel bir şekilde hatırlayabiliyorum. Burada, kanepemde, karanlık dairemde tek başımayım, tüm şehir camın ötesinde bana sessiz bir arkadaşlık ediyor ve yine de zamanda bir saat öncesine geri dönüyorum.

Duke: Dudaklarının tadı.

Angel: Tadı nasıldı?

Duke: Şampanya gibi. Ayrıca vücudunun hissi.

Nasıl hissettim?

Duke: Tahmin ettiğim gibi bağımlılık yapıyor. Bir tane daha istiyorum.

Angel: Tüm bu konuşmalar gelecek ve başka bir zaman hakkında.

Oraya geliyorum. Ama önce, gözlerini mükemmel bir şekilde hatırlayabiliyorum.

Angel: Ne olmuş onlara?

Duke: Bronz ve yeşil benekli sıcak, ışıltılı ela gözler.

Hemen cevap vermiyor. Telefonumda hiçbir gösterge işareti yok ve kendimi uyuyakalmış ya da yeniden düşünmüş olma ihtimaline bırakıyorum.

Yine de Japonca uygulamama tıkladığımda, takma adı ekranımda yanıp sönüyor.
Göğsümdeki heyecan olması gerekenden fazla. Bunu biliyorum, ama yine de orada. Bu gerçek. Hissediyorum.

Angel: Zekice, esprili ve mükemmel bir cevap düşünmeye çalıştım. Ama tek söylemek istediğim şu: Senin gözlerin de çok güzel ve seni tekrar görmeyi gerçekten istiyorum. Belki bu çok ileri gitmek olur. Belki de New York'taki bu modern flört dünyasında ilk hamleyi senin yapmana izin vermeliyim. Ama ben yapmıyorum.

Çünkü seni tekrar görmek istiyorum. Bunu zaten söyledim. Ama gerçek bu. Aynı anda hem sevimli hem de seksisin.

Duke: Aynısı senin için de geçerli ve ben de bunu istiyorum. Ayrıca, seninle sadece bu gece tanıştığımı inanamıyorum. O kadar zamanı seninle geçirdim ve uzun zamandır en iyi beklenmedik buluşmaydı.

Angel: Bunu bir randevu olarak görmen hoşuma gitti. Ama lütfen bunu yapmadığımı bil.

Duke: Randevu mu?

Son zamanlarda bunun cevabı hayır. Ama yeni tanıştığım bir adamla yatmayı kastetmiştim. Bu geceyle ilgili her şey benim için tamamen yeniydi. Bir gecelik ilişki, bir yabancıyla yatmak ve adını bilmemek.

Bu tek gecelik bir ilişki olmayacak, Angel. Ayrıca, bunu duyduğuma gerçekten sevinmem garip mi? Özellikle de ben bunu hiç yapmadığım için.

Angel: Bunu duyduğuma benim de çok sevinmem garip mi?

Duke: Yarın gece seni dışarı çıkarabilir miyim?

Angel: Neden, hiç sormayacaksın sanmıştım, Beyaz Atlı Prens. :)

Duke: Soracağımı hep biliyordun, Pis Sindirella.

Angel: Küstahlık etmekten hoşlanmam. Ama şaka bir yana, numaramı iyi ve hızlı bir şekilde kullanacağını umuyordum. Ayrıca senden ayrıldığımdan beri kafam çok iyi - sadece O yüzünden değil, aynı zamanda gelen iş telefonu yüzünden de. Duymayı umduğum bir şeydi ve tüm detayları öğrenmek için gerçekten heyecanlıyım. Ama toplantımdan kısa bir süre sonra boş olabilirim. Akşam altıda buluşalım mı?

Duke: Hadi . Favori bir yerin var mı?

Hiç Dollhouse'a gittin mi?

Duke: Hayır, ama favorinse, oradayım. Yarın görüşürüz. Ayrıca maske takmayacağım. Senin için sorun olur mu?

Angel: İçimde yüzünü seveceğime dair bir his var.

Duke: Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum. Seni gördüğümde adımlı söyleyeceğim.

Angel: O zaman ben de benimkini söylerim.
Google'da birbirinizi arayın. Yüzünüzü bir fotoğrafta görmektense önce gerçekte görmeyi tercih ederim.

Ben de aynı şeyi söyleyecektim. Daha fazla katılamazdım.

Angel: Şimdilik seni hayal ediyorum.

Bir kaplan yavrusu ve bir kurt ifadesi gönderiyor ve yüzümdeki sırıtış çok geniş, göğsümdeki hafiflik çok fazla. Ama kabul ediyorum çünkü bu kadından, benim Kirli Sindirella'mdan gerçekten hoşlanabileceğimi düşünüyorum ve daha fazlasını öğrenmek istiyorum.

İyi geceler demek istemeyerek telefonumu tutarken, onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için yarını beklemenin daha iyi olacağına karar veriyorum.

Sabrina

Orta Batı'dan gelen cesur kadın kahramanın şehirdeki yepyeni ofis binasına aval aval baktığı ve büyüklüğü karşısında hayrete düştüğü bir film sahnesi gibi.

Nabzın attığı şehir merkezinin kalbindeki yüksek bina çok yüksek olduğu için bu anlaşılabilir bir durum. New Yorklular Pazartesi öğleden sonra yanımdan koşuşturarak geçiyor, telefonlara bakıyor, postacı çantalarını taşıyor ve şehirde bir gün boyunca savaşmak için herkesin ihtiyaç duyabileceği her şeyle dolu büyük çantalar taşıyorlar.

Öğleden sonra güneşi parlak bir şekilde parlıyor, fırçalanmış siyah ve altın rengi gökdelenden yansıyor. Yüksek yapıya bakıyorum. Benim için yeni olduğundan değil, her zaman içindekilerin bir parçası olmak istediğimden.

Keskin gri takım elbiseli bir kadın pırıl pırıl döner kapıyı itiyor, güç merkezini boşaltırken topukları kaldırımda kasıtlı olarak tıkırdıyor. Görevi olan bir kadın. Tabii ki öyle, eğer bu şık ve modern kalede çalışıyorsa, medya kuruluşlarına, TV kanallarına, reklam ajanslarına ve medyanın dönmesini sağlayan diğer birçok işletmeye ev sahipliği yapıyorsa.

Üniversiteden yeni mezun bir gazeteci olarak işe başladığımda, bir gün burada çalışmayı, derinlemesine özellikler, renk ve ayrıntı dolu zengin anlatılar yazmayı, günümüzün Standard Oils ve Ford Motor Şirketlerinin arkasındaki insanlara -Google'lara, YouTube'lara, Apple'lara- ışık tutmayı hayal ediyordum.

Siyaseti ya da günün haberlerini takip etmeyi hiçbir zaman arzulamadım. Savaşlar, cinayetler ya da Washington'daki saçmalıklar söz konusu olduğunda hayır, teşekkürler. Ancak iş dünyası her zaman ilgimi çekmiştir; bunun nedeni kısmen rakamlara ve stratejiye yatkın olmamdır, ancak aynı zamanda iş dünyasının bir kâr-zarar raporundan daha fazlası olduğuna inanmışımdır. Bu bir hikaye. Başlı, ortası ve sonu vardır. Ve iyi olanlarında kıvrımlar vardır.

Geldiğini göremeyeceğiniz zikzakları var.

İşaret parmağımı kaldırarak önce sağ kulak mememe, sonra sol kulak mememe dokunuyorum. Bugün ikisi de çıplak. Ne üçlü halka küpelerim ne de kitsch siyah örümcek küpelerim var. Profesyonel muhabir Sabrina Granger kostümü içindeyim; dizime kadar uzanan siyah bir etek ve kısa kollu beyaz bir bluz. İki inçlik topuklu ayakkabılar sade ve zamansız görünümü tamamlıyor.

Lois Lane'in benim üzerimde hiçbir etkisi yok.

Kapının pasta bölümüne adım atıyorum ve mermer zeminli bir lobiye giriyorum, o kadar cilalı ki eteğimin üstünü görebileceğime yemin edebilirim.

Ama ben kendime hizmet etmiyorum.

Çenem dik bir şekilde güvenlik masasına doğru yürüyorum ve lacivert takım elbiseli bir adama kimliğimi gösteriyorum. *Up Next*'teki resepsiyon görevlisini kontrol ederek bir arama yapıyor.

Evet anlamında başını sallıyor.

Neredeyse ayakkabılarımın içinde zıplayacaktım. Her zaman katılmak istediğim bir kulübe kabul ediliyorum.

Güvenlik görevlisi beni içeri aldıktan sonra yaka kartımı gömleğime yapıştırıyorum ve on dokuzuncu kata çıkıyorum. Çok geçmeden asansörün kapıları, *Up Next*'in serin ve klimalı ofislerine açılıyor; duvarlar yıllar boyunca çerçevelenmiş dergi kapakları, sanatçıların ve iş dünyasının liderlerinin dünyanın en tanınmış deklanşörleri tarafından çekilmiş içe dönük yüzleri, New York'un ikonik görüntüleri ve tarih ve kültürdeki parlama noktalarını yakalayan fotoğraflarla kaplı.

Derginin kendisi pahalı saatlerin, sofistike kolonyaların, özel dikim takım elbiselerin, teknelerin, Hamptons'daki evlerin ve daha fazlasının reklamlarından güç alıyor. Bu reklamcılar sayesinde ofisler de gösterişli. Sanki bu dergi gazeteciliğin son on yılda değiştiğini, internetin, sosyal medyanın ve gerçek zamanlı haberlerin tüm işlerimizi altüst ettiğini bilmiyor.

Resepsiyon görevlisi beni Bay Galloway'ın köşedeki ofisine götürüyor ve beni içeri buyur ediyor.

Gri saçlı ve yıpranmış, ancak Ted Danson tarzında şık, kömür rengi pantolon, beyaz gömlek ve sarı kravat takıyor. Özel dikim takım elbisesinin ceketini deri koltuğunun üzerine asmış. Ayağa kalkıyor ve beni selamlamak için devasa maun masanın etrafından dolaşıyor. El sıkışıyoruz ve merhabalaştıktan sonra süslü kolları olan yumuşak deri bir kanepeyi işaret ediyor.

Ofisi para çılgınlıkları atıyor ve gazetemın reklam gelirleri çok düştüğü için beni işten çıkardığını düşünürsek, *Up Next*'in bir şekilde gazeteciliği sarsan sismik değişikliklerden büyük ölçüde etkilenmemiş olması beni rahatlatıyor.

Bay Galloway bordo bir sandalyeye oturur, ellerini birbirine vurur ve "Doğrudan işe koyulalım" der.

"Evet, yapalım," diyorum, verimli olması hoşuma gidiyor. Bu benim alanımda iyiye işaret.

"Çalışmalarını izliyordum. Son zamanlarda hikayelerini okuyordum ve gazete personelinin yarısını işten çıkardığında, bunun seni bir görev için yakalamak için bir şans olduğunu biliyordum. Yazmanı istediğim önemli bir haber var."

Gülümsüyorum, saygıyla başımı sallıyorum, gözünün benim çalışmamda olmasından memnunum. "Aklında ne olduğunu duymak için sabırsızlanıyorum."

"İş dünyası kapsamımızı genişletiyoruz. Okurlarımız bunu önemsiyor. Yeni nesil iş dünyası liderleri olacak kadın ve erkeklere bakmak istiyoruz. Bir sonraki Mark Zuckerberg, Jeff Bezos, Larry Page kim? Benim yapmak istediğim de bu. Yükselen yıldızların profilini çıkarmak ve okuyucularımıza yarının iş dünyası liderlerinin kim olacağına dair gerçek bir fikir vermek."

İçimde bir heyecan patlaması oldu. Benim dilimden konuşuyor. "Bu tam da yazmayı sevdiğim türden bir hikâye. Bir insanı harekete geçiren şeyin ne olduğunu araştırabileceğim derin bir şey."

"Aradığım şey bu ve bu yüzden Flynn Parker'ın profilini çıkarmanızı istiyorum."

İnternetin harika çocuğundan bahsedince gülümsedim. Onunla daha önce hiç tanışmadım ama tabii ki onu tanıyorum. "Bay Parker'da Midas dokunuşu gibi bir şey var, değil mi? İlk şirketini rekor bir değerle sattıktan sonra ev otomasyonunda en yeni teknolojiyi kurdu, kesinlikle izlenmesi gereken biri. Özellikle de Haven yepyeni ve heyecan verici bir sektörün ön saflarında yer almaya hazırlandığı için."

Bay Galloway başını sallıyor, gri gözlerindeki bilge bakış cevabımı beğendiğini söylüyor. "Aynen öyle. Oraya gir ve kim olduğunu ve onu neyin harekete geçirdiğini

Onu. Ortaya çıkarmanızı istediđim Őey bu. Bir sonraki Zuckerberg olacađı dűŐűnűlűyor. Onu neyin harekete geçirdiđini űđrenin. Bir sonraki iŐ vizyonerinin kim olduđunu anlamak istiyorum."

Flynn'e sorulacak sorular kafamda ping-pong yaparken heyecanla baŐımı sallıyorum. "Onunla hiç rűportaj yapma Őansım olmadı ama yeni bir baŐlangıç yapacađım için bunun yazıya fayda sađlayabileceđini dűŐűnűyorum. Hiçbir űnyargım yok," diyorum Bay Galloway'e karŐı dűrűst olmak isteyerek. İŐ dűnyasından pek çok kiŐiyle rűportaj yapmıŐ olsam da, bu henűz New York'taki herkesle rűportaj yaptđđım anlamına gelmiyor.

Vurgulamak için bir elini havada gezdiriyor. "Ben de bunu istiyorum. Temiz bir sayfa. Bay Parker hakkında masaya hiçbir Şey getirmiyorsun."

Bir kaŐımı kaldırıyorum. "Konu ona geldiđinde masaya bir Őey getirmeli miyim?" Sesimi komplocu bir fısıltıya dűŐűrűyorum. "Dolabında keŐfetmemi istediđin iskeletler var mı?"

Bay Galloway kıkırdıyor, derin, cızırtılı bir ses. "Eđer herhangi bir iskeleti varsa bunu űđrenmeyi çok isterim ama sanırım o tertemiz insanlardan biri."

Gűlűyorum. "Bazen en çok saklayacak Őeyi olanlar onlardır." Daha ciddi bir ifade takınıyorum. "Ama ne olursa olsun, ben senin kadınınım. Onu neyin heyecanlandırđđını, neyin korkuttuđunu, geceleri onu neyin uyutmadđđını ve sabahları yataktan kalkmasını neyin motive ettiđini űđreneceđim."

"Aynen űyle. BaŐarının anahtarlarını űđrenin. Okuyucularımız bunu bilmek istiyor. Ve konferanslarda paylaŐtıđı o *ilk beŐ noktayı* istemiyorum." Alayı bir Őekilde alay ediyor. "Bana taze bir Őeyler getir. Kolları sıvayın ve baŐarisının ardındaki gerçek hikayeyi bulun."

Kollarım rağmen kollarımı sıvıyormuŐ gibi yapıyorum. "Yapacağım."

Bay Galloway ayađa kalkarak ellerini pantolonunun űzerinde gezdirir. "Asistanım size Parker'ın halkla iliŐkiler sorumlusunun adını gűnderecek, onunla program yapmaya oradan baŐlayabilirsiniz. Őirket habere açık ve Parker'ın da bundan haberi var, dolayısıyla zamanlama sorun olmayacaktır. Onunla iyi rűportajlar yapabilirsin. Birkaç toplantıya ihtiyaınız olabilir."

"bilin." Ayağa kalktım, çantamı omuzladım ve elini sıktım. "Parçaya iki hafta içinde ihtiyaım olacak."

"Size zamanında ulaştıracağım."

Kelime sayısı ve űcret gibi son detayları kararlaŐtırdık. Bana űcreti sűylediđinde bir ciyaklamayı bastırıyorum - beklediđimden çok daha yűksek, çok daha yűksek

sektör normlarından daha fazla. Bu bana nefes aldırarak ve kardeşime yardım etmeme izin verecek.

"Parçayı iki hafta içinde size ulaştıracağım."

"Harika." Masasına oturur ve muhtemelen listesindeki bir sonraki maddeye geçmek için klavyesine dokunur. "Ve eğer bu işe yararsa, o sektörü düzenli olarak ele almaya başlayabiliriz. Bu iş için ilk sırada sen olacaksın."

"Bu harika," diyorum koca bir sırtışı dizginleyerek.

Çıkarken derginin koridorunda koşup duvarlara vurarak bağırıp çağırma dürtüsüne karşı koyuyorum çünkü partiden adama ve işe kadar her şey şansımı değiştiriyor.

Asansöre bindiğimde araştırmaya başlıyorum, Flynn Parker'ı Google'da arıyorum, onunla ilk kez konuşmak için sabırsızlanıyorum. Fotoğrafı karşıma çıktığında ağzımdan bir vay *be* sesi çıkıyor. Kahretsin, çok yakışıklı. Onunla hiç görüşmemiş olsam da, serveti göz önüne alındığında en uygun bekâr seçildiğinin farkındayım ama bu kadar yakışıklı olduğunu bilmiyordum. Şimdi bu unvanı hak etmesinin bir başka nedenini daha görüyorum: o yüz. Bir an için çenesinin duruşunda ürkütücü derecede tanıdık bir şeyler var ve gözleri bana birini hatırlatıyor. Ama sonra, gözlük taktığı için onlara iyi bakamıyorum.

Önemli olduğundan değil, bu kadar iyi biriyle yüz tanıştığımı hatırlayacağımdan eminim.

Ama seksi olması kimin umurunda? Ben onun görünüşüyle ilgilenmiyorum. Hikayesiyle ilgileniyorum. Ayrıca, ben bir profesyonelim. Bunu profesyonelce ele alacağım çünkü bu daha da büyük bir fırsata yol açabilecek muazzam bir fırsat. Bu yüzden, beynimin arkasında onunla tanıştığımı söyleyen yumuşak bir kapı sesi olsa da, onun ne kadar yakışıklı olduğunu iki kez düşünmeme izin vermeyeceğim. Partiler, konferanslar, açılış konuşmaları ve etkinlikler arasında gidip geliyorum. Mutlaka onu bir yerlerde gördüğümü ya da yaptığı bir sunumdan sonra merhaba dediğimi hatırlıyorum. Bu o olmalı.

Onu aklımdan çıkarıyorum. Bu gece hazırlıklarına dalarken ona geri döneceğim. Lobiye ulaştığımda tuvalete giriyorum, süper muhabir kıyafetimi değiştiriyorum ve daha çok benim gibi hissettiren bir şey giyiyorum.

Dük ile tanışan ben. Kendin
yap Sabrina.

Burada üstümü değiştirmek eve gitmekten daha kolay olduğu için kendi yaptığım puantiyeli kısa eteği ve bir çift kırmızı botu giyip iş eteğimi ve topuklu ayakkabılarımı çantama tıkıştırıyorum. Bluzu üzerimde bırakıyorum çünkü sevimli beyaz bir bluz neredeyse her kıyafetle uyum sağlıyor.

Aynaya bakarken saçlarımı topluyorum. Bugün yine boynumu öpecek mi? Kulak mememi kemirecek mi? Ellerimi tutup beni koridora mı kaçıracak ve o gür dudaklarını dudaklarıma mı bastıracak?

Lezzetli anılar gözlerimin önünde dans ederken ürperiyorum.

Evet diyeceğim. Bana yapmak istediği her şeye evet diyeceğim.

Saçımı aşığıya doğru bırakıyorum, ardından bir tarafını tepesinde minik bir taç tasarımı olan küçük bir pembe altın tokayla tutturuyorum. Onları küçük taç küpelerle eşleştiriyorum, sonra da üzerlerine minik pembe halkalar takıyorum.

Midem gergin bir şekilde dönüyor. Onu şahsen göreceğim. Maskeler olmadan ve isimlerle. Hala birbirimizden hoşlanacak mıyız?

Bir yanımda bu maskaralığa devam etmeyi diliyor ama bir yanımda onu gerçekten tanımak istiyor.

Tribeca'daki Dollhouse'a gitmek üzere metroya bindiğimde telefonum bir mesajla aydınlanıyor - Bay Parker'ın irtibat kişisi. Tren Manhattan'ın altında gürlerken ona bir e-posta gönderiyorum ve istasyona vardığımda cevabı gelen kutuma .

Yarın ilk görüşmem var.

Birkaç dakika sonra Dollhouse'a giriyorum, barda bir tabure kapıyorum ve Flynn Parker'ın bana doğru yürüdüğünü görünce bir an duraksıyorum.

Flynn

Bir saat önce

"İşte buradasın."

Asansörü beklerken - "beklemek" cömert bir tanım, çünkü daha çok ayağımı yere vurup her bir saniyeyi geri sayıyorum çünkü çok heyecanlıyım- Jennica'nın bana doğru yürüdüğünü görüyorum, pembe güneş gözlükleri kafasında, kocaman çantası kolunda.

"Buradayım," diye cevap veriyorum.

"Erken mi çıkıyorsun?"

"Saat beş buçuk."

Kaşlarını çattı. "Senin için erken, Flynn."

Omuz silkiyorum, gözlüklerimi çıkarıp camlarını gömlek koluma siliyorum ve tekrar takıyorum. Eskisi kadar temizler. Temizlemeden önceki kadar temizler.

"Her neyse, beni mi arıyordunuz?"

"Şu anda müthişlik rozetimi kabul etmeye hazır olduğumu bilmenizi isterim." Göğsüne vuruyor.

"Bugünkü muhteşemliğinizin onurunu neye borçluyuz?"

Asansör geldiğinde zafer kazanmış gibi bir kolunu havaya kaldırıyor. Birlikte bindik ve ben lobinin düğmesine bastım. "Birkaç dakika önce Bob Galloway'den başkasıyla telefonda konuşmuyordum. *Up Next*'ten bir muhabiri senin hakkında derinlemesine bir haber yapması için resmen görevlendirdi." Son kelimedede sesi yükselirken omzumu şefkatle dürtüyor.

"Harika," diyorum, gömleğimdeki tüm düğmelerin aynı hizada olduğundan emin olmak için asansör panelindeki yansımanı kontrol ediyorum. Bir şeyi yanlış düğmelediğinizi asla bilemezsiniz. Lise son sınıfta bir konuşmadan önce yaptığımdan değil. O utanç anını da hiç unutmadım. Kendimi savunmam gerekirse, düğmeler zordur.

"Havalı" mı? Bu havalıdan da öte. Bu inanılmaz."

"Doğru," diyorum, hizalamayı incelerken başımı sallıyorum. Daha sonra dişlerimi açıyorum, kıyıcıların keskin ve yemeksiz göründüğünden emin oluyorum.

"Muhabirle de konuştum. Haber onlara sunduğumdan biraz farklı olacak ama bence daha da iyi olacak. Şunu dinle: yeni nesil iş vizyonerlerinden biri olarak senin hakkında olacak." Bana muhabirin Sabrina Granger olduğunu, asistanımın bir toplantı ayarladığını ve yarın ilk röportajımızı yapacağımızı söyleyerek haberle ilgili daha fazla ayrıntı sıraladı.

Elimi saçlarımda gezdiriyorum. Evet. Tam kıvamında bir . "Harika bir parça olacak," diye ekliyor Jennica.

"Bu harika."

Asansör sessizleşiyor.

Jennica boğazını temizliyor ve sesiyle dikkatimi çekiyor. Bakışlarımı ona çeviriyorum. Elleri kalçalarının üzerinde duruyordu. "Dikkatini zar zor veriyorsun."

"Vizyoner, tamam. Yarın, tamam. Sabrina, tamam. Parça harika olacak, tamam." Şakağıma vuruyorum. "Dinledim."

"Pek sayılmaz. Dikkatin dağınıktı ve bahse girerim bunun nedeni ateşli bir randevun olmasıydı."

Alay ediyorum.

Başını sallayarak gülüyor. "Flynn Parker, yansımanı kontrol ediyorsun ve dişlerinde marul olmadığından emin oluyorsun, oysa öğle yemeği için salata barına gideli beş saat oldu ve o zamandan beri muhtemelen yirmi kez dişlerini fırçalamışsındır."

Bir nefes çekiyorum. "Naneli taze. ."

"Şanslı bayan kim ve senin sertifikalı bir aptal olduğunu biliyor mu?"

"Düzelتيyorum. Henüz resmi değil. Ama Adorkable Komitesi sertifika her an elime ulaşabilir."

"Mükemmel. Çerçeveletiriz," diyor lobiye ulaştığımızda ve çantasını omzunda daha yükseğe itiyor. "Şimdi, itiraf et. Kim bu sevimli

marulsuz musun?"

Başımı sallayarak gülüyorum. Jennica'nın kim olduğunu bilmediğimi söylesem bana inanmazdı. Ben de kendime inanmakta zorlanıyorum. "O biraz gizemli biri."

Kaşları havaya kalkıyor ve mırıldanarak onaylıyor. "Gizemli bir kız. Ne kadar ilgi çekici. Onun hakkında ne biliyoruz?"

Bir bakalım. Adını, mesleğini, aile geçmişini, nerede yaşadığını ya da diğer olağan detayları bilmiyorum. Ama bazı temel özelliklerini şimdiden biliyorum. "Akıllı, bağımsız, zeki ve şakalarını seviyor."

Ayrıca, yatakta -ya da duruma göre duvara karşı- harika ve kollarımda muhteşem hissediyor. Ama bu önemli özellikleri kendime saklıyorum.

"Kulağa kaleci gibi geliyor."

"Ayrıca, henüz bana evlenme teklif etmedi."

"Bu gece dizlerinin üzerine çökmesi için hala zaman var. Bu arada, kızımın birinci sınıfının yılsonu açılışına gitmem gerekiyor. Kocam beni katılmaya zorluyor. İşkence. Yüce Tanrım, açık ev işkencesi."

"Steve ile iyi eğlenceler ve işiniz bittiğinde Taylor'ı Serendipity'de donmuş sıcak çikolata içmeye götürmeyi unutmayın."

"O mu? Birinin beni açık bir eve götürmesine ne dersin?"

Vedalaştık ve Dollhouse'a doğru yola çıktım. İnternetteki açıklamasına baktığımda, hemen *ha, tam ona göre*" diye düşündüm.

Şehir merkezine giderken metronun camındaki yansımamı kontrol ediyorum. Tribeca'da inip popüler caddelerde ilerlerken gözlüklerimin burnumdan aşağı kaymadığından emin olmak için vitrinlere bakıyorum. Jennica dikkatimin dağınıklığını fark etmekte haklıydı - gerginim ve bu alışılmadık bir durum, özellikle de bir açılış konuşması yaparken, iş ortaklarıyla pazarlık yaparken ya da randevulara çıkarken terlemediğimi düşünürsek.

Ama bu randevu farklı hissettiriyor. Sanki her şeyi tamamen tersinden yapmışız gibi. Sanki bir yapbozu ortadan birleştiriyormuşuz gibi. Ama ikimiz de böyle olmasını seviyoruz. O da en az benim kadar entrikadan hoşlanıyor ve bu da onu daha fazla tanımak, onu neyin heyecanlandırıldığını öğrenmek istememe neden oluyor. Ama bundan da öte, beni görmeyi istemeye devam etmesini istiyorum, Duke dediği adamı, herkesin bir parçasını istediği adamı değil.

O zaman gerçek olup olmadığını anlardım. O zaman bunun benimle ilgili olduğunu ve masaya getirebileceğim başka bir şeyle ilgili olmadığını bilirdim. Neredeyse keşke devam edebilseydim

hile.

Çünkü sadece rastgele kadınlardan, avcılardan, servet avcılarından ve para avcılarından bıkmış değilim. Bir konferansta, barda ya da spor salonunda bana asılan bir kadınla başa çıkabilirim çünkü benim bir yemek bileti olabileceğimi anlamıştır. Bundan kurtulabilir ve yoluma devam edebilirim. Diğer şeyleri bırakmak daha zor. Kalbimi istediğini düşünerek birine vermenin ama sonra onun sadece ismime iliştirilmiş tüm sıfırları istediğini öğrenmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim.

O Annie'ydi.

O da bir matematik ineği idi ve birlikte üniversiteye gittik. Büyük mavi gözleri, aynı derecede mavi saçları ve belalı yazılımcı tavrıyla Annie'ye büyük bir aşk besliyordum. Bana romantik olarak zaman ayırmazdı ama arkadaş olarak kesinlikle. dayadığı, dertlerini anlattığı adam bendim. Evet, o adam bendim ve sonunda ona çıkma teklif edecek cesareti buldum.

Ama cevabı açıktı: Sonsuza dek arkadaş olarak kalacaktım. "Ama arkadaş olarak çok daha iyiyiz, sence de öyle değil mi?"

"Elbette," dedim çünkü onun bir kısmı hiç olmamasından daha iyiydi.

Mezun olduktan sonra ayrı kıyılara taşınmamıza rağmen arkadaş kaldık ve iletişimimizi sürdürdük. Birkaç yıl önce, New York'a döndü ve çok tatlı bir şekilde "sadece arkadaş olalım" kısmını tekrar yapıp yapamayacağını sordu.

Kesinlikle evet. Annie'yi neden sevdiğimi unutmamıştım. Havalı ve zeki idi.

Birkaç ay boyunca çıktık ve bu tatlı bir zafer gibi geldi. İneklerin intikamı, gerçekten. Sonunda istediğim kız beni de istiyordu. Hem de ne istedi. Övgüler yağıyordu. Sonunda benimle birlikte olmak ne kadar güzeldi. Seks boldu, sanki doyamıyordu. Ayrıca çıplak uyumayı seviyordu. Bir erkek için kriptonit diyebilir misin?

Yakınlaştıkça, taşınma ve belki de nişanlanma fikrini daha sık dile getirmeye başladı.

İşleri bir sonraki seviyeye taşımaya karşı değildim, ancak sadece benimle aşırı ilgilenmekle kalmayıp banka hesaplarımı da merak etmeye başlayınca radarım bozuldu. *Bütün parayı nereye park ediyorsun? Kim yönetiyor? Ne tür yatırımlarınız var?*

"Evlilik sözleşmesi gerektiren türden." Evet, ona bunu söyledim.

Çünkü ben aptal değilim.

"Evlilik sözleşmesi istediğine inanamıyorum," dedi, sanki aptal olan benmişim gibi. "Annie, biz nişanlı bile değiliz."

"Ama evlilik sözleşmesi yapmak istediğinizi söylüyorsunuz, öyle mi?" "Um, evet."

"Bana güvenmediğine inanamıyorum."

Ondan sonra kesinlikle yapmadım. Neden *Arkadaştan Ötesi Olalım* kategorisine alındığımı anlamak için dahi *olmaya* gerek yoktu. Ne kadar bastırırsa, o kadar . Arkadaş bölgesinden terfi etmemiştim. Yeşil kuşağa fırlatılmışım ve o da Flynn bitkisini iltifatlar ve çıplaklıkla suluyordu. Aç bir ficus ağacına dönüşmüştüm.

Sanırım sonunda, ben ona daha fazla aşık olmadan önce kartlarını gösterdiği için minnettarım.

Bu yüzden Angel ve benim maskeli baloya devam edebilmemizi diliyorum. Çünkü bu dürüstçe. Özgürleştirici. İncinme konusunda endişelenmeme gerek yok. Başka bir kalp kırıklığı için zamanım yok. Yönetmem gereken bir şirketim ve geçindirmem gereken çalışanlarım var.

Bununla birlikte, dışarıda harika bir ya da iki veya üç gece geçirmek için zamanım var ve istediğim de tam olarak bu.

Vitrinlerin üzerindeki numaralara bakarken, eski moda oyuncaklarla dolu bir vitrin gözüme çarpıyor. Bir topaç, bir hobi atı ve işletmenin adını heceleyen bazı ahşap bloklar var. *Bebek Evi*.

Birini içeri çekmek için yanıp sönen bir neon tabelaya ya da ön tarafta bir sürü açık saçık giyimli kadına ihtiyaç duymayan yerlerden biri. Tıpkı bir gizli bar gibi. İçeri girmek için gizli bir dile ihtiyacınız var ve bunun şifresi de buranın eski moda oyuncakların satıldığı bir vitrin olmadığını bilmek.

Gülümseyerek kapıyı itiyorum ve bir bara giriyorum. Bir duvar, bebek evlerinin odalarını barındıran raflarla kaplı; çocuk boyunda koltuklarla dekore edilmiş oturma alanları, bir çay kaşığının sığabileceği yatakları ve bir tırnaktan daha büyük olmayan yastıkları olan uyku alanları. Bardaki peçetelikler, bence o küçük evlerden birinin içine sığabilecek, ters çevrilmiş bebek boyutunda masalar.

Müşteriler pastel mavi ve pembe tonlarındaki çay fincanlarından içeceklerini yudumluyor.

O kadar retro ki, retrodan da öte. Bir tuhafılık şenliği gibi ve etrafa bakarken partideki kadını hemen tanıyacağımı umuyorum. Ama

Sonra onu nasıl tanımayacağımdan emin değilim. Parmaklarımı bacaklarında gezdirdim, kalçalarının arasından geçirdim, titrediğini hissettim, dudaklarını öptüm.

Onu tanıyacağım.

Hostes yanıma yaklaşıyor ve biriyle buluşup buluşmayacağımı soruyor. Masaları ve barı inceliyorum, karamel saçlar, yeşil gözler, pembe dudaklar arıyorum. Muslukların yanında bir tabela var: *İyi çocuklar ve kızlar için lolipoplar.*

Bakışlarım tabelanın yanından geçiyor ve dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Lanet olsun, şimdiden kötü oldum.

"Evet," diyorum ve gözlerim puantiyeli etek giyen bir kadına takıldığında sesim biraz hülyalı, biraz sersemce çıkıyor. Kahverenginin sıcak bir tonu olan saçlarına odaklanıyorum.

İç çamaşırı cebimde olan kadın.

Son yirmi dört saattir kokusu aklımda olan kadın.

Görücü usulü randevu fantezisinin gerçeğe dönüşmesi gibi.

Şimdi her şeyine bakabildiğim için daha da güzel. Sorun

şu ki, beni gördüğünde gülümsemiyor.

Flynn

Eğer bana on duygu sunulsaydı ve onun yüz ifadesini işaret etmem istenseydi, bu duygular heyecanlı, kızgın, sinirli ya da çok yakışıklı bir şeytan olduğum için şans yıldızlarına şükretmek olmazdı.

Çok kötü.

Benim seçeceğim kelime can *sıkıntısı* olurdu.

Sanki beni hatırlamıyormuş gibi. Kaşları çatılıyor ve beni inceliyor. Bir plağın çizildiği ve tüm iyi titreşimlerin durduğu an gibi. Bu tam olarak hayal ettiğim gibi bir karşılama değildi -açıkçası, yanıma gelip kollarını boynuma dolmasını ve beni öpmesini umuyordum- ama kendime o anın tadını çıkarmam gerektiğini söylüyorum.

Bara gidiyorum.

"Merhaba," diyorum muslukların üzerindeki ahşap tabelaya dokunarak. "Sanırım bir lolipopu hak ettim. Sen hak ediyor musun?"

Dudakları aralanıyor ama ses çıkmıyor. Göz kırıyor. Kahretsin. Beni şahsen sevmiyor. Ne oluyor be? Çok tatlıyım. Çok seksiyim.

"Henüz tanışmadığımızı sanıyordum." İşte o, dün geceki ses. Seksi ve gırtlaktan, bal notalarıyla.

Ama saçma sapan konuşuyor. Şöyle demesi gerekiyordu: "Merhaba Duke. Bir tane daha alabilir miyim?"

Ya da onun gibi bir şey.

"Birlikte olacağımızı düşünmedin mi?" Kulağımı ovuyorum. Belki bir şeyler duyuyordum.

Kaşlarını çatıyor. "Toplantımızın yarın olduğunu sanıyordum?"

Yeri yanlış mı buldum? Tarih yanlış mı? Her ikisinde de çok net olduğumuzu sanıyordum ama kafam meşguldü. "Bu gece olduğunu sanıyordum. Anlaştığımız şey bu değil miydi?"

Başını sallıyor. "Yarın buluşacağımıza eminim. Ben sadece ayarladım." Etrafına bakıyor, bir şey ya da birini arıyor. "Şu an başka birini bekliyorum, ama ..."

Beynim onun şaşkın yüzünü anlamlandırmaya çalışıyor. Bu gece başka bir randevusu mu vardı? "Kimi bekliyorsun?"

Utangaç bir sesle gülüyor. "Sadece biri." Elini yüzünde gezdiriyor. "Özür dilerim, profesyonelce davranmak istememiştim. Yarın sizinle röportaj yapmak için gerçekten sabırsızlanıyorum." Bir an durdu ve dudaklarını yaladı. "Ve tanıdığım başka birine ne kadar çok benzediğinizi aklımdan çıkaramıyorum." Tabureden ayağa kalkarak elini uzatıyor ve "Karışıklığım için özür dilerim. Ben Sabrina Granger. Memnun oldum Flynn. Hikâye için seninle sohbet etmek için sabırsızlanıyorum."

Beynim tıkırdıyor, vızıldıyor ve bir nanosaniye için isimleri karıştırdığımı düşünüyorum -ya da umuyorum. Sabrina benimle röportaj yapan muhabir, ama Sabrina muhtemelen ... olamaz.

Ya da yapabilir mi?

O dudaklar, o saçlar, o ela gözler . . .

Evren az önce üzerime Acme tarzı bir örs düşürdü ve heyecanımı dümdüz etti. Bu bir boğmaca yastığı, el zili, sırtındaki "tekmele beni" işareti. Ne de olsa bu cin mekanına bu yakıştırdı. Belki de oyuncak vitrini beni nelerin beklediğine dair bir vaatti.

-Kazanmadığım bir oyun.

Bu .

"Muhabir sen misin?" Hâlâ bir şekilde yanlış anladığımı umarak ağır ağır soruyorum.

Başını sallıyor. "Ben Sabrina Granger."

Bir anda farkındalığı artıyor ve soluk soluğa, "Ah, kahretsin. Sen ..." Sanki vebalıymışım gibi beni işaret ediyor. "Sen ..." Yutkunuyor ve sözünü bitirmiyor.

İnanılmaz bir şekilde gülüyorum, havalı tırnak işaretleri çiziyorum. "Evet, ben *sadece biriyim.*"

Gözleri ay çöreği gibi açılıyor. "İnanamıyorum," diye başlıyor, kelimeleri kesik kesik çıkıyor. "Düşündüm ki. Beynim. Bilişsel uyumsuzluk," diyor. Flynn olduğumu biliyordu ama aynı zamanda onun gizemli adamı olamayacağımı da düşündü. Flaş haber: Maskeli balo yarışmasının hem kazananı hem de kaybedeni benim. "Senin Flynn olduğunu düşünmüştüm. Ama olabileceğinizi düşünmemiştim."

O kadar ağır iç çekiyorum ki, kendi ağırlık sınıfımı oluşturmam gerekecek. "Senin muhabir olacağını düşünmemiştim Angel."

Ellerini çırpıyor. "Sizin benim ... olduğunuzdan ziyade, görüşmem için zamanları yanlış ayarladığımı düşündüm." Sanki ne olduğumuzu söylemeye cesaret edemiyormuş gibi sesinin kesilmesine izin veriyor.

Düşen kelimeleri topladım. "Dükün mü? Kirli beyaz atlı prensin mi? Sana nerede olduğunu unutturan adam mı?" Dün geceki isteğini tekrarlayarak atıldım. O'na kadar takip ettiğim bir istek.

Yüzünü ellerinin arasına alıp hayal kırıklığı içinde inliyor. "Buna inanamıyorum," diye mırıldanıyor, başını sallıyor. Omuzları yükselip alçalıyor. Kulaklarını battaniyenin altından çıkaran bir kedi gibi yüzünü kaldırıyor. "Şaka yaptığını söyle."

"Keşke olsaydım. Ama hayır, ben Flynn Parker'ım, dün geceki adam. Yarınki adam. Sana mesaj atan adam. Külotunu alan adam. Ve belli ki görüştüğün adam."

Beni susturuyor, sonra başını arkaya yaslayıp iç geçiriyor, gözlerini tavana kaldırıp çatıyla konuşuyor. "Buraya partideki adamla buluşmaya geldim.

-çılgınca bir bağ kurduğum adam- ve çalışmayı çok istediğim bir dergideki ilk büyük fırsatım için görüştüğüm adam olduğu ortaya çıktı. Evren bana gülmeyi cidden seviyor."

Barmene bir içki için işaret ederek başımı sallıyorum. "Ve çılgınca bir bağlantı kurduğum ilk kadının, pazara açılmamızın önemli bir döneminde şirketim hakkında eleştirel bir yazı yazdığı için şu anda sınır dışı olduğuna inanamıyorum."

Pembe yanaklarına sıçrarken dudakları lezzetli bir sırıtışa dönüşüyor. Allığı muhteşem derecede çekici. Bu bana, boşalırken teninin nasıl kızardığını, sınıra yaklaştığında rengin göğsünden nasıl yukarı çıktığını hatırlatıyor.

Anı bir porsiyon şehvet gibi ve ona verdiğim tepki anında sert.

"Size ne getireyim?" diye soruyor keçi sakallı barmen gelir gelmez.

"Sert bir şey olsun," diyorum ona, çünkü gerçekten ihtiyacım olan içkiyi - Boner Killer'ı- isteyemem.

"Hemen geliyorum."

"Bir şey mi istiyorsun?" Sabrina'ya soruyorum. Başını sallıyor ve fincanını işaret ediyor.

Barmen gidince maskesiz Sabrina'ya elimle işaret ediyorum. "Teselli olacaksa, bu halinle daha da güzelsin." Gözlerim yüzünde geziniyor, tuttuğum yanakları, baktığım gözleri, morarttığım dudakları katalogluyor.

Yüz ifadesi yumuşuyor. Ağzında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Sen de," diye fısıldıyor ve bir an için bu gecenin nasıl görebiliyorum. Bir içki, bir sohbet, bir kahkaha. Kahkahalar öpüşmeye, öpüşmeler buradan tökezleyerek çıkmaya, bir taksi çağırmaya, şehir bulanıklaşırken sevişmeye, sonra da benim evimde çok hızlı geçen sıcak, terli bir geceye yol açacaktı.

Bu artık mümkün değil, yine de böyle bir gecenin vaadi çok güçlü. Bu ilginç mekânın ambiyansını içime çekerken parmaklarımla bara vuruyorum. "Burayı sevmene şaşırmadım. Eminim gençken bir bebek evin vardı."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme. O gür, tatlı dudaklarında. "Dikiş dikmeyi böyle öğrendim. Bebekler için."

Bu konuşmanın akşamımızın başlangıcı olmasını dileyerek gülüyorum. "Evet. Yakaladım."

"İğneyi ipliğe ilk geçirdiğimde, bir karış boyunda sarışın bir oyuncak kadın için berbat bir elbise dikmiştim." Elini çantasına daldırıyor ve etrafı karıştırıyor. Bir parça kumaş alıyor ve elini uzatarak bana yeşil şal desenli bir üçgen gösteriyor. "İşte burada. Şans tılsımı gibi yanımda taşıyorum."

"Bu berbat bir şey ve bunu ilk robotunu kartondan yapmış biri olarak söylüyorum, yani aynı derecede berbattı."

Elbiseyi bir kenara koyarak, "Artık daha iyi robotlar mı yapıyorsun?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Robot ticaretini lisede bıraktım. Onun yerine radyo yapmaya karar verdim."

Beni inceliyor. "Komik, ben seni maket oyuncaklar, uçaklar ve RC arabalarla özdeşleştirdim."

Elimi kalbime götürüp kırılmış gibi yapıyorum. "Garip bir şekilde pratik biri olduğumu fark etmediğin için alındım. Hiçbir işe yaramayan şeylerle ilgilenmiyorum. Ama radyoyu seviyorum."

"Kendi radyonuz var mı?"

"Tabii ki. Eski parçalardan yaptım. Geceleri dinliyorum. Tılsım gibi çalışıyor."

Şakacı bir şekilde omuz silkiyor. "Belki küçük yeşil adamların dinleyebilirsiniz." Kaşlarını oynatıyorum. "İnsan umut edebilir."

Umut. Tıpkı üzgün bir parçanın bu gecenin şal elbiseler, karton robotlar, küçük yeşil adamlar ve aceleyle çağırılan taksiler yönünde ilerlemeye devam etmesini umduğu gibi. Radyoyu açmak istiyorum, sonra da onu açmak, boğucu müzik çalarken ve ay ışığı çatı katının pencerelerinden içeri süzülürken.

Sarı çay fincanını kaldırıp içeceğinden bir yudum alırken gülüyor. Ama fincanı yere bıraktığında gözlerinde bir öfke şimşegi çakıyor. "Bekle," diye fısıldıyor keskin bir sesle ve umut kayboluyor. "Seni koruyacağımı biliyor muydun? Önce Bay Galloway mi söyledi?"

Geri çekildim ve onun pususundan kurtuldum. "Deli misin sen?" Kesin bir inkârla elimi havada gezdiriyorum. Ara bitti. Resmi olarak. "Kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu. Benimle ilgili bir hikâye üzerinde çalıştığınan haberim yoktu."

"Bu yazı bana daha bugün verildi. Editörüm bana bunu bildiğinizi söyledi," diyor gözlerini kısarak, sanki beni bir yalanın içinde yakalamaya çalışıyormuş gibi.

"Ve bunun partide kim olduğunu bildiğim anlamına geldiğini mi düşünüyorsun?"

"Belki de beni hissediyordun. Nasıl biri olduğumu anlamaya çalışıyordun."

Alay ediyorum. "Angel, ne o kadar hainim ne de bir dergide yazmayı kabul ettiğim bir makale için keşif yapacak kadar çaresizim. Ve benim hakkımdaki görüşünü değiştirmek için bir muhabirle yatmama da gerek yok."

"O zaman neden dün gece VC olduğunu söyledin? Gördün mü? O zaman beni atlatmaya çalışıyordun. Risk sermayedarı olduğunu sanmıştım. Bunu kim olduğunu anlamayayım diye mi söyledin?"

Ellerimi kaldırdım. "Ben söylemedim. Sen varsaydın."

"Ve düzeltmedin. Neden?"

Bir elimi boynumda gezdirerek iç geçirdim. "Çünkü kim olduğumu bilmeni istemedim. Çünkü rol yapıyorduk. Çünkü bu oyunun bir parçasıydı. Oyunu sevdiğini sanıyordum."

"Yaptım," diyor, sesi bir kez daha savunmasız. "Ama neden kim olduğunu bilmemi istemedin?"

"Çünkü beni ben olduğum için sevmeni istedim."

Derin bir nefes veriyor. "Sanırım ben de aynısını istedim." Başka bir soru sorması gerektiğinin işareti olarak bir parmağını kaldırıyor. "Ama dün gece kim olduğumu bilmiyordusun, gerçekten ben olduğumu bilmiyordusun, içeri girdiğinde beni dün geceki kız olarak nasıl tanıdın?"

Barmen bana pembe bir çay fincanı getirdiğinde kaşlarımı çatıyorum. Süslü püslü porselen bir fincan, hanımların çay yudumlaması için. Yemin ederim bu içki çelik kadar sert olsa iyi olur.

"Bu işe yarar," diyor, sonra fısıldıyor, *tekila*.

Ona teşekkür ediyorum ve fincandaki ateşli likörden susamış bir yudum yutuyorum. Yuttukça yanma hissi artıyor, sonra ciğerlerime yayılıyor. Derin bir nefes alıyorum ve o bıçak gibi kesik hissi azalmaya başladığında, "Ciddi misin Angel? Bu ciddi bir soru mu? Seni ancak beni haber yapması için görevlendirilen muhabiri baştan çıkarmayı önceden planlamış olsaydım tanıyacağımı mı sanıyorsun?"

Sanki bu saçmalığa inanıyormuş gibi başını sallayarak çenesini kaldırıyor.

Ona yaklaşıyorum, bir elimi kaldırıyorum ve saçının bir kıvrımını parmaklıyorum. Nefesi kesiliyor. "Angel, seni tanıdım çünkü puantiye giyiyorsun, çünkü kıyafetlerini kendin yaptığını söylemiştin ve puantiyelerle ilgili bir şey sana özgü ve kendine özgü görünüyor. Seni tanıdım çünkü saçların aynı muhteşem tonda, çünkü dudaklarımı yüzünde, kulak memende, bu pembe dudaklarda gezdirdim." Ben devam ederken içinden bir ürperti geçiyor. "Sesini tanıyordum çünkü dün gece kadının onu duvara yaslayıp sikmem için yalvarırken kullandığı boğuk, seksi sesin aynısıydı. Onu sertçe becermek için." Titreyerek cevap verdi. "Sen olduğunu biliyordum çünkü gizemli kızım ile eşleşiyorsun ve onun kadar lezzetli kokuyorsun." Geri çekilip sözlerimin havada kalmasına izin veriyorum. "Ama belki de yeterince unutulmaz bir izlenim bırakamadım."

"Yaptın," diye fısıldıyor, sesi titrek. Gözlerime bakmıyor. Bir elini eteğinin üzerinde gezdiriyor ve bacak bacak üstüne atıyor. Derin bir nefes alarak yüzünü kaldırıyor. "Yemin ederim yaptın."

Cevabını sevdim. Kahretsin, onun cevabına ihtiyacım vardı. Ama bir kez dile getirildiğinde, bir şüphe çekirdeği sinsice içimde kıpırdanıyor ve göğsümde yuva yapıyor.

Ya bana tuzak kuruyorsa?

Sorusunu ben de ona yönelttim. "Ama kim olduğumu bilmediğinden nasıl emin olabilirim?"

Gözlerini deviriyor. "Lütfen. Senin bir VC olduğunu düşündüğümü zaten söyledim."

Ama ya yalan söylüyorsa? Ya kim olduğumu biliyorsa ve Annie'nin hesaplarımı açmaya çalışmak için bana geri döndüğü gibi, beni yumuşatmak için baştan çıkardıysa? "Nereden bileyim?"

Kaşlarını çatıyor ve omuzlarını dikleştiriyor. "Nereden biliyorsun? Sanırım bilmiyorsun. Benim sözüme güvenmek zorundasın. Tek bildiğim birlikte vakit geçirmekten hoşlandığım bir adam olduğundu. Ne iş yaptığın hakkında hiçbir fikrim yoktu. Umurumda da değildi. Seninle dans etmeyi seviyordum. Seninle konuşmayı seviyordum. Ve seni öpmeyi gerçekten seviyordum. En çok bunu sevdim."

Kahretsin, kalbimi yerinden oynatıyor ve bunun için ne zamanım ne de yerim var.

"Ben de beğendim," diyorum ama kendimi kandırmama izin veremiyorum. Tekrar Annie'nin avı olamam. Sınırları sıfırlamam gerekiyor. "Ama belli ki bunu bir daha yapmayacağız."

"Belli ki." Neredeyse çok çabuk kabul ediyor. "Kaynaklarımla ya da röportaj yaptığım insanlarla yatmam."

Sarı çay fincanından bir yudum alıyor, sonra fincanı yere bırakıyor. İçkisinin içinde bir dal nane var. Mojito. Evet, belli ki barmene işkence etmeyi seviyor, çünkü o içkileri yapmak çok zor. Üniversiteden sonra ilk girişimimde çalışırken kısa bir süre barmenlik yaptım ve o içkiyi sipariş eden biri beni voodoo bebeği olarak da kullanabilirdi. En iyisi onun kötü bir barmen-işkenceci olduğunu şimdi öğrenmem.

Çay fincanını itiyor ve çenesini kaldırıyor, çenesi sertleşiyor. "Ve hikayeden kendimi geri çekmeyeceğim."

"Bence kendini geri çekmemelisin."

"Güzel. Çünkü buna ihtiyacım yok. Dün gece olduğunda senin kim olduğunu bilmiyordum, yani o zaman bir denekle yatmıyordum. Ve artık bildiğime göre, her zamanki gibi işimize devam edeceğiz. Ayrıca, şirketiniz ya da sektörünüz hakkında bu dergi ya da herhangi bir yayın için sürekli olarak haber yapabilirim, bu yüzden en iyisi yolumuza devam etmemiz." Ses tonu tamamen işle ilgili, flört yok ve yumuşak bir tarafı da yok.

Başımı sallayarak onaylıyorum çünkü evet, katılıyorum. "Her zamanki gibi iş demek, birlikte çalıştığım insanlarla da yatmam demek." Gerçi dürüst olmak gerekirse, şirketimi takip eden bir muhabirle yatmayı düşündüğüm bir durumla hiç karşılaşmadım. Bununla birlikte, bunun bir iş ortağı, yatırımcı, bankacı veya avukatla yatmakla aynı Çok Kötü Fikir kategorisine girdiğini anlıyorum.

Onları da yapmadım.

Gördün mü? Bir lolipodu hak ediyorum.

"Ayrıca," diye ekliyor çay fincanını kaldırırken, "bu hikayeyi riske atamam. Ödemem gereken faturalar var ve bu ödeve *ihtiyacım* var. . ." Sesi çaresizlikle kesiliyor.

Ve kırmızı uyarı zili çalıyor. Para sorunları.

Paraya ihtiyacı var.

İçgüdüsel olarak elim arka cebime gidiyor ve cüzdanımı kapatıyor. Ben cömert bir adamım. Hayır kurumlarına bağışta bulunurum, mezun olduğum okulda bursları finanse ettim ve zenginliği paylaşma konusunda hiçbir sorunum yok.

Ama şimdi onun anlaşmasını öğrenmem iyi oldu. Paradan bu kadar erken bahsediyorsa, ileride beni ben olduğum için sevip sevmediğini nasıl bilebilirim? Bilemem. Evrenin beni gözetmesi, ona daha fazla aşık olmadan önce bana bu bilgiyi vermesi iyi bir şey. Dün gece tek bir geceydi, tek bir andı ve hepsi bu kadar olacak. Kalbime girmesine izin verdiğim kişiler konusunda acımasız olmalıyım.

"Halen halen bende," diyorum, soğukkanlı ve iş gibi.

Elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "Ona gerçekten ihtiyacım yok." "Yani öylece atacak mıyım?"

"Elbette," diye cevap veriyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Ama kullandığım saç bandını beğendim. Onu benim için saklar mısın, bir dahaki sefere ben alırım?"

"Sana kafa bandını getireceğim."

"Diğer parçaları atabilirsiniz."

Bu uygun geliyor. Halesini sökeceğim, sahte parayı çöpe atacağım ve ona önemli olan tek parçayı getireceğim. Sadece geride bıraktığı şeyi parçalara ayır.

Yine de attığı bir şey daha var.

Tekilayı bitirdim, sonra cebime uzandım. "İşte külotun."

Onları çantasına dolduruyor.

Dediğim gibi, ben beyaz atlı prens değilim. Kirli ya da temiz.

Yakışıklı Prens kızı elde ederdi. Kirli Beyaz Atlı Prens onu tekrar eve götürmenin, yatağa yatırmanın ve bütün gece onunla birlikte olmanın bir yolunu bulurdu.

Ben mi? Radyodan küçük yeşil adamları dinlemek için eve tek başıma gideceğim.

Ben ayrılmadan önce çenesini kaldırıp bara vuruyor. "Bu arada, gözlüklerini beğendim."

Sabrina

Eğer bir şey gerçek olamayacak kadar iyiye, genellikle öyledir. Ben de kardeşime hep bunu öğrettim.

Bu yüzden hiç şaşırmadım.

Şans, son büyülü taç yaprağı düşmeden önce canavarı prene dönüştürerek muhteşem bir şekilde dönmüyor. Olmaz. Bunlar peri masallarında olur. Gerçek hayatta, işi, erkeği ve harika seksi elde edemezsiniz.

Flynn Parker gibi biriyle bir gece geçirirsin. Peri masalı, terliğini geri verdiğinde biter. Külotum geri geldi, hikâye bitti ve sonsuza dek mutlu olmak hayali kızlar içindir.

Bundan sonra olacak olan bu. Gerçek hayatın, gerçek faturaların ve gerçek sorumlulukların, peri ışıltılı sihri gölgede bıraktığı, cam terlikten sonraki an.

Tıfıl dairemin kapısını kilitlediğimde duvara yaslanıp kırımın üzerinde yere düşüyorum.

Hayal kırıklığı içinde inliyorum. Keşke başka biri olsaydı. Keşke çöpçü olsaydı, sokağımın köşesindeki çiçekçiye işleten adam olsaydı, kurumsal bir yazılım şirketinde ürün müdürü olsaydı.

Korumam gereken adam dışında herkes.

Gazeteciliğin temel kuralı adil olmak ve doğru yapmaktır.

Eğer konuyla yatıyorsanız adil olamazsınız.

Yapamazsın.

Ve hikaye benim için adamdan, seksten, dün gece ve bu gece onunla hissettiğim muazzam kıvılcımdan ve cızırtıdan daha önemli. Yakınıma eğilip bana hatırladığı her şeyi anlattığında ve bana diktiğim ilk kıyafeti sorduğunda olduğu gibi. Yakınlığından, bana sahip olmak istiyor gibi görünmesinden ürperdiğim zaman. Ve doğruyu söylemek gerekirse, ben de sahiplenilmek istiyorum. Bedenimin anahtarlarını benimle ne yapacağını bilen birine teslim etmek istiyorum.

Flynn'e.

"Aptal kader," diye homurdanıyorum.

Elimi çantama sokup külotumu çıkarıyorum. Temizler. Yeni yıkanmış. Gözlerimi kısıyorum. Adamın iç çamaşırlarını yıkayacak vakti nasıl oldu? Burası New York. Kimsenin çamaşır makinesi ve kurutma makinesi yok. Çamaşırhanelere gideriz ya da çamaşırlarımızı dışarı göndeririz.

Zengin

olmadığımız

sürece.

Süper zengin.

Şanslı piçin muhtemelen üç tane çamaşır kurutma vardır.

Şimdi kıskandım ama bu aynı zamanda bir hatırlatma. Flynn ve ben farklı dünyalarda yaşıyoruz. Yolların zıt taraflarındayız. O milyonlar, ben kuruşlar ve bunu şimdi öğrenmem en iyisi. Zıt kutuplar birbirini çekmez. İterler.

Kendime peynirli bir sandviç yaptıktan sonra - ucuz yiyecekler söz konusu olduğunda nasıl sallanacağımı biliyorum - kardeşimle FaceTime görüşmesi yapıyorum.

"Komik bir hikâye dinlemek ister misin?" Ona ekrandan soruyorum. "Tabii ki isterim."

"Hoşlandığım adam mı?" Bu sabah ona biriyle tanıştığımı söylediğimden beri soruyorum.

Kevin kaşlarını oynatır. "Oooh, erkek muhabbeti. St. Thomas Aquinas'a dönmeden önce biraz erkek muhabbeti yapmayı umuyordum."

"Oh dur. Benim erkek muhabbetim her zaman bir filozofun saçmalıklarından daha ilginç olmuştur," diye takılıyorum.

"Belki de sık sık felsefi olmamı gerektirdiği içindir," diyor ve sonra bana gamzeli gülümsemesini gösteriyor.

"Keşke FaceTime üzerinden sana bir sandviç verebilseydim."

"Hayır, sevmiyorsun. Beni ve muştasız yüzümü seviyorsun. Peki, bana ne olduğunu anlat. Bu Şili'ye mi gitti? Nova Scotia'ya mı? Kuzey Kutup Dairesi'ne mi?"

"Öyle de olabilirdi," diyorum iç çekerek. "Görünüşe göre yeni makalem için haber yaptığım adam o."

"Ah," diyor kaşlarını çatarak. "Bu biraz etik bir ikilem olurdu. Kendini geri çekecek misin?"

Geri çekiliyorum, sanki dillerde konuşuyormuş gibi ona bakıyorum. "Hayır! Onunla partide tanıştığımda kim olduğunu bilmiyordum. Bu işe temiz bir sayfa açarak başlayacağım."

Başını sallıyor, gözlerinde düşünceli bir bakış var.

Göğsüm sıkışıyor. Bu parçadan gelecek paraya ihtiyacım var. Faturalarım yaklaşıyor. "Sakın bana bunun kötü bir fikir olduğunu düşündüğünü söyleme," diyorum sesimde kalın bir sinirle.

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırır. "Elbette bunu söylemeyeceğim. Sadece haberleri değerlendiriyorum. Tüm açıları değerlendirmeye çalışıyorum."

"Sence sınırı aşıyor muyum?"

İç geçiriyor ve ben de evet demek için kendimi hazırlıyorum. Kevin her zaman doğru şeyi yapma konusunda bir barometre olmuştur ve buna ihtiyacım vardı, özellikle de annemiz nadiren yaptığından beri. Biftek yemememin sebebi annemdir. On ikinci doğum günümde, özel bir akşam yemeği için ne istediğimi sordu ve ben de ona lezzetli biftekli sandviçlerinden birini çok seveceğimi söyledim.

"Oldu bil" dedi, sonra beni markete götürdü, biraz söğüş et kaptı, çantasına doldurdu ve ilk hırsızlık tutuklamasını kazanmaya başladı.

Bu onun sonuncusu değildi.

Kevin'e bakıyorum, cevabını beklerken yutkunuyorum.

"Bunun bir sorun olduğunu sanmıyorum," diyor ve onu bir papaz olarak hayal , bir cemaatine tavsiyelerde bulunuyor. "İleriye dönük olarak onunla işleri iş düzeyinde tutmaya devam et ve yapabileceğinin en iyisi bu. Bilmediğin bir şey için hatalı değilsin ve adil ve harika bir görüşme yapabileceğine inanıyorum."

Gülümsüyorum. "Ben de."

Kevin'a veda ettiğimde, Flynn'e bir e-posta gönderiyorum.

Duke'e değil.

Yakışıklı Prens'e değil. Ama kaynağıma. Röportaj yaptığım adama.

İş adresimden gönderiyorum.

Kimden: Sabrina

G'ye: Flynn

Parker

Merhaba! Ofisinizde buluşacağımızı görüyorum ama yeri değiştirebilir miyiz? İnsanların ofislerinde konuşmadığımızda daha rahat olduklarını ve daha kolay açıldıklarını görüyorum. Eğer ofislerinde olursak daha düşünceli bir konuşma yapabiliriz.
Başka bir yerde. Favori bir yerin var mı?

Kimden: Flynn
Parker'a: Sabrina G

Ne kadar zamana ihtiyacın var? Bir sürü favori yerim var.

Kimden: Sabrina
G'ye: Flynn
Parker

Bir ya da iki saat mi? Favorilerinizden birini bana bildirin.

On dakika sonra, merakımı cezbeden bir adres gönderdi.

Oraya hiç gitmedim. Hiç gitmedim.

Bu da bir şey ifade ediyor, çünkü New York *benim*.

Ona daha önce hiç oraya gitmediğimi ama gitmeyi dört gözle beklediğimi yazdım.

İçimden bir ses Flynn Parker'ın önümüzdeki birkaç gün içinde tanınması çok ilginç bir adam olacağını söylüyor.

o kadar olacak.

O Dük değil. Dün geceki adam değil. O eğlenceli, düşkün, flörtöz anıları zihnimden silmem gerekecek. Bu son birkaç mesaj yardımcı olacaktır, çok profesyoneller. Çok *iş, iş, iş*.

Yatağıma uzandım, dizüstü bilgisayarımı aldım ve kendimi yazı için araştırmaya gömdüm. Biraz sonra telefonum bir uyarı ile aydınlanıyor. Muhtemelen bir arkadaşımın gelen bir e-posta ya da en sevdiğim indirim mağazasında satılan yeni bir metre kumaşla ilgili bir not.

Ama ısrarcı küçük bir ses beni dürtüyor. Hemen kontrol etmemi söylüyor çünkü ... ya olursa?

Gelen kutusunu kaydırarak açıyorum, içimi bir heyecan dalgası kaplıyor. E-posta Flynn'den geliyor ve mülakatla ilgili değil. Basit bir soru: *Neden bir kesme işaretiyle asla çıkmamalısın?*

Kaşlarımı çatıyorum ve sonra "Aha!" diye bağıyorum.

Parmaklarım tuşların üzerinde uçuşuyor, onun bana cevap gönderme riskini göze almadan önce bir cevap yazıyorum: *Çünkü onlar çok sahiplenici!*

Hızla cevap veriyor ama bu kez notu metnin kış tarafına geçiyor.

Vites değiştirdi, dün geceki halimize geri döndü.

Mesajımda ona verdiğim isim yanıp sönüyor.

Duke.

Kalbim göğsümde hoplayıp zıplamaya, çılgınca çarpmaya cesaret ediyor.

Duke: Noel Baba'nın elflerine ne diyorsunuz?

Telefonumu bir neşe kaynağıymış gibi kavırıyor, sevinçle omuzlarımı sıkıyorum, dilbilgisi ineği kalbim aydınlanıyor. Göğsümde parladığına yemin edebilirim ve bunun sıcaklığı önce ayak parmaklarıma, sonra da parmaklarıma yayılıyor. Düşünüyorum, düşünüyorum ve sonra cevap ortaya çıkıyor ve cevap verirken sırtıyorum. Bu 80'lerin Trivial Pursuit'inden daha eğlenceli. Bu Boardwalk'tan daha iyi.

Melek: Yan Cümleler!!

Saniyeler sonra başka bir dilbilgisi bilmecesiyle ödüllendirildim.

Duke: Bir dilbilgisi ineğini rahatlatmak için ne söylemelisiniz?

Gözlerimi kısıyorum ve dudağımı çiğneyerek düşünüyorum. Sonra, bir kova sosyal medya dilbilgisi hatasının bir anda üzerime çarpması gibi çarpıyor.

Angel: Onlar, onların, orada.

Bütün gece devam edebilirmişiz gibi hissediyorum. Saçma olduğunu bilsem de istiyorum. Anlamsız olduğunu bilsem de.

Ama belki de flört etmemizin amacı budur. Hiçbir yere varmıyor.

Anlık bir vızıltı olduğunu.

Mağazadaki pahalı parfümün hızlı bir kokusu. Bir ısırık çökmüş çikolata. Tanıştığınız en yakışıklı adamla dans etmek.

Bir parça zevk alırsın ve yoluna edersin. Hepsi bu kadar.

Angel: Kuyruktaki son dört harfin sessiz olmadığını biliyor ?

Bekledim, bekledim ve üç dakika sonra adı göründü.

Eminim sıralarını bekliyorlardır.

Şimdi devam etme sırası bende.

Flynn

"Geriye dönüp baktığımda, belki de o kesme işaretli e-postayı göndermemeliydim."

Seyircimden bir yanıt bekliyorum. Bana hiç cevap vermedi. Oturma odasını adımlayarak Gramercy Park'ın manzarasına bakıyorum. "Ama kendimi savunmam gerekirse, iyi bir şakaydı."

Hala cevap yok.

"Hoşuna gitti. Yemin ederim beğendi," diye ısrar ediyorum. Sessizlik.

"Bak, sen de aynısını yapardın, Zoe."

Lezzetli bir gülümseme benim ödülüm. Yeğenim bana cıvıldıyor.

Bu çocuk. Bu küçük tatlı bebek. Beni eritiyor. "Gördün mü? Güleceğini biliyordum! Şakalarım bayılırsın. Seninle hastane odasında ilk karşılaştığımızda brokoli şakasını anlattığımda gülmekten kırılmıştın."

Mona Lisa gibi tekrar gülümsüyor ve ben bu küçük sarışın bebeğe evrende istediği her şeyi vermeye hazırım. Yeğenimi kollarımda daha yükseğe zıplatıyorum, sonra yumuşak alnına bir öpücük bırakıyorum, sabah antrenmanından dönmesini beklerken kız kardeşimin evinin etrafında dolaşırken bebek kokusunu içime çekmek için bir an ayırıyorum.

"Tak, ," diyorum, sonra Zoe için cevap veriyorum. "Kim var orada? Brokoli. Brokoli kim? Brokoli'nin yok, aptal."

Bir numaralı hayranım olmaya devam ettiğini ve bu şakadan en az doğum gününde olduğu kadar keyif aldığını belli eden bir ses çıkarıyor.

Bir kilit tıkrıyor ve kız kardeşimin evinin kapısı açılıyor. Olivia dönüyor, yüzü kızarmış, saçları terlemekten biraz nemli. "Tüm evrende en sevdiğim kardeşim kim?" Zoe annesinin sesini duyunca kıvrılırken iki eliyle beni işaret ediyor. "Bugün İkiz Kardeşlerin En İyisi Olimpiyatlarını kazanacağını biliyordum."

Boştaki elimi dramatik bir şekilde alnıma sildim. "Tek istediğim Dylan'a karşı altın madalya kazanmaktı."

Oturma odasını adımlıyor, annesini görünce ciyaklayan küçük kızına uzanıyor. Olivia bebeğe "Merhaba benim küçük sevgi böceğim" diyor, sonra bana "Kocamın bir düzine Chihuahua'yı kısırlaştırması gereken sabahın köründe bebek bakıcılığı yapmaya devam edersen, kardeş yarışında çok öne geçebilirsin" diyor.

"Bir düzine mi?"

"Çılgınca, değil mi? Yavru köpek imalathanesinden kurtarıldılar. Herb hepsini kısırlaştırdı ve şimdi yuva bulmaları için Little Friends'e gidiyorlar" diyor ve şehirdeki köpek kurtarma barınaklarından birinin adını veriyor.

"Bu harika. Şimdi, siz ikiniz bu kadar iyi niyetli olmayı bırakabilir misiniz? Geri kalanımızı kötü gösteriyorsunuz."

Beni dürttü. "İyilik yapmaktan bahsetmişken, geçen geceki yüz gerdirme ameliyatın nasıl geçti? Tüm detayları bekliyorum."

İnliyorum ve bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Çok iyi." "Bu ne anlama geliyor?"

Kız kardeşime hızlı bir güncelleme yapıyorum, duvar seksi detaylarını çıkarıyorum ama bir daha göremeyeceğim bu harika kadınla tanıştım kısmını ekliyorum.

"Ve sen bu kızdan gerçekten hoşlanıyor musun?"

"Evet. Yani, ben yaptım. Bu garip mi?"

"Ondan hoşlanman neden garip olsun ki?"

"Onunla sadece bir akşam geçirdim. Birinden gerçekten hoşlanmak için çok erken değil mi?" Düşünerek tavana bakıyorum. "Tamam, o gece daha sonra mesajlaştık. Ve dün gece barda biraz konuştuk, gerçekten konuşmamamız gerektiği halde."

"Yani, neredeyse üç randevu gibiydi."

Elimi tahterevalli gibi salladım. "Teknik olarak, bir üçlü için bir dava açılabilir, evet."

Gülüyor, bana sıcak bir gülümseme atıyor ve ses tonunu her zamanki alaycılığımızdan arındırıyor. "Beni ikna etmene gerek yok. Herb ile ilk buluşmamızdan sonra onun için deli olduğumu biliyordum. Bir anda kaynaştık."

Ellerimi kaldırdım. "Vay be. İlk görüşte aşk olduğunu söylemedim."

Kaşlarını çatıyor. "İlk görüşte aşk değildi. Kimyası tuttu. Cazibeydi. Karşılıklı saygıydı. Sonra onu tanıdıkça ilk izlenimlerimin hepsi doğrulanmaya başladı. Bazen bu çok çabuk olur. Bazen de yıllar içinde olur." Bebek ona sokulurken elini kızının saçlarında gezdiriyor. "Bu işi yürütmenin gerçekten bir yolu yok mu?"

Başımı sallıyorum, dilbilgisi oyunlarına rağmen Sabrina'yla tekrar oraya gidemeyeceğim konusunda kararlıyım. "O benim şirketimi koruyor. Şu anda Haven'a ve çıkan büyük fırsata odaklanmalıyım," diyorum ve kapıyı işaret ediyorum. "Bu arada, ofise doğru yola çıkmalıyım."

"Bekle. Neden hikaye birkaç hafta içinde bittiğinde onu göremiyorsun?"

Elim kapı kolunda durup düşünüyorum. Bu iyi bir soru.

Sanırım bunu yapabiliriz.

Ancak *bunu* yapmak, daha doğrusu bunu planlamak kulağa biraz şüpheli geliyor. Biraz göz boyama gibi. Sanki bir araya gelebilirmişiz gibi.

Biz de bundan kaçınmaya çalışıyoruz.

Ayrıca, daha büyük bir sebep var.

Kaçamayacağım bir sebep. Maskeli balodaki Sabrina ile sohbet etme arzusun, muhabir Sabrina'nın benim için en iyisini istemeyebileceğini unutturmasına izin veremem.

Sadece onunki önde ve ortada olabilir.

Başımı salladım. "Ona güvenip güvenmediğimi bile bilmiyorum. İçimden bir ses benim kim olduğumu başından beri bilip bilmediğini merak ediyor."

Olivia bana bakıyor, ifadesi yumuşak. "Gerçekten seni kandırdığımı mı düşünüyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Sorun da bu."

* * *

Saat üçteki buluşma saatine odaklanmış bir şekilde çalışıyorum. Sözleşmeleri gözden geçiriyorum, daha fazla pazarlama planını gözden geçiriyorum, telefon görüşmeleri yapıyorum ve hatta Jennica'nın sunum için ayarladığı diğer telefon görüşmelerinden bazılarını yürütüyorum.

O günün ilerleyen saatlerinde, Carson ve ben ofisimde ilk rakamların üzerinden geçtik. Gergindi, sohbet ederken dizini sallıyordu. "ShopForAnything'i engelleyebiliriz. Şu ana kadar iyi görünüyor ve her şeyin yolunda gitmesini istiyorum."

"Evet, ben de." Ona meraklı bir bakış attım. "Hey, sen iyi misin? Bugün keyifsiz görünüyorsun."

Ağır ağır iç geçiriyor. "Evet, üzgünüm. Annem önümüzdeki hafta radyasyona başlıyor."

Kalbim sıkışıyor. "Kusura bakma dostum. O nasıl? Ona yardım etmek için biraz izin alman gerekiyor mu?"

Başını sallar. "Hayır, o iyi olacak. Sadece buradaki her şeyin bir aksaklık olmadan başlatıldığından emin olmak istiyorum. Şu anda ShopForAnything'in peşimize düşmesine izin veremem, anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum. Biliyorum. İşi için endişeleniyor. Özel hayatında böyle bir zamanda işini kaybetmek istemiyor. Rekabet tarafından ezilmemizi istemiyor.

"Onu ezip geçeceğiz," diyorum kendime güvenerek. Tam ve mutlak bir güvenle.

Ofisimden ayrıldığında bu sözümü yineliyorum.

"Onu ezip geçeceğiz," diyorum kendi kendime.

İki hafta sonra ne olacak senaryolarıyla oyalanamamamın ve maskeli balodaki kadına flört mesajları atmaya devam edemememin nedeni budur.

Hedefe odaklanmalıyım - şirketimi bu çetin sulardan geçirmeliyim.

Eninde sonunda kadınlar, güven ve birine aşık olmak hakkında düşünmek için zaman olacaktır.

Ama o zaman şimdi değil.

Sorun şu ki, Sabrina'yı o öğleden sonra metro istasyonunda , sahip olamadığımız her şeyi o da istiyormuş gibi bana gülümsemeyi bırakmasını diliyorum.

Sabrina

Elli Birinci Cadde metro istasyonunun yanındaki kaldırımda bana doğru yürürken yeşil gözleri parlıyor. Elinde bir şey tutuyor. Yumruğu kapalı olduğu için ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Birkaç santim ötemde duruyor ve kısa bir an için beni yanağımdan öptüğünü ya da belki de bir merhaba sarılmasıyla kucakladığını hayal ediyorum.

Kalbim biraz daha hızlı atıyor. Aptal umutlu şey.

Onun yerine, sadece gülümsüyor. "Hey."

"Merhaba."

"Senin için bir şeyim var."

"Neyiniz var?"

"Dün gece çok cesur bir hale sökme görevi gerçekleştirdim. Tel neredeyse elimi kesiyordu ve Monopoly parası da kâğıt kesiği yapmaya çalışıyordu ama ben yine de devam ettim." Flynn yumruğunu açıyor ve kafa bandını bana uzatıyor.

Çantama tikiştiriyorum. "Teşekkür ederim. Bir saç aksesuarı için hayatınızı ve uzuvlarınızı riske attığınız için minnettarım." Sesimi fısıltıya kadar alçaltıyorum. "Bu benim favorim."

"Bir düğ, bir hanımefendinin güzel saçları için her zaman tehlikeli işlerin üstesinden gelir," diyor ve bu özel küçük hatırlatmadan dolayı göğsümden aşağı karıncalanmalar yayılıyor.

Reverans yapıyorum ve ağırbaşlı bir teşekkürle başımı sallıyorum.

Gözleri metro girişine doğru kayıyor. "Ve bak. Tren için *sıraya* girmemize bile gerek kalmayacak." Göz kırıyor.

Ona kaçamak bir bakış atarken dün geceki gizli alışverişimizi hatırlayıp gülüyorum. Bunu yapmamak çok zor, çünkü artık her şeyini görebildiğim için ona bakmaktan çok hoşlanıyorum. Elbette, Pazar gecesi de ona bakmayı seviyordum, maskeyle örtülü olsa bile. Maske çıkarıldığında o kadar yakışıklı ki canımı acıtıyor ama çok iyi acıtıyor.

Kot pantolon, kahverengi ayakkabılar ve koyu mavi düğmeli bir bluz giyiyor. Paçaları kıvrılmış, ön kollarını ortaya çıkarıyor. Sanırım raketbol kolları. Onu araştırdığımda, hobi olarak raketbol ve softbol oynadığını okudum ve bu sporların onu zayıflatıp zayıflatmadığını merak ediyorum.

Bakışlarımı hızla yüzüne doğru kaldırıyor, özelliklerini katalogluyorum.

Flynn Parker'ın temiz traşlı çenesi, sade siyah çerçevelerin ardında parıltıyan gözleri ve kusursuz cildiyle çocuksu bir cazibesi var. Ama bu sabah tıraş olduğundan şüpheliyim. Kirli sakalları kare çenesini çiziyor ve yüzünün kalçalarımnda nasıl bir his uyandıracığı konusunda lezzetli ve edepsiz şeyler düşünmeme neden oluyor.

Eğlenmemem gereken şeyler.

Özellikle de kadınlık organlarıma yakın olma ihtimali tehlikeli derecede tahrik edici olduğu için.

Hayali süper muhabir pelerinimi giyerek makaleye odaklanıyorum. "Bana zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. En sevdiğiniz yeri merak ediyorum."

Yeraltına inen merdiven boşluğunu işaret ediyor. "*Gidelim o zaman, sen ve ben.*"

Kolunu tuttum. "Az önce bana T.S. Eliot'tan alıntı mı yaptın?" "Hmm. Görünüşe göre yaptım."

Başımı sallıyorum, eğleniyorum ve oluyorum. "Ben İngilizce . Bu hiç adil değil."

Arsız bir sırıtış belirir. "adil olmayan ne var?"

"Bir İngilizce uzmanına büyük bir aşk şiirinin ilk dizesinden alıntı yapamazsın. Yazıklar olsun sana," diye şakacı bir şekilde uyarıyorum, ama dürüst de davranıyorum. Şiir okurken sesi çok baştan çıkarıcı geliyor.

"*O zaman gidelim, sen ve ben, akşam gökyüzüne yayıldığında,*" diye fısıldıyor ve benim karıncalanıyor.

"Kötü çocuk."

"Kötü çocukları sever misin?" "Şimdi hoşlanıyorum."

Flört ediyorum. On kere flört ediyorum. Durmalıyım. Gerçekten durmalıyım. "Devam edeceğim o zaman. *Gece gibi güzel yürüyor.*"

Nabzım daha hızlı atıyor ve o şiirden alıntı yaptığında durmak çok zor. "Çok kötüsünüz Lord Byron."

"*Seni bir yaz gününe benzeteyim mi?*" diye başlıyor ve kollarımdaki küçük tüyler heyecanla, beklentiyle yükseliyor.

"Durmalısın. Durmalısın."

Başını eğiyor ve dudaklarının kenarını kıvrarak komik bir ifade takınıyor. "Arr, o zaman bir korsan gibi konuşacağım, ahoy, matey."

Gözlerimi deviriyorum. ". "

Gülerek, merdiven boşluğundan aşağı inerken alnını eteğime değdiriyor. "Senin için vites değiştireceğim. Bugünün kıyafeti ev yapımı mı?"

Bir tarafında uçuk pembe saten kurdele olan sade siyah bir etek giyiyorum. "Evet. Sanırım tahmin edilebilirim." Kalçamın ortasına kadar inen eteğime bakıyorum. Kısa etekleri severim, hep . Flynn de öyle görünüyor, çünkü bakışları benimkileri takip ediyor ve bacaklarıma takılıyor.

"Pek tahmin edilebilir değilsin. Seni her gördüğümde daha çok eğlenceli bir keşif yapıyorum."

Ayakkabılarımız betona çarparken, "Giysilerime tuhaf bir şekilde hayranlık duyuyorsun," diyorum ama doğruyu söylemek gerekirse, gardırobuma olan ilgisi hoşuma gidiyor. Ne giydiğimi önemsiyorum. Kıyafetlerimi yapmayı seviyorum ve onun bunu fark etmesi beni memnun ediyor.

"Büyülediğimden değil. Daha çok ne kadar becerikli olduğunu merak ediyor ve etkileniyorum. Sanırım kıyamet sonrası bir dünyada, takas etmek için ciddi anlamda işe yarar bir yeteneğin olurdu."

Gülmekten kırıldım. "İşte tam da bu yüzden dikiş dikmeyi öğrendim. Dünyanın sonunda hizmet ticareti yapmak için *Lafi* açılmışken, nasıl yöneteceksiniz Bay CEO? Kıyamet sonrası malzemeleri satan ilk şirketi siz mi kuracaksınız?"

"Belki." Çenesini kaşıyor. "Ya da belki bir eskortluk işi başlatabilirim."

Kaşlarını havaya kalktı. "Eskortluk işi için vaktin var mı?"

"Bunun için zaman ayırırdım. Birincisi, dünyanın kaderi konuşuyken zevk almak çok önemli. İki, ya gerçekten dünyanın sonu değilse? Geçiş yapabilecek bir işe sahip olmak iyi olurdu. Üç, bu işte mükemmel olacağıma ve son günlerimi daha parlak geçireceğime dair bir his var içimde."

"Gerçekten de bir kıyamet günü senaryosuna hazırlıklısınız. Etkilendim."

Turnikelerden geçip bunaltıcı istasyona giriyoruz ve 6 trenini bekliyoruz. "Ayrıca, metroya binerken parça için sohbet etmemizin senin için sorun olmayacağını varsayıyorum?"

"Kesinlikle. Sonuçta bu benim fikrimdi." Göğsüne vuruyor, gözlerinde gururlu bir ifade var. "Ve senin yapmadığın bir şeyi bulduğum için kendimle gurur duyuyorum."

"Ben de," diyorum kısa gri botlarımın parmak uçlarında zıplayarak. "Özellikle de hayatım boyunca New York'ta ya da çevresinde yaşadığım ve terk edilmiş City Hall metro istasyonunu hiç görmediğim için."

Kaşlarını oynatıyor. "Her şeyin bir ilki vardır o zaman."

Maskeli baloda bir yabancıyla seks yapmak gibi.

Ama o gecenin hem bir ilk hem de bir son olduğunu kendime hatırlatıyorum.

Telefonumu çıkarıp ses kaydedici uygulamamda kayda basıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Bana çocukken yaptığın robottan bahset."

Bana meraklı bir bakış fırlattı. "Neden robot hakkında soru soruyorsun?"

"Bay Karton Robot'un, yeni nesil iş dünyasının vizyoneri Flynn Parker hakkında anlatmak istediğim hikâyede önemli bir yeri olduğunu düşünüyorum." Rayların aşağısına bakıyorum. Trenden iz yok. "Robot yaptığınız ilk şeylerden biriydi. Hep bir şeyler yaratmak ister miydin?"

Çenesini sıvazlıyor. "Ah, Müfettiş Poirot gibi ipuçlarını bir araya getiriyor."

Kaşlarım havaya kalktı. "Onu seviyorum."

Flynn, Agatha Christie'nin Belçikalı dedektifi için "O belalı biri," diyor. Flynn, suç çözücünün alametifarikası olan hayali bir bıyığı okşuyor.

Daha yakına eğilip fısıldıyorum, "Şu kıvrık bıyıklardan olmadığına çok sevindim."

Bana ayna tutuyor, yaklaşıyor ve sesini alçaltıyor. "Ben de." Geri adım atıyor. "Yani, robotun benim hayat hikâyemdeki rolünü anlamak istiyorsun."

"Evet." Görüşmeye nispeten kolay bir soruyla başladım, ama aynı zamanda bir kapı açacağını, bana etrafına bakma şansı vereceğini, zihninin normalde paylaşmayabileceği köşelerine bir fener tutacağını umduğum bir soru.

Onun kim olduğunu öğrenmek istiyorum. Evet, o yaratan bir adam - deneyimler, ürünler, şirketler. Ama onu bu yöne iten neydi?

Çenesini kaldırıyor. "Bu soruyu neden soruyorsun?"

Sırıttıyorum. "Durumu tersine çevirip benimle röportaj mı yapıyorsun?"

"Cevap vereceğim ama nedenini bilmek isterim."

Sorulmasını seviyorum. Beni düşündürmesi, beni de dürtmesi ve dürtüyor gibi görünmesi hoşuma gidiyor. "Soruyorum çünkü işin özünde vizyoner olmak genellikle gelecek hakkında derin düşüncelere dalmak olarak tasvir edilir. Ancak gerçek vizyonerlerin çoğu sadece geleceğe bakmazlar. Ellerini kirletmekten de korkmazlar. Katılıyor musunuz?"

"Ellerimi kirletmekten kesinlikle korkmuyorum" diyor, yaramazlık sınırına bu kadar yaklaşmışken, tam olarak üzerinden geçmiyor.

Ben de çizgiden uzak durmalıyım, bu yüzden rotamda kalıyorum. "Hayatta ne yapmak istediğinizi anladığınız bir ampul anı olup olmadığını bilmek istiyorum. Her şey yerli yerine oturduğunda."

Gözleri benimkilere kilitlenmiş halde başını sallıyor. "Hayır."

Ona şüpheci bir bakış fırlatıyorum. "Bu beni şaşırttı."

"Gerçek bu. Ampulün patladığı bir anı izole edemiyorum çünkü her zaman . Büyük bir şey inşa etmek istemediğim bir zamanı hatırlayamıyorum. Heyecan verici bir şey. Yenilikçi bir şey."

Şüphecililiğim yok oldu. "Sanki içindeki o dürtü hafıza öncesi bir şeymiş gibi. Sen daha bunu *istediğinin* farkında bile değilken."

Burnuna vuruyor. "Aynen öyle. Her zaman bir şeyler inşa ettim. Hep yapmak istedim. Nasıl yapmayacağımı bilmiyorum."

"Çocukken ne tür şeyler yapardın?" Telefonumu elime alıyorum, treni beklerken paylaştığı detayları içime çekiyorum.

"Her şey. Yapbozlar. Büyük bir Lego korsan teknesi heykeli. Bir mancınık. Bir şeker dağıtıcısı. Ondan sonra Connecticut'taki evimde bir ağaç ev, bir köpek kulübesi ve bir salıncak seti yaptım."

"Vay canına," diyorum, projelerini sıralarken gözlerim açılıyor ve her biri için ilham kaynağının ne olduğunu soruyorum.

"Korsanlar havalıdır. Mancınıklar daha havalı. Şeker en havalısıdır." "İyi, daha iyi, en iyi."

"Aynen öyle. Ayrıca, ağaç evler eğlencenin tanımıdır."

"Peki ya robot? Ona ne ilham verdi?"

Yüzünde mahcup bir gülümseme yayılıyor. "Doğal olarak *Star Wars* yaptı. O filmi ilk kez izledikten sonra kendi R2-D2'm olsun istedim ve kartondan bir tane yaptım."

"Bir tür bip bip şeklinde ve isyanın tüm gizli planlarını saklıyor muydu?"

"Keşke," diyor, gözlerinde saf bir arzu var, sanki bu gerçekten de gelmiş geçmiş en harika şey olurdu. "Ama kartondan ve dayanıksız olmasına rağmen kendimi kaptırmıştım. Bir şeyler yapmayı bırakamadım."

Sesinde bir gerginlik var ama bu gerginlik değil. Heyecan. Kararlılık.

"Erken yaşlardan itibaren niyetle ," diyorum bana söylediklerini özümserken.

"Sanırım öyle."

Tren yaklaşırken tünelde yüksek bir çingirak sesi yankılanıyor. Tren istasyona girip gıcırdayarak dururken konuşuyoruz. Trene binip kapılar kapandıktan sonra ben daha fazla soru soruyorum, o cevaplıyor ve şehir merkezine doğru yol alırken Flynn Parker'ın suluboyasının dolduğunu görmeye başlıyorum. Renkler, şekiller, detaylar. Onun kim olduğunu anlamaya başlıyorum.

Dışarıdan bakıldığında, matematik ineğidir. Çok bilmiş. Tüm derslerinde başarılı olan, pi sayısını yüz haneye kadar ezbere bilen ve kendi kendine Japonca öğrenen gözlüklü uzun boylu adam.

Ama o bundan daha fazlası.

Onun dürtüsü sayılarla ya da devre kesicilerle ilgili değil. Onun dürtüsü tutkudur. Bir davul sesi gibi duyulmakta ısrar eden türden. Söndürülemeyen bir alev.

Çenesini bana doğru eğiyor. "Peki ya sen ve yazarlık? Genç yaşta haberlere karşı bir merakın var mıydı?"

"Küçük bir kızken moda tasarımcısı olmak isterdim."

"Sen neden değilsin o zaman?" Ses tonu tamamen ciddi ve aynı zamanda meraklı.

Cevap kolay. "Bunun için gerekli vizyona sahip olduğumu sanmıyorum." Kaşlarını çatı. "Böyle söyleme."

Bir elimi kaldırıp bu düşünceyi silkeliyorum. "Hayır, sorun yok. Kendimi aşağılamıyorum. Bu konuda gerçekten iyiyim. Hiçbir pişmanlığım yok. Başka birinin modeliyle oynamayı tercih ederim. Yapmak istediğimi düşündüğüm şey buydu ama kıyafet yapmayı sevmeme rağmen *aslında* yapmak istediğim şey bu değildi."

"Ama bir kariyer olarak buna tutkunuz yok mu?"

"Aynen öyle. Ama muhabir olmak kesinlikle sevdiğim bir şeyi besliyor."

Daha yakına eğiliyor, avuç içleri uyluklarında, gözleri benimkileri tutuyor. "O ne Sabrina?"

Bana bu soruları sormasını seviyorum. Meraklı olmasına bayılıyorum. Çünkü ben buna aşığım.

"Merak etmeyi seviyorum," diye yanıtlıyorum. "Bir şeyleri anlamayı seviyorum. İnsanları, onları neyin harekete geçirdiğini anlamak için yanıp tutuşuyorum. Yaptığım işi bu yüzden yapıyorum."

"Umutsuzluk iyi bir şey olabilir. Kariyerlerimize bu kadar çok şey vereceksek onları umutsuzca sevmeliyiz."

"Umutsuz aşk," diye tekrarlıyorum, kulağa hoş geliyor. "Evet, umutsuzca sevmeliyiz. Özellikle de iş, çünkü çoğu zaman romantik türden daha güvenilirdir."

Hafifçe gülüyor, *koroya vaaz verir* gibi gülüyor ve ben onun da aşktan ağzının payını alıp almadığını merak ediyorum. Belki de benim gibi o da çelik parmaklı bir çizmenin ucunda olduğu için işine bu kadar tutkuyla bağlı. Belki bir gün sorarım, ama bu bir röportaj sorusu olmamalı gibi geliyor.

"Demek yaptığınız işi seviyorsunuz?" diye sordu. "Seviyorum, Müfettiş Poirot."

"Ve yeni şeyleri anlamayı da seviyorsunuz?"

"Seviyorum."

Yavaşça sırtıyor ve hayali bir bıyığı okşuyor. "Seni götürdüğüm yeri seveceksin o zaman."

"Terk edilmiş metro istasyonundan mı bahsediyorsun? Dönüşte trende görebileceğimizi okumuştum. Tren şehir merkezine geri dönmeden önce dönerken bir göz atabilirsiniz."

"Bu doğru. Kesinlikle pencereden görebilirsiniz. Ancak doğru kişileri tanıyorsanız bir tura da katılabilirsiniz."

Şaşkınlığım içime işlerken gözlerim açılıyor. "Bir tur mu ayarladın?"

Mutlu bir şekilde omuz silkiyor. "Hoşuna düşündüm."

Hoşuma gitti. Gerçekten hoşuma gitti.

Ve ondan hoşlanıyorum.

Şu anda en çok karşılayamadığım şey bu ve karşılayamadığım şeylerin listesi kilometrelerce uzun.

Sabrina

Bir sürü New Yorklu son durakta altı numaralı hattın aceleyle iniyor. Çıkıyorlar, yer üstüne çıkıyorlar ya da bağlantılar kurup günlerine devam ediyorlar. Ama biz kalıyoruz.

"Buraya gel," diyor Flynn, kapılar kapanırken elini uzatarak.

Ayakta durarak avucunu tutuyorum ve beni kapalı kapının çizik, kirli penceresine götürüyor. Dışarı bakıyoruz, platformun karo duvarına bakıyoruz, eli sırtımın küçük kısmına bastırıyor. Onun dokunuşunu düşünmemek benim için çok zor. Aynı anda hem nazik hem de sert ve zihnim yardım edemiyor ama elinin gömleğimin altında, etimin üzerinde kaydığı görüntüleri bir araya getiriyor.

Tren istasyondan çıkıp hattın altındaki kıvrımlı döngüye doğru ilerlerken içimdeki titremeyi bastırıyorum. "Gerçekten iyi bir görüntü elde etmek için yüzünüzü cama dayamanız gerekiyor."

"Ezmeye başlıyorum," diyorum mekanik bir şekilde. Ona bakıyorum. "Çocukken yaptığın robot gibi miyim?"

Alay ediyor. "Eğer senin gibi görünen ve ses çıkaran bir robot tasarlamış olsaydım, hala robot yapıyor olurdum."

Yanaklarımda bir kızarıklık belirliyor. Bir çarpıntı göğsümden aşağı kayıyor. Bu hisleri görmezden gelmek için elimden geleni yaparak onları uzaklaştırıyorum. Bunlarla oyalanmak anlamsız. Bu hikaye sona erdiğinde, hala işe odaklanmam, bir iş bulmam ve belki de onun işini düzenli olarak takip etmem gerekecek.

Bana ne hissettirirse hissettirsin, tüm çırpınırlara ilgi duyuyorum. O zaman tekrar deneyip deneyemeyeceğimiz fikrini düşünemem, çünkü bu bir olasılık değil. Sadece onunla geçirdiğim zamanın tadını çıkaracağım.

Bir röportaj. Eğlenceli bir röportaj. Elimdeki telefon, bizi , bunu hatırlatıyor.

Tren bu kez daha yavaş bir tempoda ilerlerken, sanki görevinin geçmişe bir göz atmamıza izin vermek olduğunu biliyormuş gibi pencerenin yanında duruyoruz.

"Bak," diye fısıldıyor neredeyse saygıyla, tren kıvrıla kıvrıla dönerken çizik camın ötesini işaret ediyor.

Sessizce nefes alıyorum. Sanki bir zaman tüneline girmiş gibiyim. Onlarca yıl geriye gittik. Eski, terk edilmiş istasyon geçmiş günlerin bir harikası. Işıltılı fayanslardan yapılmış tonozlu tavanları, vitray pencereleri ve duvarları kaplayan mozaikleriyle başka bir dönemin New York'u. Tavandan sarkan pirinç avizeler, New York'un ihtişamlı ve altın bir şehir olduğu günleri hatırlatıyor.

"Bana tanıştığımız yeri hatırlatıyor. Oteli. O eski ihtişamlı havası vardı," diyorum.

"Evet. Burası aynı yer. Geçmiş günlerdeki şehir. Bu istasyon transit sistemin baş tacıydı ama daha uzun trenleri kaldıramadığı için istasyonu kapatmak zorunda kaldılar. Sadece beş vagonlu trenleri taşıyabiliyordu. Çok kavisliydi, çok yuvarlaktı, bu yüzden 1945'te kapattılar," diyor yanından geçerken, raylar sadece bir geri dönüş işlevi görüyor ve bir zamanlar ne olduğuna dair şimdi görüyorsun-beni-şimdi görmüyorsun manzarası sunuyor.

"Neden en sevdiğin yer burası? Sadece bir anlığına için mi?" Terk edilmiş durakla ilgili onu heyecanlandıran şeyin ne olduğunu anlamaya çalışarak teklif ediyorum. Başını sallıyor. "Bana hepimizin her an demode olabileceğimizi hatırlatıyor. Bana başarının geçici olduğunu hatırlatıyor." Kolunu genişçe açarak artık hiçbir amacı kalmamış olan ihtişamı işaret ediyor. "Tüm dünyadaki en iyi ulaşım sistemine sahip olabilirsiniz ve eğer gelecek için plan yapmazsanız gelecekte kapatılabilir."

Başımı sallayarak, bu küçük içgörü külçesinin beynime işlemesine izin verdim. Bir yanımda ona bu kadar çabuk katıldığım için neredeyse nefret ediyor. İyi bir gazeteci gibi onu sorgulamak, argümanında bir delik açmak istiyorum. Ama yapamıyorum çünkü gözlemi tamamen doğru. "Bunu görebiliyorum. Güzel bir uyarı gibi."

"Kesinlikle. Her an dair bir hatırlatma." "Haven mı?"

Başını sallıyor. "Bu istasyon inanılmaz ve onu seviyorum ama şirketimin bir kalıntı haline gelmesini istemiyorum."

"Bu konuda senden alıntı yapabilir miyim?" Soruyorum, çünkü bu bana kişisel geliyor, sanki rızanın onaylanması gereken bir alana dalıyormuşuz gibi.

"Tabii ki."

Arkada bıraktığımız istasyonu işaret ediyor. "Bu, dikkat etmeniz gereken çok şey olduğunun farkına varmaktır - geçmiş, bugün ve gelecek. Treninizin rayları kullanmaya devam edebilmesi için değişikliklere uyum sağlamalısınız."

"Metaforu sevdim." Bir an için yüzünü inceledim. "Bana eski New York'u hatırlatıyorsun."

"Kapatılmalı mıyım?"

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "*Seni* kastediyorum. Sende bir şeyler var. Son derece modernsin ama seni Gatsby dönemine uygun görebiliyorum."

F. Scott Fitzgerald'ın en ünlü eserinin son satırından alıntı yaparak, "*Böylece akıntıya karşı kürek çekiyoruz, durmaksızın geçmişe doğru sürükleniyoruz,*" diyor. "Geçmişin hatalarını tekrarlamamak için bir uyarı daha. Ya da, bekle. Fitzgerald'dan alıntı yapmamalı mıyım? Sizin için T.S. Eliot'la aynı kural mı, Bayan İngilizce uzmanı?"

"Aynen öyle. Belanı arıyorsun," diyorum gülümseyerek, çünkü Flynn beni eğlendiriyor, hatta belki de bunaltıyor. Çok fazla katmanı var. Onları soymaya devam etmek, içinde gizlenenlere göz atmak istiyorum. "Sen ilginç bir adamsın. Sadece bir matematik ineği değilsin. Sen bir Rönesans adamısın."

"Öyle mi?"

Kararlılıkla başımı sallıyorum. "Öylesin."

Omuz silkiyor ve dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. O gülümsemelerden birini *alacağım*.

sırıttırıyor ve ben buna bayılıyorum.

Çıktığımızda kayıt cihazını kapatıp telefonumu bir kenara koyuyorum. Bugün yapmak için geldiğim şeyin bir kısmını başardım. Onu neyin motive ettiğini anlıyorum. O bir öğrenme adamı, sadece sayılardan ibaret değil. Her yerde ilham buluyor. Onu harekete geçiren şey bu.

Belki de bunun benim de favorim olduğunu anlamıştır, çünkü turu çok seviyorum.

New York City Transit Müzesi'nin bir üyesi ve üyeler için özel turlar düzenliyorlar. Bir görevli küçük bir grubumuza bir zamanların görkemli metro istasyonunu gezdiriyor ve ben de mozaiklerin, mimarının, eski New York hissinin yanı sıra bu istasyonda çalışan usta zanaatkarların ve mimarın hikâyelerini içime çekiyorum.

Bir saat kadar bir süre için kendimi başka bir çağa taşınmış gibi hissediyorum, sanki kendi zamanımdan ve kendi sorunlarımdan önce New York'taymışım gibi. Bu güzel Haziran akşamında, büyük kaçışımı gerçekleştirdim ve geçmişin bir kaymasında, fırtınanın ortasında bir fısıltıda var oluyorum.

İşimiz bittiğinde görevliye teşekkür ediyorum ve yer üstüne çıkıyoruz.

"Bu harikaydı," diyorum, neredeyse zıplayarak. "Burada bu kadar uzun süre yaşayıp da bunu yapmadığım için neredeyse utanıyorum."

"Utanma. Yaptığın için mutlu ol. Bence gözümüzün önünde olup da yapmadığımız o kadar çok şey var ki. Sahip olduklarımızdan her zaman faydalanmıyoruz. Ben elimden geldiğince çabalıyorum ama her şeye ulaşamazsınız."

"Beklenmedik bir şey yaparak harika bir iş fikri ortaya çıkabileceği için mi deniyorsunuz?"

Başını sertçe sallıyor. "Sanırım bu gerçekleşirse hoş bir yan ürün olur, ama hayır. Ben yeni deneyimleri kendi başlarına severim. Öğrenmek için öğrenmeyi seviyorum. Açık bir faydası olsun ya da olmasın, bunu bu nedenle yapıyorum."

İşte yine gidiyor, bilgiye olan açlığıyla zihnimi uyarırken kazanmaya bile çalışmadığı puanları topluyor. O sevdiğim her şey ve tam olarak kaçınmam gereken şey.

O benim alamayacağım bir risk.

Ama ne olursa olsun o bir riskti. Onunla çıkmak bir çıkar çatışması olmasa bile, yaralı kalbim için büyük bir çatışma olurdu. Zaten Flynn Parker'dan kendi iyiliğim için çok fazla hoşlanıyorum. Beni terk etmesinin ne kadar acı vereceğini ancak hayal edebilirim.

Çünkü yapardı. Çıkardık, gülerdik, sevişirdik, konuşurduk ve New York'taki tüm gizli yerleri ziyaret ederdik.

O zaman giderdi.

İşi biterdi.

Kalbimi kırardı.

"Bu arada," diyor, "şehrin etrafında birkaç tane daha terk edilmiş metro durağı olduğunu biliyor musunuz? Nereye bakacağınızı bilerseniz trene bindiğinizde bazılarını görebilirsiniz."

"Onları görmeyi çok isterim," diyorum hüznle, önerdiği gibi yapacağımı umarak, gerçekten önümde duran her şeyin avantajını kullanacağımı umarak.

Bunu yalnız yapacağım ama yapacağım. Şehrin sunduğu her şeyi deneyimlemek istiyorum. Artık elbiseyi bir kenara bıraktığıma göre, kendimi yeniden yaşamaya, her şeyi yeniden deneyimlemeye verme zamanı geldi.

Saatine bakar. "Düşündüm de, şu anda yapacak bir işim yok. Şimdi kontrol etmek ister misin?"

Tenim karıncalanıyor. Kuşlar ötüyor. Güneş topuklarını gökyüzüne vuruyor. Ama bir ses bana onun *alamayacağın bir risk olduğunu* hatırlatıyor.

Sesi susturuyorum. Bunu yapmanın riskli bir yanı yok çünkü Flynn'e hiçbir şey olmayacak. Ne şimdi, ne de iki hafta sonra.

"İstiyorum."

Onunla çıkmıyorum, birlikte değiliz ve olamayız da, bu yüzden bana zarar veremez. Beni paslı bir tırtıklı bıçakla sırtımdan bıçaklayıp dünyanın öbür ucuna gidemez ve sessizliğe bürünemez.

Flynn bir iş ve biz de birlikte vakit geçirmeyi seven profesyonelleriz. Bundan daha fazlası yok ve kalbim, başarısızlıkla sonuçlanan evliliğimin kalıntılarıyla onun için inşa ettiğim çelik kafeste güvenle kilitli.

Worth Street durağının önünden geçerken ve o, kiremitli sütunların üzerindeki kapatılmış istasyonun adını, sonra da artık sadece grafitilere ev sahipliği yapan kapatılmış Eighteenth Street istasyonunu gösterirken kendime söylediğim şey bu.

Şehrin transit sisteminin gizli hazinelerini keşfetmeyi bitirdiğimizde, harika bir randevuya çıkmış gibi yenilenmiş ve canlı hissediyorum.

Alternatif bir dünyada, bu buluşma onu küçük evime götürmeme, gömleğinin yakasından tutmama ve onu kendime çekmeme neden olurdu. Beni mutfak tezgahıma doğru iter, bacaklarımı ayırır ve beni becerirdi. Flynn'in kalçalarını ayırdığını, külotumu yırttığını ve beni doldurduğunu hayal ettiğimde içimde bir kıvılcım yanan ve kükreyen bir ateş gibi yırtılıyor.

Çok

derin.

Çok iyi.

Onun içinde kaybolabilirdim. Öpücüğünde, sert ve şefkatli dokunuşunda kaybolabilirdim. Mutluluğun içinde kaybolabilir ve acımı tüketmesine izin verebilirdim. Zevk, geçmişten kalan tüm acıları yakıp yok ederdi.

Bir geceliğine tekrar Angel ve Duke olabiliriz.

Ama biz de. Biz olmanın ve onlar olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum.

Bunu istiyorum çünkü bu uzun zamandır çıktığım en iyi randevu gibi geliyor.

Bu yüzden o gece eve geldiğimde, ona mesaj ne kadar eğlendiğimi anlatma dürtüsüne karşı koyuyorum. Ona matematik şakaları ya da dilbilgisi kelime oyunları göndermekten kaçınıyorum. Bu benim randevu sonrası yapacağım bir şeydi ve bu işti.

Bir sonraki görüşmemiz için bir zaman belirlerken aklımda bu yankılanıyor. Çünkü bu da sadece bir iş olacaktır.

Bu şekilde Ray olamaz. Beni
sebepsiz yere terk edemez. Çünkü
onu içeri almayacağım.
Ama ertesi gün bana mesaj attı. Dük olarak.

Flynn

Duke: En sevdiğin yer neresi?

Melek: Sayılamayacak kadar çok.

Duke: Beni seçmeye zorladın.

Angel: Sana seçtirdim mi? Kolunu mu büktüm?

Duke: Evet. Bileğim hala senin kaba gücün yüzünden acıyor.

Angel: Ben güçlüyüm.

Duke: Cin gibi. Bu arada, cin kostümü sana çok yakıştırdı. Sadece söylüyorum.

Angel: Birçok kostümde iyi görünürdün - bir kont, bir prens, bir korsan, bir haydut, bir eşkıya ...

Duke: Eski zamanlara karşı büyük bir hayranlığınız var.

Angel: Evet, . Regency, Viktorya dönemi, tarihi - bana pantolon verin ve ben bayılayım.

Duke: Bir dahaki sefere yelek ve silindir şapka giyeceğim.

Angel: Çok hanımefendi bir şekilde bayıldım. Gördün mü? Gerçekten işe yarıyor.

Duke: Mükemmel leydim.

Angel: Ayrıca, sertçe bileğini incittiğim için çok özür dilerim. Çok zalimce davrandım.

Duke: Şimdi düşündüm de, belki de bileğimin ağrımmasının nedeni bu *değildir* :)

Angel: Çok yaramazsın.

Duke: Yaramaz mı? Ben mi? Neden öyle dedin?

Angel: Bileğin mi ağrıyor? Tamam, parmaklarım acıyor!

Duke: Bileğim raketbol yüzünden ağrıyor. Başka bir şey mi kastettiğimi sandın?

Angel: Bence ne demek istediğini biliyorsun.

Duke: Benim için söyle. Bileğimi ağrıtabak ne yaptığımı sanıyordun?

Angel: Vay be. Merak ediyorum.

Duke: Aklını çukurdan çıkarmalısın, Angel.

Angel: Orayı sen yönettin, Duke.

Duke: Her nasılsa, bence oluğu kendi başına bulabilirsin.

Angel: . Ama favori mekanlara geri dönelim. Neden bir tane seçmemi istiyorsun?

Alo? Sıradaki röportajımız. Ofislere alerjiniz var ve sizi en sevdiğim yerlerden birine götürdüğüme göre, bir sonraki sohbetimiz için bir tane seçme sırası sizde. Birkaç tane söyle.

Angel: New York'ta en sevdiğim yer New York City'dir :)

Duke: Zekice.

Angel: Ama Central Park'ı, Chelsea'deki gizli yeraltı cin mekanını, Tribeca'daki küçük Asansör Müzesi'ni, West Village'daki Starry Night çilingirini, East Village'daki sokak sanatçılarından birini, Met'i ve sanırım Gramercy Park'ı da eklemeliyim.

Duke: Yarın, Asansör Müzesi'ne gidelim. Ben hiç gitmedim.

Angel: Orada olacağım.

Duke: Ayrıca, neden Gramercy Park'ı seveceğinizi düşündüğünüzü söylediniz?

Angel: Kulağa hoş geliyor ama ben hiç gitmedim.

Duke: Yapmadın mı?

Angel: Burası özel bir park. Anahtara ihtiyacın var.

Bende bir tane var.

* * *

Şimdi tuhaf bir müze olan eski yük asansörü boşluğuna inanamayarak bakıyorum. "Bu aslında bir asansör. Ve bir araba büyüklüğünde."

Başını sallıyor, pembe çizmeli ayaklarının üzerinde zıplarken gözlerinde bir parça muziplik var. Omuzlarımda görmek istediğim pembe botlar.

Saniyeler içinde geri döneceği kesin olsa da bu iğrenç düşünceyi göz kırparak uzaklaştırıyorum.

"Tüm New York'taki en küçük müze. Beş metrekare," diyor içeriye girip üç duvarı kaplayan tuhaf sergilere bakarken.

"Ve bu garip. Kabul edin. Bu son derece tuhaf." Raflardaki diş macunu tüplerini, ezilmiş kahve fincanlarını ve patates cipsi poşetlerini işaret ederek bir daire çiziyorum. Her nesnenin önünde bir harf ve bir sayı var, sanki bir otomat tuş takımına girebilirmişsiniz gibi.

Sadece tüpler, torbalar ve bardaklar satılık değil. Ezilmişler, üzerlerine basılmış, çiğnenmişler. Sergi afişinde *"Manhattan sokaklarından bulunmuş nesneler"* yazıyor.

Nesneleri inceliyorum, gizli bir anlam arıyorum ama bulamıyorum. Omuz silkip Sabrina'ya bakıyorum. "Bu neden sanat' diyen insanlardan biri olmak istemiyorum, ama ... bu neden sanat?"

Çin Mahallesi'nin ucundaki Tribeca'daki sergiyi incelerken kollarını kavuşturarak, "Bunun sanat olduğunu sanmıyorum, daha çok tuhaf" diyor.

Elimi çeneme götürüp düşünüyorum. Noktaları birleştirmeye çalışıyorum. "Yani tuhaf. Bu yüzden mi sevmemiz gerekiyor?"

"Beğenmek zorunda mıyız, onu bile bilmiyorum." Atılmış balla kavrulmuş cips paketlerinden oluşan bir rafa el sallıyor. "Eğlenceli olması hoşuma gidiyor. Garip olması. Beni her türlü şey hakkında düşündürüyor."

"Tamam, Rodin," diyorum, en ünlü eseri Düşünen Adam olarak adlandırılan heykeltıraşın adını vererek. "Bu çiğnenmiş diş macunu tüpleri seni orada neyle marine ediyor?"

Gülümseyerek buruşuk bir çantayı inceliyor. *Ateş* gibi bir şey vaat ediyor. "Gözden kaçırdığımız şeyler hakkında düşünmemi sağlıyor. Görmezden geldiğimiz şeyleri."

"Ama boş bir cips paketinin görmezden gelinmesi gerekmez mi?"

"Hayır." Sesi güçlü ve beklenmedik duygularla dolu. Geri çekilip ona biraz alan açıyorum. "Hayır mı?"

"temizlemelisin. Dışarı at."

"İyi, doğru," diye kabul ediyorum. "Pasaklı olmayı savunmuyordum. Çöp atmaya da tamamen karşıyım. Ama eski diş macunu tüpleri ve boş cips poşetleri sizi neden etkiliyor?"

Ekranı bakarken gözlerinde hüznün titreyişi. Dudakları düz bir çizgi oluşturuyor, sonra derin bir nefes alıyor. "Bence insanlar, yerler ve şeyler görmezden geliniyor. Ve bu sergi bizi gelmeyi tercih ettiklerimizi görmeye zorluyor. Her gün rahatsız edici manzaraların yanından geçiyoruz, acı verici konuşmaların etrafından dolaşıyoruz. Ve diğeri insanlar bizi görmezden geliyor. Sanırım burayı seviyorum çünkü bana bunu yapmamam gerektiğini hatırlatıyor."

Üzerinde lastik izleri olan bir kahve fincanını incelerken, bir şeylerin peşinde olabileceğinden şüpheleniyorum - insan doğası hakkında evrensel bir tür gerçeğini. "Nasıl daha iyi bir insan olunur?" diyorum.

"Evet." Dudakları bir sırtışla kıvrılıyor. "Ben bu sergiye böyle derdim."

"Yani diyorsunuz ki belki de çöplere -yerinden edilmiş nesnelere- bakmak birbirimize nasıl daha iyi davranabileceğimizi düşünmemizi sağlar?"

"Buna inanıyorum. Bu sevimsiz mi?" diye soruyor endişeyle, sağ eli saçlarına gidiyor ve gümüş fiyonk şeklindeki tokasını okşuyor. Telefonu kayıtlı yapmıyor ve birkaç dakikanın tadını baskı için değil, sadece kendimiz için çıkarabilmemiz hoşuma gidiyor.

"Hayır. Doğruyu söylemek gerekirse, benim anlamsız gördüğüm bir şeyi anlamlandırdınız. Artık bunu sanat olarak görüyor muyum bilmiyorum ama sanırım görmezden geldiklerimiz hakkında biraz daha derin düşünmemi sağlıyor. Önemli olan insanları görmezden gelmediğime istiyorum. Bu hafta başında kız kardeşimi ve bebeğini görmeye gittim. Onları her hafta görmeye çalışıyorum," diyorum, belki de puan aradığım için.

Sabrina'nın sıcak gülümsemesi bana birkaç tanesini saydığımı söylüyor. Ama dikkatini tekrar ekrana verdiğinde gülümsemesi kayboluyor. "Bu iyi, çünkü kimse görmezden gelinmek istemez. Ben bundan hoşlanmıyorum. Bir kenara atılmaktan hoşlanmıyorum."

Zor bir soru sormak için derin bir nefes alıyorum, çünkü sanırım sormamı istiyor. "Bunu sana biri mi yaptı?"

"Evet," diyor sertçe, sonra dönüp bana bakarken yüzünde buruşuk bir gülümseme belirliyor. "Ve bundan hoşlanmadım. Ama hepsi bu kadar. Hayatıma devam ettim."

Onun kim olduğunu merak ederken, göğsümde bir öfke kıvılcımı tutuştu. Çünkü adamın biri onu incitti ve bu beni kızdırdı. Ne tür bir aptal Sabrina gibi bir kadının yerinden edilmesine izin verir?

Ayrıntılı konuşmak istese de istemese de, umursamadığımı düşünmesine izin vermeyeceğim, oysa ben umursuyorum, hem de beklediğimden çok daha fazla.

Omzuna dokunuyorum. "Hayatına devam etmene sevindim ve o her kimse, her şeyi ayaklar altına alan tam bir pislik yüzde yüz eminim."

ve diş macunu tüpleri."

Gölümsemesi artık gerçek ve titrek bir "teşekkür ederim" diye fısıldadıktan sonra omuzlarını dikleştiriyor. "Atılmış şeylerden bahsetmişken, hadi senin beyin gücünü kullanalım." Parmak eklemlerini başıma vuruyor.

"Kullanımınız için beyin gücünü etkinleştiriyorum," diyorum robotik bir şekilde.

Kahkahası an sesi gibi güzel. "şimdi üniversite günlerin hakkında sohbet etmek ister misin?" Telefonu kaldırıyor, kaydetmeye hazır.

"O düğmeye neden henüz basmadığınızı merak ediyordum."

"Daha önce sadece eğlenmek için konuşuyorduk." şakacı bir şekilde omuz silkiyor. "Ayrıca, tüm bu ön konuşmaların seni terbiye edeceğini ve her şeyi dökmeye hazır hale getireceğini düşünüyorum."

Gölüyorum. "Uyarın için teşekkürler. Yani müze, üniversiteyle ilgili her şeyi paylaşmam için bir ısınma hareketi mi?"

"Bu ikimizin de zihnini her zamanki eziyetten kurtarıyor, de öyle değıl mi?" Bunu düşündüm, sonra başımı sallayarak onayladım. İyi bir noktaya değındi.

"Elbette." Kaldırımı işaret ediyorum ve Tribeca'da dolaşıyoruz, dükkanların ve pastanelerin, butiklerin ve hip mağazaların önünden geçiyoruz. Ona matematik okuduğum günleri, öğrendiğim şeyleri ve bunların ilk şirketimi kurmama nasıl zemin hazırladığını anlatıyorum ve köşedeki bir büfede durup satılık bir ananası işaret ediyorum.

"Ananas sever misin?"

"Ananastan hoşlanmamak mümkün değıl mi?" "

Ama ananasın matematik olduğunu biliyor muydun?" Gözlerini kısıyor. "Açıkla."

Dikenli bir meyve alıyorum, satıcıya birkaç banknot veriyorum, sonra bir enginar ve bir karnabahar görüyorum. Onları da siparişe ekliyorum ve kısa süre sonra caddenin yukarısındaki bir kafede bir masa buluyoruz.

Bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Enginar, ananas ve karnabahar salatası mı yapıyoruz? Biraz şüpheli olduğumu itiraf etmeliyim."

"Salata gelmiyor. Ama bu ananas yüzünden matematik okudum," diyorum meyveyi daire şeklinde döndürerek.

Telefonunu çıkarır ve bir kez daha kayıt düğmesine basar.

Bu röportaj kısmı, müzede geçirdiğimiz zaman ilginç bir randevu gibi gelse de Sabrina ve benim artık makalesi için mesai harcadığımızı hatırlatıyor. Hatırlatmaya ihtiyacım var çünkü ona karşı hissettiklerimin içinde kaybolmak çok kolay.

Kaygısız. Mutlu. Kolay.

Sanki hoşlandığım birini tanımaktan zevk alıyormuşum gibi.

Çok sevdiğim biri.

Yine de öyle birine sahip olamam ve bu yüzden bu anlara ihtiyacım var. Kayıt uygulamasına tıkladığında kim olduğumuzu hatırlatan bu anlara. Ama belki de bu randevu olmayan anlar, bu iş-eğlence zaman dilimleri, birine aşık olmaktan daha çok ihtiyacım olan şeydir. Belki de bir kadınla eğlenmeye ve onun neyin peşinde olduğu konusunda endişelenmemeye ihtiyacım vardır.

Sabrina ile Dollhouse'daki geceden beri böyle bir endişe hissetmemiştim. Metroda da yaşamamıştım, bu gece de hissetmiyorum. Onunla geçirdiğim zaman gençleşmek gibi. Sanki onun meraklı ruhu ve araştırmacı zihni insanlığa olan inancımı tazeliyor.

Ananası dürtüyor ve beklentiyle bana bakıyor, açıklamamı bekliyor.

Ananası çevirip sert, pürüzlü kabuğunu oluşturan spiralleri gösteriyorum. "Gördün mü? Desenler halinde düşüyorlar."

"Öyle mi?"

Coşku içime işliyor ve inekliğim tüm gücüyle ortaya çıkıyor. Bu şey harika. "Doğa Ana inanılmaz. Doğa Ana matematiği sever. Bitkiler dizileri sever. Fibonacci dizisi bir, iki, üç, beş, sekiz, on üç, yirmi bir ve böyle devam eder. Temel olarak, bir sonrakine ulaşmak için önceki iki sayıyı toplarsınız. Ve burada sahip olduğunuz şey Fibonacci dizisidir. Ananas spiralleri bu dizideki sayılardan yalnızca birinde görülür."

Elini tutuyorum ve işaret parmağını spirallerden birine getirip pullardan aşağı doğru sürüklüyorum. Sessizce dudaklarını oynatıyor, sayıyor. Beşli bir sıra. Sekiz sıra. On üç sıra.

Yavaşça yüzünü kaldırıyor, gözleri gömülü bir hazine bulmuş gibi şaşkınlıkla parlıyor. "Akıl. Blown."

"Doğa aslında tamamen matematiğe bağlıdır. Dünyanın her yerinde bu güzel desenleri görürsünüz. Aynı şey karnabahar spiralleri için de geçerli," diyorum parmaklarını sebzenin çiçekleri üzerinde gezdirerek. "Enginar da öyle. Ayçiçekleri de aynı deseni izler. Matematik kelimenin tam anlamıyla her yerimizde."

Şaşkınlıkla başını sallıyor. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Bu harika, değil mi? Matematik sessiz, küçük ve ayrı bir alanda durmuyor, doğa ve fikirlerle kesişebiliyor."

"Belli ki." Gözleri hala onunkinde olan elime kayıyor ve belki de Fibonacci dizisinin etkisinde olduğum için ne yaptığımı analiz etmiyorum

Sonraki.

Ben yaparım.

Parmaklarımızı birbirine geçiriyorum ve içimde bir zevk kıvılcımı çakıyor.

Ondan. O küçük temastan. Onun elini tutmanın heyecanından.

Dudaklarından sessiz bir nefes kaçıyor ve sonra parmaklarını benimkilere dolayarak sıkıca kavırıyor. Dudaklarının kenarını ısırtıyor, birlikte geçirdiğimiz gece yaptığı bir şey ve bu beni zamanda geriye, kütüphanede öpüşmeden önceki o saniyelere götürüyor.

Yutkunuyorum. Boğazım kurudu. Bir şekilde konuşmaya devam etmeyi başarıyorum. "Matematik birçok açıdan işimin temelini oluşturuyor. Sayılar çekirdek görevi görür ve fikirlerimi bunun üzerine inşa ederim. Her zaman bu yaklaşımı benimsedim. İş hayatında beni heyecanlandıran şey bu; kalıpları ve sayıları alıp bunları insanların bir sonraki aşamada isteyebilecekleri şeylerle birleştirmek."

"Bundan sonra ne istediğimi biliyorum," diye fısıldıyor.

Onun boğucu sesi göğsüme saplanan bir şehvet oku gibi. İçimdeki ateşi körüklüyor. "Öyle mi?"

"Sahip ama istiyorum."

Parmaklarını daha sıkı bağlayarak başparmağını tenimde gezdiriyor ve içimde yeni bir kıvılcım dalgasını tetikliyor.

Başparmağının etimi okşamasından.

Basit bir dokunuş ve röportajdan mı, iş dünyasından mı, matematikten mi yoksa nelerden hoşlandığımızdan mı bahsettiğimizi bilmiyorum. Ama umurumda değil, çünkü onunla konuşmak benim sevdiğim şey.

"Sen," diye fısıldıyor, ballı sesi bir okşayış gibi. "Muhtemelen bunu söylememeliyim, ama senin bir matematik tanrısı olman ve temelinin bu olması, sonra da bunun üzerine T.S. Eliot'ı ya da *Gatsby*'yi koyman ve rastgele şeylerin sanat mı yoksa etik mi olduğunu düşünmen beni sonsuza dek tahrik ediyor."

Daha yakına eğildim. "Teselli olacaksa, olan tek kişi sen değilsin."

Bir nefes alıyor, sonra seksi, muhtaç bir iniltiyle nefesini

bırakıyor. "Sabrina," diye uyarıyorum. "Bu tehlikeli."

Elimi sıkıyor. "Çok tehlikeli," diyor yüzünü indirip bakışlarını kaçırarak. "Şu anda kendimi sana fırlatmamaya çalışıyorum."

"Sanırım bir centilmen gibi davranıp size karşı koyacağımı söylemeliyim. . . ama yapmazdım."

Yukarı bakıyor ve elimi bırakıyor. "Tamam, çok baştan çıkarıcısın. Bir ananas ve Fibonacci dizisiyle beni resmen baştan çıkardın."

Yumruğumu sıkıyorum. "Kazanmak için inekler."

Gülüyor ve kayıt cihazını kapatıyor. "Tamam, ateşli inek. Beni bir sonraki karnabaharla baştan çıkarmadan önce buradan gidelim."

"Enginarı unutma. Baştan çıkarmak için hizmet sunmaya istekli." "Ve enginar muhtemelen beni de karşı koyamayacak hale getirecektir.

Bu yüzden," diyor ve ayağa kalkarken ellerini masaya bastırmak için duraklayarak anı sonsuza dek bozuyor, "gitmeliyiz. Bugün bizim için favori bir yerim daha var."

Hayır demem. Enginar olsun ya da olmasın, bir sonraki randevuyu istiyorum. "Beni gitmek istediğin yere götür."

"Seni köydeki çilingire götüreceğim."

Kulağa tuhaf ve taşralı geliyor ama oraya vardığımızda bundan daha fazlası olduğunu görüyorum. Köydeki dükkanın önü Van Gogh'un *Yıldızlı Gece* tablosunun tamamen anahtarlardan yapılmış bir kopyasıyla kaplı ve ünlü tablo gibi girdaplar ve spiraller oluşturuyor.

"Bu dükkânın sahibi olan adam yıllar boyunca sakladığı yirmi bin anahtarla *Yıldızlı Gece*'yi yeniden yarattı," diye açıklıyor ben duvara doğru adım atıp elimi kaldırırken.

Parmağımı engebeli metalik yüzeyde gezdiriyorum. "Sanki mahallede iz bırakmak istemiş gibi."

"Evet," diyor Sabrina. "Ben de öyle düşünüyorum. Village, apartman dairelerine ve lüks restoranlara ev sahipliği yapar hale geldi, ancak bu, buranın bir sanatçı bölgesi olduğu geçmiş günlere bir tür saygı duruşu. İşyerinden atılabilecek ya da kapatılabilecek olan bu zanaatkar, vitrinini bir heykele dönüştürdü."

"Buluntu sanat, tıpkı doğada bulunan matematik gibi" diyorum, olasılıklar üzerine düşünürken.

"Ya da belki değişimin bir hatırlatıcısı? Eskiden Village'da yaşayan sanatçılar artık burayı karşılayamıyor. Neredeyse hiç kimse Manhattan'da yaşamayı karşılayamıyor."

Onun gözlemi başka bir soruyu gündeme getiriyor - bunu nasıl karşılayabilir?

Sormama bile gerek yok. Soru gözlerimde olmalı, çünkü atladı. "Merak ediyorsanız, Manhattan'da yaşamaya yetiyor çünkü kuzenimin dairesinde kalıyorum. Kuzenimin dairesinde kalıyorum.

Avrupa'ya gitti ve orada beş kuruşa kalmama izin verdi ve Tanrı biliyor ki onun cömertliğine ihtiyacım var."

Yine para konuşması. İnsanları genellikle ayıran şeyden bahsedince gerildim, bir endişe şimşeği omurgama çarptı. Para bir ayırım çizgisidir. Bizi nasıl böldüğünü anlamaya mı çalışıyor? Paranın insanların sizden ne istediğini nasıl değiştirdiğini mi?

Bir kez daha, bunun onun isteklerinde bir rol oynayıp oynamadığını merak ediyorum. O uyarı sesi daha yüksek sesle konuşuyor, güvenin kazanılması gerektiğini hatırlatıyor.

Tamamen.

"New York'un eski haline takıntılı olmanı seviyorum. Geçmiş," diyorum, böylece çetrefilli gelir konusunu ve New York'ta yirmi kat fazla yaşamayı nasıl karşılayabildiğimi ve onun kuzeninin iyiliğiyle nasıl geçindiğini atatabiliyorum.

"Öyleyim ve bu muhtemelen anlamsız bir takıntı. Geçmişe gerçekten bağlı kalamayız. Tanrı biliyor ya, başka pek çok şeyi geride bırakmak zorunda kaldım."

Yine de kaçmak istemediğim bir konu bu. İşin ötesinde onu geride tutan şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum. Bu üzüntünün nereden geldiğini anlamak istiyorum. "Eski erkek arkadaşlarını mı yoksa ailesini mi kastediyorsun?"

"İkisi de," diyor ağır bir sesle. "Eski sevgilim oldukça kötüydü ve annem de oldukça kötü."

"Eski sevgilin tamamen ortadan kalktı mı?"

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "O kadar uzakta ki, Çin'de yaşıyor. Evlenmemiz gerekiyordu ama düğünden iki gün önce beni terk etti."

"Tanrım," diye mırıldandım. "Üzerinde yürüdüğün patates cipsi poşetlerini kaldırmaya bile uygun değil."

Gülümsüyor. "Biliyorum. Ve onu aştığım için mutluyum."

Göğsümde sıcak, altın rengi bir his yayılıyor, güvenle ilgili endişelerimi açıkça görmezden geliyor, hatta onları geride bırakıyor. "Senin de onu unutmuş olmana sevindim."

* * *

Ertesi gün Jennica ofisime geldi. "Kermit'le konuşmak ister misin?"

Partideki haleyi hatırlıyorum, bir röportaj için bana sert bir çıkış yapmıştı ve sonra ne olduğunu biliyormuş gibi hale hakkında yorum yapmıştı.

Başımı salladım. "Yapmamayı tercih ederim."

Avuçlarını yalvarırcasına birbirine bastırıyor. "Oldukça ısrarcı ve eli de oldukça uzun. Tekrar düşünür müsün?"

Derin bir iç çekerek deri koltuğumda arkama yaslanıp düşünüyorum. Odağımın Haven'da, her zaman Haven'da kaldığından emin olmalıyım. Bu insanlar bana güveniyor. Her ne kadar adam yaptığı yorumla beni sinirlendirmiş olsa da, bunu halının altına süpürmem gerekiyorsa yapacağım ve duygularımı denklemin dışında tutacağım. "Pazarlamaya yardımcı olacak mı? Şirket için önemli mi?"

"Bence tanıtımımıza yardımcı olacak. Ne kadar çok tanınırsak o kadar iyi. Ağı genişliyor. Çalışmaları büyük ilgi görüyor - sadece sunduğu programlar değil, tüm programları. Podcast'leri ve raporları her yerde yayınlanıyor."

Sabrina ile röportaja başladığımda, ona olan hislerimin bu yazının önüne geçmesine izin vermeyeceğime dair kendime söz verdim. Bu hikaye söz konusu olduğunda onun benden daha fazla sorumluluğu olsa da, benim de herhangi bir yanlış adımı göze alamam. Ne onunla ne de başkasıyla. Kermit'i kızdırmak kesinlikle yanlış bir adım olur.

Saatime bakıyorum. "Şu anda Sabrina ile bu parçaya oldukça odaklanmış durumdayım. Çok zamanımı alıyor. Bittiğinde bir şeyler ayarlayabilir miyiz?"

Parmak uçlarında zıplıyor. "Bunu yapabilirim." "Seni mutlu edebildiğime sevindim."

Gülümsüyor. "Tam bir baş belası olduğunu biliyorum ama aynı zamanda yükselen bir yıldız ve göz ardı edemeyeceğimiz biri."

Beni rahatsız eden de bu. Bana hükmedecek bir şeyi varmış gibi hissediyorum. Her an çıkarabileceği bir şey. Kişisel olarak onu görmezden gelemememin bir başka nedeni de bu.

Sabrina

Bu zalimce ve olağandışı bir cezadır.

Krema beni çağırıyor. Benimle tatlı, şekerli tonlarda konuşuyor. *Yala beni, al beni, dokun bana.*

"Bu adil değil. Bu, eve ihtiyacı olan koca gözlü yavrularla dolu bir barınağa gitmek gibi bir şey. Hepsine bir yuva vermek istiyorum," diyorum Courtney'e, Yukarı Batı Yakası'ndaki Sunshine Bakery'nin cilalı cam vitrinine aval aval bakarken.

Mermer kekler ve tropikal hindistan cevizli turta dilimleri bana tatlı sözler fısıldıyor. Pembe çilekli-kısa kekli kekler bana doğru göz kırpmıyor. Ağzımı sulandıran yedi katmanlı bir bar benimle edepsizce konuşuyor.

Evet, sanırım yapacağım.

Courtney parmağıyla çenesine vuruyor. "Start-up'larımızdan biri büyük bir dönüm noktasına ulaştığı için bugün bir kutlama yapıyoruz ve ofise pasta getirmem gerekiyor."

"Pasta evrensel bir para birimidir."

"Aynı zamanda evrensel bir motivasyon kaynağı. İnsanlar pasta için her şeyi yapar."

"Ekibine haftada altmış saat çalışmalarını istediğini söylemek için pastayı mı kullanacaksın? Sen zalim bir metresin."

"Ha. Pek sayılmaz. Ama kek başka ne yapar biliyor musun?" "Söyle bana."

"Ofisinizdeki hayvanları ayıklıyor. Bir keresinde bir pasta getirdim, dinlenme odasına bıraktım ve on dakika sonra almaya gittiğimde bir ayı yavrusu ailesi gelmiş gibi görünüyordu."

"Pasta insanları ayı yavrusuna dönüştürür. Bu kanıtlanmış bir gerçek."

Bardağa dönüyor, ikramları inceliyor ve konfeti kreması olan vanilyalı bir pastanın üzerinde duruyor. "Ohh, kutlama pastasına bakın."

Yapıyorum ve gözlerim yerinden fırlıyor. "Bir dilimi sekiz dolar. Bu fiyata kutlama orgazmı yaşatsa iyi olur."

Tezgâhın arkasındaki kadın güler. "Olabilir. Kekimin oldukça orgazmik olduğu söylendi."

Gülüyorum ama bir dilim hamur için o kadar para vermeyi kendime yediremiyorum.

"Benim fakir bütçem için çok pahalı," diye fısıldıyorum arkadaşşıma. "Senin için getireyim."

"Böyle bir şey yapmayacaksın. Senin kek sadakalarını almayacağım. Ayrıca, ofise gelip dinlenme odanızda sizden habersiz bir ayı yavrusu gibi davranmayı tercih ederim."

Arkadaşıım iki düzine cupcake siparişı veriyor ve kadın kutuyu paketlerken Courtney alnına vuruyor. "Sana söylemeyi unuttuğuma inanamıyorum."

"Bana ne söylemeyi unuttun?"

"Geçen gün adın geçti."

"Bir teknoloji yayınında harika bir iş için miydi?"

Gülüyor, başını sallıyor. "Sadece geçerken söyledim. Kermit'le her zamanki kontrol görüşmemi yaptım ve senden bahsetti."

Örümcek hislerim şüpheyile karıncalanıyor. "Ne dedi? Benim bir sahtekâr olduğumu düşündüğünü söylediğine göre iyi bir şey söylemiş olamaz."

"Senin bir hacker olduğunu düşündüğünü sanmıyorum. Bence seni kıskanıyor." Alay ettim. "Ne için?"

"Flynn ile olan hikayenizin nasıl gittiğini öğrenmek istedi. *Up Next*'in bir film hazırladığını ve senin de bunu yazdığını duymuş ve 'O melek yatırımcı Flynn'le olan haberimi çaldı' dedi."

Kaşlarımı çatıyorum. "Kepçesini mi çaldın?"

Elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "Erkekler nasıldır bilirsin. Çok bölgecidirler. Her şeyin üzerine işerler. Sanki kendilerininmiş gibi işaretlerler."

"Bu onun değil. Bu *benim* hikayem."

Omzumu dürtüyor. "O parça söz konusu olduğunda kek yiyen bir ayı yavrusu gibisin."

"Aynen öyle."

Alışverişini bitirdiğinde, dikkatim elli dolarlık mini pembe bir keke kayıyor.

"Bunu alacağım," diyorum ve kadın onu benim için bir torbaya atıyor.

* * *

O günün ilerleyen saatlerinde Flynn'in ofisine gidiyorum. Görüşmelerin çoğunu saha dışında yapıyor olsak da Haven'in demosunu çalışırken görmek istiyorum. Şehir merkezine doğru yürürken podcast uygulamama geçiyorum ve Kermit'in programlarından birini açıyorum.

Dostlarınızı yakın, düşmanlarınızı daha yakın tutun.

Kulaklıklarımı takıp şehrin bir ucundan diğer ucuna yürürken dinliyorum. Kermit'in bir arama devinin CEO'suyla yaptığı röportajdan bir kesit yakalıyorum, ardından izlenecek en iyi on şirketle ilgili başka bir programın bir bölümünü dinliyorum. Ardından, tüketici teknolojisindeki trendlerle bir bölümü deniyorum.

Dişlerimi sıkıyorum, sinirli
bir şekilde. Çünkü onlar
iyi.

Hepsini.

İlgi çekici, büyüleyici ve Kermit ile muhabir ekibini dinledikçe ne kadar çok şey öğrendiğime inanamıyorum.

Çalışmalarından ne kadar keyif aldığımı. Bu can
sıkıcı. Ekranımda yanıp sönen isim de öyle.

Maureen.

Gerginlik vücudumdaki her molekülü
dolduruyor. Annem.

Kırmızı ışıktaki durduğumda, mesajına şimdi mi yoksa sonra mı baksam diye kısa bir süre düşünüyorum. Ama Flynn'in ofisinde geçirdiğim süre boyunca beni rahatsız edeceği için başparmağımı kaydırarak bakıyorum.

Maureen: Hey, bebeğim! Niye titriyorsun? Artık seninle hiç konuşmuyormuşum gibi hissediyorum. Arada bir anneni ara, olur mu?

Derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum, gökyüzünde süzölen bir kuşmuşum gibi davranıyorum. Kanatlarımı açtım ve ondan kurtuldum. Saklanmaktan, yalan söylemekten, üzerimdeki her türlü etkisinden kurtuldum. Kevin ve beni terk ettiğinden, ben bize zar zor zaman ayırdığından ve beni oğlunun vekil ebeveyni olarak bıraktığından beri özgürüm.

Merhaba. Hayat güzel. İşle meşguldüm! Yakında ararım.

Yakında aramayacağım, ama yazmak ona gerçeğı söylemekten daha kolay. Onu yıllardır aramadım ve eğer bunu fark etmediyse, aptal olan o.

Karşıdan karşıya geçerken onu aklımdan çıkarıyorum. Aynı şeyi Kermit ve podcast'leri için de yapıyorum.

* * *

Flynn beni resepsiyonda karşılıyor, sonra da ofisler arasında gezdiriyor. Koridorda çalışanların yanından geçerken onlara okul oyunları ve kitap kulüpleri hakkında sorular soruyor, çocuklarının ve eşlerinin isimlerini hatırlıyor.

Ofisine vardığımızda, "Bunu planladın, değıl mi?" dedim. "Neyi planladım?"

"Herkesin sevdiği, güler yüzlü, harika bir patron gibi görünerek koridorlarda dolaşmak."

"Evet Sabrina, aynen öyle yaptım. Aslında berbat biriyim ama harika biri olduğumu düşünmenizi istiyorum, bu yüzden çalışanlarıma önceden benden hoşlanıyormuş gibi davranmalarını söyledim. Kandırıldınız mı?"

Göz kırpıyorum. "Tamamen." Duraksıyorum ve ekliyorum: "Ayrıca benim işim şüpheci olmak."

Başını sallıyor ve ses tonu son derece ciddi. "Bu konuda şüpheci olma. Onları çok önemsiyorum."

Bana akıllı evin, günahkar kadar seksi bir aksanla konuşan bir İngiliz sesi de dahil olmak üzere vızılıtlı özelliklerini anlattığında, uygun bir şekilde etkilendiğimi söylemeliyim.

"Daniel'ın size çay ya da kahve yapmasını ister misiniz?" Flynn ofislerdeki demo ev düzeneğinin tezgahında duran kahve değirmeni ve çaydanlığı işaret ediyor.

"Daniel, lütfen bana biraz yeşil çay yap," diyorum masanın üzerindeki beyaz cihaza.

"Tabii ki. Yanında bir şey ister misiniz? Belki biraz müzik, beklerken?"

Gülerek ona cevap veriyorum, "Evet, lütfen Broadway soundtrack'ini al.
Aladdin."

"Binbir Gece Masalları" hoparlörlerden usulca çalarken Flynn'e omuz silkiyorum. "Sanırım aklımda cinler vardı."

"Ya da cin kostümleri," diyor, başka bir özel alışverişimizi hatırlatan kaşlarını oynatarak.

Çok geçmeden yeşil ayım hazır oluyor ve Flynn'in ofisine gidiyoruz, çayımı içerken ona birkaç soru daha soruyorum.

İşimiz bittikten sonra ayağa kalkıyorum, kapıya doğru gitmeye hazırım, onunla zihnimi ve kalbimi harekete geçiren bir başka muhteşem dolambaçlı sohbetle dikkatim dağılmasın diye. Ama gitmeden önce çantama uzanıyorum ve üzerinde pembe bir etiket olan beyaz bir çanta ıkariyorum. Masasının zerine koyuyorum.

"Kek sever misin?" Sinirle sordum.

Gözlerini kırptıştırıyor. "Bu nasıl bir soru böyle? Gizliden gizliye uzaylı olup olmadığımı mı test ediyorsun?"

"yle misin?"

"Hayır, ben uzaylı değilim, çünkü kekleri severim."

"Bunu senin için aldım." antayı yaklaştırıyorum.

Glmsemesi kalbime tuhaf şeyler yapıyor, tenim ısınırken kalbim takla atıyor ve beni ona tatlı bir şey almaya iten şeyin ne olduğunu merak ediyorum.

"Ne yemekten hoşlandığın hakkında hiçbir fikrim yok," diyerek kendimi açıklıyorum. "Ama gerçekten güzel görünüyordu, ben de bir tahminde bulundum."

Çantanın içine bakıyor ve ikramı ıkariyor. "Harika görünüyor. Tüm sırlarımı vermem için bana keklerle rüşvet vermeye mi çalışıyorsun?"

"Hepsi bu kadar mı?"

"Kekin ne kadar iyi olduğuna bağlı." "O zaman, lütfen, kesinlikle yiyin."

Parmaklarını masasına vuruyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Yutmak istediğim şey bu değil."

"Değil mi?" Masum numarası yaparak soruyorum.

"Hiç de değil. Ama yerine geçebilir."

"Umarım tadı gerçekten istediğin şey kadar güzeldir," diyorum nefes nefese. "Hiçbir şeyin tadının benim gerçekten istediğim kadar güzel olduğundan şüpheliyim."

Keki dudaklarına götürürken bana bakıyor. İfadesi azgın bir şehvet ve arzuyla dolu ve neredeyse bir noktada bana sahip olacağına dair kirli bir söz geliyor. Dilinin ucunu kremanın üzerinde gezdiriyor ve karnımdaki ateş alevleniyor.

O kek olmak istiyorum.

O kek gerçekten orgasmik.

* * *

Ayrıldıktan sonra Bay Galloway'arayıp bilgi veriyorum.

"İyi gittiğini duyduğuma sevindim ve unutma, yakında bir açılışımız var. Eğer teslim edersen, bir haber temposu yaratabiliriz. Bunu gerçekleştirecek muhabir sen olabilirsin."

Ben de tam olarak bunu istiyorum. "Bunu , efendim."

"Mükemmel. Reklam ekibinin bu konuda fazla mesai yaptığı söylendi. Reklam desteğini aldığımız sürece düzenli yayına başlayabiliriz."

Saatçilerin ve kolonya satıcılarının görüntüleri gözlerimin önünden geçiyor. Eğer gerekli reklam parasını bulabilecek bir yayın varsa, o da *Up Next*'tir. Yaptıkları şey bu - sponsorlara büyük paralar kazandırarak bu derin özellikleri yazmayı mümkün kılmak ve umarım teknolojiyi ele almaya devam etmek.

"Takip etmesi heyecan verici bir sektör olacak," diyorum ve sonra bir an için bu yorumu değerlendiriyorum. Flynn'i önemseydiğim için mi heyecan verici olduğunu düşünüyorum? Yoksa kendi başına mı heyecan verici?

Ama demlenen çayın ve çalan *Aladdin* müziğinin anısı gözümün önünde canlanıyor ve dikkatimi çekiyor. Havalıydılar, sade ve basit. Bu büyük bir büyüme alanı. "Yazıyı kısa süre içinde tamamlamam gerekiyor. Onunla çalışmış ve rekabet etmiş kişilerin yanı sıra analistler ve uzmanlarla yaptığım tüm röportajları bitirdim. Sadece kendisiyle ve kardeşiyle iki kısa röportaja daha ihtiyacım var. Kısa bir süre sonra bitirmiş olurum. Birkaç gün erken teslim edeceğim."

"Mükemmel. Umarım beni etkilersin. Eğer yaparsan, bu uzun bir yol kat edecektir."

Onu etkilemeyi, gönlünü kazanmayı çok istiyorum.

Sorun şu ki, yazımın konusunu her gördüğümde, aşık olduğum adam hakkında yazarken objektif olmak benim için daha da zorlaşıyor.

Flynn

Onu resmen korkutuyoruz. Bu çocukluğumuzdan beri uyguladığımız bir numara ve muhtemelen zamanın sonuna kadar da uygulayacağız. Gerçekten hiç eskimiyor.

Central Park'taki softbol sahasında tribünlerin yanında dururken Sabrina'nın gözleri Dylan'dan bana kayıyor. Birbirimizin tıpatıp aynısıyız. Tek yumurta ikizi olduğumuz için kardeşime tıpatıp benzemek zor değil.

Ama bugün, aynı softball takımında olduğumuz için, doppelgänger etkisi tam güçle çalışıyor. Aynı kıyafetleri giyiyoruz - beyaz gömlekler, mavi kollar, takımlarımızın arkasında Katherine'in kuyumcusunun logosu var. İkimiz de kargo şortu giyiyoruz.

Sabrina'nın ela gözleri, insanlar bizi bir araya getirdiğinde pek çok kez gördüğüm şaşkınlıkla boyanmış.

İşaret parmağı benden ona doğru gidip geliyor. "Eğer siyah gözlükleriniz olmasaydı, sizi ayırt edebileceğimden tam olarak emin değilim. Ama sanırım ayırt edebilirdim."

Doğal olarak bu, annemize ve kız kardeşimize yaptığımız bir sonraki numaramızın işaretidir. Arkamızı dönüyoruz, gözlüklerimizi değiştiriyoruz, yer değiştiriyoruz, tekrar yapıyoruz, sonra bir kez daha dönüp Sabrina'ya bakıyoruz ve kendi üç kartlı Monte oyunumuzu oynuyoruz. İki Kartlı İkizler.

Eliyle dur işareti yapıyor. "Dur. Bu çok ürkütücü."

Dylan gülerek, "Annemizi de her zaman korkuturduk," diyor.

Sabrina titizlikle ikizime bakıyor. Dudakları yukarı kıvrılıyor. Dylan'ın alyansını işaret ediyor. "Sizi ayırt edebilmemin bir başka yolu da alyansınız. Umarım karına ikiz değiştirme numarası yapmazsın?"

Gölmekten kırılıyor. "Bunu Evie'ye asla yapmam. Ayrıca, bizi ayırt edebileceğini hissediyorum çünkü sonuçta ben kardeşimden daha kaslı ve erkeksiyim. Bazı alanlarda daha iyiyim."

Kardeşimle alay ederek sırtını sıvazlıyorum. "Oh, bu iyiydi." "Bekle."

Sabrina sesini alçaltarak fısıldar. "Tek yumurta ikizlerinin aynı boyutta ...?"

Gölüyorum. "Aslında bilmiyorum çünkü hiç karşılaştırmadık. *Hiç.*"

Kıkırdarak kısa bir süreliğine bizden uzaklaşıyor, belki de şimdi daha sert güldüğünü gizlemek için. Sonra bastırıyor, temizliyor ve saatine dokunuyor. "Parti numaralarını seviyorum ama artık sohbet edebilir miyiz?"

Maç otuz dakika sonra başlıyor, biz de Sabrina ile metal tribünde oturuyoruz ve o da bizimle ilk şirketimizi kurmamız, satmamız ve öğrendiklerimiz hakkında röportaj yapıyor. Bazen birbirimizin cümlelerini tamamlıyoruz.

"Sence Flynn'i vizyon sahibi yapan nedir?" diye soruyor Dylan'a.

Bir gülümsemeyi bastırmaya çalışır. "Yirmi tane-"

Başımı sallayarak araya giriyorum. "-sekiz bin görüş." "Tıpkı-"

Dylan'ı gösteriyorum. "-O."

Sabrina'nın dudakları bir sırıtmayı dizginlemeye çalışıyormuş gibi seğiriyor.

İşimiz bittiğinde Dylan maçıdan önce esnemesi gerektiğini söylüyor ve sahaya gidiyor. Onu izliyor, sonra bakışlarını bana çeviriyor. "Seni tanıdıktan sonra onunla tanışmak çok komik."

Merakla bir kaşımı kaldırıyorum. "Nasıl yani?"

"Tuhaf gelebilir ama sadece biz sohbet ederken ikiz gibi görünmüyorsun. Ama onunlayken kesinlikle öylesin."

"İkiz gibi görünmemi mi bekliyordun?"

"Sanırım öyle. Çünkü bu sizin kimliğinizin ya da en azından hakkınızda yazılanların bir parçası. İlk şirketiniz nedeniyle internette her zaman Parker ikizleri olarak tanımlanıyorsunuz, ancak sizinle birlikteyken sizi bu şekilde düşünmüyorum."

"Benim hakkımda ne düşünüyorsun?"

Dudağının kenarını ısırıyor, soruyu düşünüyor gibi görünüyor. "Sadece sen ve ben olduğumuzda, kim olduğunun parladığını görebiliyorum. Sen büyüleyici, zeki, düşünceli, yaratıcı bir adamsın ve bunu nasıl başkalarıyla paylaştığını anlamak benim için çok zor."

"Beni bu şekilde düşünmeye devam et. Her şeyi kendim yaptım. Hepsi bendim." Göz kırpıyorum.

"Ananastan şiire, kelime oyunlarından esprilerine kadar her şeyinle kendine özgü birisin. Bu *sensin*. Flynn Parker. İkiz Flynn değil." Avuçlarını terazi gibi tutuyor, önce kaldırıp sonra indiriyor. "Sonra seni kardeşinle birlikte gördüğümde, bambaşka bir ikizliğin oluyor. Bu kötü bir şey değil; sadece farklı."

"Kardeşinle tanışsaydım farklı olur muydun?"

"Biz ikiz değiliz. Ben beş yaş büyüğüm. O yirmi üç yaşında."

"Doğru, ama yakınsınız, değil mi?"

"Hem de çok. İnanılmaz biri. Bu fırsatı bu kadar çok istememin nedenlerinden biri de o."

"Ne şekilde?"

"Kardeşime destek oluyorum. Okul masraflarını ödemesine yardım ediyorum." "Öyle mi?"

Başını sallıyor, anında bir gülümseme yayılıyor. "İlahiyat fakültesine gidiyor, yüksek lisans yapıyor."

Onun için yaptığı şeyin büyüklüğünü kavramak için bir an duruyorum. Faturaları tek başına ödemek yeterince zorken bir de sevdiği insana yardım etmek? "Bu inanılmaz. Şaşkına döndüm. Yapılacak ne inanılmaz bir şey."

"Onu ben büyüttüm sayılır," diyor, sesinde bir gurur notası.

"Sen mi yetiştirdin?"

"Babamızı hiç tanımadık. Bizimle hiç yaşamadı. Sanırım annemizi iki kez hamile bıraktı ve annemizin hayatındaki rolü bu kadarla sınırlı kaldı. Anneme gelince, kardeşim on ya da on bir yaşındayken evden ayrılmaya başladı. Ondan sonra ona ben baktım."

"Nasıl çıkış yaptı?"

Yutkunuyor ve başka tarafa bakıyor. "O ... şey, diyelim ki kanunlar konusunda pek iyi bir sicile sahip değil."

Gözlerim büyüdü. "Ne olduğunu sorabilir miyim?"

Parmaklarıyla sayıyor. "Küçük hırsızlık, dükkan hırsızlığı, sonra büyük hırsızlık. İşe küçük eşyaları mağazalardan, sonra da zengin mağazalardan çalarak başladı."

gümüş, porselen, pahalı eşyalar. Kısa süre sonra mücevherlere geçti."

Her şeyi o kadar gerçekçi bir şekilde anlatıyor ki, mutlu bir çift tarafından suçtan uzak bir ailede yetiştirilmiş biri olarak, bu yetiştirilme tarzını normal olarak hayal etmek zor. Ama beni şok eden de bu - Sabrina'nın normali bu. Tahminimce kendini ayırmak için çabaladığı şey de bu.

"Bu inanılmaz derecede zor olmalı."

"Yetişkin hayatımın çoğunda hapse girip çıktık. Eğer hapiste değilse, benden para ister. Çok kumar oynar. Ne isterse yapar ve kasabaya gelip daha fazlasını ister. Ondan uzak durmak için elimden geleni yapıyorum ama genellikle en istemediğim anda ortaya çıkmanın bir yolunu buluyor."

Bir elimi çenemin üzerinde gezdiriyorum. "Vay be. Bu çok zor, ama kardeşine yardım etmen inanılmaz."

Kardeşinden bahsetmek gözlerine bir parlaklık getiriyor. Ondan bahsederken gözleri parlıyor. "O on beş yaşındayken bir daha dönmek üzere gitti. New York'ta okula gitmemin sebebi oydu. Bir sürü bursum vardı ama yakınımda kalıp ona bakmam gerekiyordu. Geride bıraktığı tek şey sahip olduğu küçük apartman dairesiydi. Ben üniversitedeyken o hâlâ olduğu için onunla orada yaşadım. O benim için en önemli şeydi, hâlâ da öyle.

-Ve sonunda hayatıyla çok güzel bir şey yaptı."

Gülümsemesi o kadar sıcak ve içten ki içimde bir yerlere ulaşıyor, bir yuva buluyor. Zaten derinlere dalmışken, o kadar derine dalmışım ki, *iş arkadaşlarıyla ilişkiye girme* kuralım neredeyse bozulmak üzereyken ona daha da değer vermemi sağlıyor. "Kevin benim kahramanım. En büyük kalbe ve en güçlü doğru ve yanlış duygusuna sahip."

Bana ondan bahsederken, kaburgalarımın bir suçluluk duygusu saplanıyor. Para için peşimde olduğunu düşündüğüm için suçluluk. Sebeplerini merak ettiğim için suçluluk duyuyorum. O kadar içtenlikle kardeşine odaklanmış, o kadar fedakâr ki, annesiyle yaşadığı kısa süreli ilişki yüzünden onu geçmişimdeki kadınlarla aynı kategoride göremiyorum.

"Siz iyi insanlarsınız," diyorum, bir hafta önce ondan şüphe ettiğim için kendimi sessizce temize çıkarıyorum. Artık ondan şüphe etmiyorum. Onun kim olduğunu biliyorum.

Kızarır. "Teşekkür ederim. İyi insanlardan ve belki de o kadar iyi olmayan insanlardan bahsetmişken, Kermit La Franchi hakkında ne düşünüyorsun? En iyi arkadaşıma hikayenin nasıl gittiğini sordu. Garip değil mi?"

Sertçe yutkunuyorum, sohbetimizin keyifli balonu şimdi patladı. "Sabrina, sanırım bizden haberi var."

Korkuyor. "Ne?"

Ona partiden kaçtıktan sonra salonda olanları anlatıyorum, keşke kötü haberi vermek zorunda kalmasaydım. "Benden de bir röportaj istedi. Onu oyaladım ama Jennica'yı aradı ve sinsice içeri girmeye çalışıyor."

"Bu yüzden onun kepçesini çaldığımı söyledim. Ki bu çok saçma. Ama onunla bir tane yapacak mısın?"

"Kararlı biri ve Jennica beni ikna etti çünkü bu alanda oldukça iyi bir oyun kurucu olmaya başladı. Ama işimiz bitene kadar onunla konuşmayacağım."

Küpesiyle oynuyor, papatya yaprağından bir saplamayı ileri geri çeviriyor. "Ya Bob Galloway'i tanıyorsa? Ya ona partide başımıza geldiğini düşündüğü şey hakkında bir şeyler söylerse?"

"Bunu neden yapsın ki?"

Korku gözlerinde parlıyor gibi. "O Kötü Kermit."

"Bu sadece onun oynadığı bir roldü," diyerek onu rahatlatmaya çalışıyorum, ancak endişelenecek bir şey olmadığından tam olarak emin değilim.

"Ona güvenmiyorum. Kimseye güvenmiyorum."

Ve bunu anlıyorum. "Bunu inkar edeceğiz. Elinde kanıt yok. Tek bildiği halenin bende olduğu ve bunun hiçbir şeyi kanıtlamadığı. Makale ve *Up Next* ile bu şansı kaybetmeni istemiyorum. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Dudakları titriyor, sonra onları birbirine bastırıyor. Tekrar konuştuğunda sesi bir tüy gibi. "Kes şunu. Bu kadar tatlı ve düşünceli olmayı bırak."

"Tatlı ve düşünceli davranmıyorum. Sadece böyle hissediyorum."

"İyi ve cömert olduğun için böyle hissediyorsun ve keşke söz konusu olan bir işim olmasaydı."

"Ben de." Carson'ın ısınma hareketleri sırasında Jennica'ya meşin yuvarlağı fırlattığı sahaya bakarken, hepimizin bir şeyleri tehlikeye attığını biliyorum.

Haven'da çalışanlarıma iyi davranarak, onlara ailem gibi davranarak endişelerini gidermek için elimden geleni yapıyorum. Keşke Sabrina'nın endişelerini giderebilseydim. Keşke onun hayatını kolaylaştıracak bir şey yapabilseydim. Ama bu ne olurdu bilmiyorum.

Eldivenimi kaptığım gibi, bugün oyunu oynarken bunu anlamaya çalışacağıma söz veriyorum.

"Bekle." Gömleğimin koluna uzanıyor, sesi kararlılığımı tamamen yok eden o alçak, boğucu tona düşüyor. "Seni ve kardeşini nasıl ayırt edebileceğimi bilmek ister misin?"

"Nasıl?"

Yüzüme odaklanıyor, sesi zar zor duyuluyor. "Dudakların. Onları nerede görsem tanırım."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü beni sana çektiler. O gece seninle konuşmamın sebebi onlardı. Seni görür görmez öpmek istedim."

Arzuyla yanıp tutuşuyorum. Vücudumdaki her hücreyi dolduruyor. "Seni öpmek istedim. O kadar çok istedim ki."

Ve Tanrım, tekrar istiyorum.

Tekrar sahip olmayı o kadar çok istiyorum ki, kaleye gittiğim üç seferde de ıskalıyorum, çünkü aklım sahip olamayacağım şeyde.

Aşık olduğum kadın.

* * *

Softbol maçı bittiğinde bir kafeye gidiyoruz. Görünüşte, teknolojinin geleceği hakkında konuşmak istiyor ve buna kısaca değiniyoruz, ama çoğunlukla sadece sohbet ediyoruz. Bana daha çok annesinden bahsediyor. Ray'den de bahsediyor, onu terk ettiğinde ne kadar yıkıldığını ama bir muhabir olarak yaptığı işin hayatına devam etmesi için ne kadar önemli olduğunu anlatıyor. Kendini işine adanmış ve bana bunları anlattıkça onu neyin harekete geçirdiğini, onunla tanıştığım gece taktığı maskenin altında kim olduğunu daha iyi anlıyorum.

"Kostüm partisinde giydiğim elbiseyi hatırlıyor musun? Melek kanatları olan?" "Evet. Saten ya da yumuşak bir şeydi."

"Şifon. Bu benim kullanılmayan gelinliğimdi. Her şey hazırды, sonra aradı ve ülkeyi terk edeceğini söyledi."

Çenem gerildi. "Seni aldattığını mı düşünüyorsun?"

"Bu mümkün. Kumar, başka bir kadın ya da kendi mutsuzluğu onu cezbetmiş olabilir. Aslında bilmiyorum."

"Bilmek istiyor musun?"

Duraksıyor, soruyu düşünüyor gibi görünüyor. "Çok uzun bir süre boyunca düşündüm. Anlamak istedim. Ama sonunda, bunun belki de hiçbir zaman cevabını bulamayacağım şeylerden biri olduğunu kabul etmek zorunda kaldım, sadece sorular. Bu yüzden boş vermeyi öğrendim. Bu çözülmemiş bir gizem ve ben bundan ders çıkardım."

"Ne öğrendin?" Bir daha asla bir erkekle ilişkiye girmek istemediğini söylememesini umarak soruyorum.

"Her zaman cevaplara sahip olamayacağımı öğrendim ve bu sorun değil." Küçük bir gülümseme sunuyor. "Peki ya sen?"

"Kime güveneceğim konusunda temkinli olmayı öğrendim." Bir nefes alıyorum ve ona Annie'den, o ilişkinin sonunun nasıl acı verdiğinden ama ayrılmanın tek seçenek olduğunu bilerek ondan nasıl uzaklaştığımdan bahsediyorum.

Sabrina bakışlarımı karşılıyor, ela gözleri öfkeli. Parmağıyla masaya vuruyor. "O seni hak etmedi. Ciddiyim, Flynn. Seni hiç hak etmedi. Seni sen olduğun için sevmedikçe kimse hak etmez. Sahip olduğun ya da olmadığın her şeye rağmen seni sevmedikçe."

O bunu söylediğinde, bu şekilde olabileceğimize inanmaya başlıyorum - ne olursa olsun olabiliriz. Beni korkutan ve dürüst olmak gerekirse aynı zamanda heyecanlandıran da bu. Onunla ne olursa olsun - güçlü olasılığı göğsümde hissediyorum, damarlarımda gümbürdüyor.

Buzlu kahvelerimizi içerken telefonu çaldı. FaceTime'dı. Ekranı baktı ve yüzü aydınlandı. Onu hiç böyle görmemiştim. "Ben Kevin!" derken yüz hatlarına mutlak bir mutluluk yayılıyor.

Çenemi telefona doğru eğiyorum. "Cevap ver."

Kadın başını sallar. "Hayır, onu daha sonra arayabilirim."

"Sabrina, kardeşinle konuşabilirsin. Hiç değil. Anlıyorum." "Emin misin?" diye sorar endişeyle.

Telefon tekrar çalıyor. "Cevap ver, yoksa senin yerine ben cevap veririm."

Sırıtarak başparmağını ekranda kaydırıyor ve "Selam Kevin. Flynn'le birlikteyim."

Beni tanıştırmaya gerek duymaması, ona benden zaten bahsettiğini gösteriyor. Bu iyiye işaret olmalı. Biraz daha uzun oturdum. Bana telefonu gösteriyor ve ben de bebek yüzlü, düz burunlu ve nazik gözlü bir sarışın olan kardeşine merhaba diyorum.

"Selam, Flynn. Sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum."

"Sizinle tanıştığıma sevindim. Sabrina bana sizden çok bahsetti," diyorum. "Senin kedinin miyavlaması olduğunu düşünüyor."

Kevin miyavlıyor. "Ve pijamaları da. Ayrıca teşekkür ederim. Sana iyi şeyler söylediğini duyduğuma sevindim."

Sabrina ekrana bakıyor. "Hey, bu görüşmeyi bitirdiğimde seni arayabilir miyim?"

"Elbette." Kevin başını kaşıyor. "Bir tane daha mı yapıyorsun?"

Cevabı ışık hızıyla gelir. "Evet."

"Ne sıklıkla röportaj yapıyorsunuz? Bu uzun zamandır devam eden bir şey değil mi?"

Sabrina telefonun üstünden bana bakıyor, gözlerinde suçluluk dolu bir ifade var, sonra dikkatini tekrar kardeşine veriyor. "Kevin, şu anda söylememen gereken şeyleri söylemeyi bırak. Seni seviyorum ve seninle sonra konuşacağım."

Bitir tuşuna bastığında dilimi şaklatıyorum. "Hikâye için bu kadar konuşmamıza gerek yok. Değil mi?"

Sabrina başını sallar. "İhtiyacımız olduğunu sanmıyorum. İhtiyacım olan her şeye zaten sahibim."

"Gerçekten mi?" Belki sesimdeki hayal kırıklığını duyabiliyordur. Eğer duyamıyorsa, işitme duyusunu kontrol ettirmeli.

"Pekala," diyor çenesine vurarak, "sanırım sana sormak istediğim birkaç şey daha var."

"Sanırım yarın tekrar konuşmalıyız?"

"Kesinlikle."

Ertesi gün için plan yaparız.

Sabrina

Diğer insanlarla bu kadar çok görüşme yaptığım için, diğerleriyle konuştuktan sonra Flynn ile de konuşmam doğal.

Tepkisini kontrol etmek için.

Tepkisini öğrenmek için.

Ya da, gerçekten, onunla daha fazla zaman geçirmek için.

Flynn tekrar tekrar yapmak istediğim bir model. Kullanmaktan asla bir kelime. Kulaklıklarımda bütün gece bangır bangır çalabileceğim bir şarkı.

Hem de bütün gün.

Flynn ile sanki sonsuz bir sohbet konumuz varmış gibi.

Bir elinizi içine daldırın, başka bir eşya seçin ve sohbet edin, sohbet edin, sohbet edin.

Ertesi akşam, konuştuğumuz kafeden çıktığımızda, gözüme çarpan bir mağaza vitrininin önünden geçiyoruz.

Bir zombi maskesi. Bir gangster kıyafeti. Bir amigo kız. Dorothy, mavi pötikareli elbisesi ve yakut kırmızısı terlikleriyle.

İşıltılı ayakkabıları gösteriyorum. "Terlikleri istiyorum. Topuklarıma vuracağım." "Nereye gideceksin?"

"Kostüm partisine geri dönerdim."

Gözleri benimkilere kilitlendi. Artık yeşil değil. Özlem onların gölgesi ve ben onun bakışlarını yakalamak istiyorum. Bana her şeye değermişim gibi bakıyor. Sanki zümrüt ve yakutmuşum gibi. Tanrım, bunu nasıl da istiyorum. Gözlerindeki her şeye onunla sahip olmayı ne kadar isterdim.

Çenesini kapıya doğru uzatıyor. "Mağazada hangi maskelerin olduğunu görmeliyiz, sence de öyle değil mi?"

"Kesinlikle."

Tezgâhtan başını kaldırıp gülümseyen ve bir şeye ihtiyacımız olursa burada olduğunu bildiren dükkân sahibine merhaba diyoruz. Rita Hayworth gibi giyinmiş, göğüslerini açıkta bırakan bir elbise ve kırmızı bir peruk takmış.

Maskelere doğru gidiyoruz.

"Artık beni gördüğüne göre, mesela bunun içinde tanıyabilir misin?" Yüzünü bir tilki maskesiyle kapatıyor.

"Çok kurnazsın, ama evet, sen olduğunu anlayabiliyorum." "Güzel." Bir köpeğe uzanıyor. "Fido gibi mi?" Gülümsüyorum.

"Kesinlikle."

"Peki ya bu?" Yüzüne pembe bir domuz maskesi geçirirken ipeksi ve boğucu bir ses çıkarmaya çalışıyor ve hiç de seksi olmayan bir *oink*, *oink* ekliyor.

"Hâlâ sensin."

Yüzünden aşağı gözyaşı süzülen ve burnu büyük kırmızı bir top olan bir palyaço maskesi buluyor. Maskeyi gözlerimin üzerine yerleştiriyor ve beni inceleyerek bana bakıyor. "Evet, bu sensin."

Maskeyi yüzüne tutuyor. "Peki ya şimdi? Ben olduğumu söyleyebilir misin?" Koluna vuruyorum. "Evet, evet, evet. Tabii ki seni tanırım."

"Tıpkı beni Dollhouse'da 'tanıdığın' gibi mi?" Ses tonu biraz zorlayıcı.

"Sana söyledim, seni tanıdım ama *sen* olmanı istemedim," diyorum hüznle.

Bir elini koluma doluyor ve alevler bedenimi yalıyor. "Bazen hala öyle hissediyorum. Bazen seni görüyorum ve keşke başka biri olsaydın diyorum."

"Ben de," diye itiraf ediyorum.

"Dük olmamı mı istiyorsun?"

Başımı salladım. "Evet ve kostüm partilerine gideceğiz. Belki birinde Marilyn Monroe gibi giyinirim."

İnliyor ve bana yaklaşıyor. Dükkanın köşesi karanlık.

-Pencerelerin görüş alanının dışındayız. Kırmızı kadife duvarları kaplıyor, maskeler, kılıçlar ve kalkanlar asılı. "Marilyn Monroe olarak çok seksi görünürdün."

"Sadece gözlerim için bir maske alırdım. Beni öperken yanağımı okşayabilirsin."

"Siktir," diyor uzun, alçak bir sesle. "Peki ben ne olacağım?" Elini bir kaniş etek rafına dayıyor.

"Sen Joe DiMaggio olurdun, tabii ki."

Yumruğunu sıkıyor. "Her zaman yıldız bir atlet olmak istemişimdir."

Elimi kaldırıp kolunda gezdiriyorum, bugün tişört giydiği için minnettarım. Pazusuna doğru bir yol izliyorum. Yukarı doğru ilerleyip kaslarını sıktığımda nefesi tıslıyor. "Yankees üniformanı giyerdin ve sana nasıl uyduğuna hayran olurdum. Kollarına da hayran olurdum. Onlara dokunurdum."

Sertçe yutkunuyor. Gözleri ateş gibi. Fısıldarken sesi zımpara kağıdı gibi, "Ve sen o beyaz saten elbiseyi giyerken ben dans etmek için içeri girer ve kolumu beline sarardım. Kimse kim olduğumuzu bilmezdi çünkü maske takardık."

"Biliyorduk."

"Ama rol yapardık."

"Şimdi rol yapabilir miyiz? Bir kostüm partisindeymişiz gibi?"

Omzunun üzerinden bakar. Rita telefonla konuşuyor. Diğer tarafa bakıyor ve biz de kısmen rafların arkasına saklanmış durumdayız. "Yapalım. Eğer rol yaparsak, gerçekten olmuyor."

İzin. İkimizin de umutsuzca istediği izni birbirimize veriyoruz.

"Hayali bir partideyiz," diyorum, birbirimize yaklaştığımızda ve elini belime doladığında.

Onun içinde erimek istiyorum. Ellerimi omuzlarına doğru kaldırıp üzerinden kaydırarak boynuna doladıktan sonra onu kendime çekerken kemiklerim bala dönüşüyor. "Bir kostüm partisinde neler olabileceğini asla bilemezsin," diye fısıldıyorum yaklaşırken. İnçler bizi ayırıyor. İnçler ve hava ve çok ince yıpranmış olan kısıtlama son hızla çözülüyor.

"Bir dans, belki daha fazla."

Arka planda hafif bir müzik çalıyor ve yemin ederim Linda Ronstadt "Someone to Watch Over Me"nin açılış notalarını mırıldanıyor. Ya da belki de vücudum öyle hissediyor. Sanki bir meşale şarkısına dönüşmüş gibi. Dumanlı, seksi bir çaresizlik ve istek melodisinin sözlerinin içinde yaşıyormuşum gibi.

Gözlerim bir anlığına kapanıyor ve sıcaklık göğsümün ortasından parmak uçlarıma kadar yayılıyor. Elleri kalçalarımın etrafında sıkılaşıırken içimden bir ürperti geçiyor.

Bir kez daha, iki düzlemde var oluyoruz. Metro istasyonunu ziyaret ettiğimizde yaptığımız gibi zamanda ileri geri kayıyor gibiyiz. Sanki burada

Flynn ve Sabrina, biz de geçmişte Angel ve Duke olarak varız.

Dans ediyorum, etmemem
gerektiği halde. Riskli olsa
da sallanıyorum.

Gözlerinin içine bakıyorum ama bu onu daha çok istememe neden oluyor. İstemek çok acı verici bir duygudur. İşkencenin daha fazlasını isterken bile ağrıyor, zonkluyor ve acıtıyor. Sahip olamadığım şeylerin daha fazlasını. Bu adamla gerçek bir şans. Gerçek bir randevu. Gerçek bir aşk.

"Bazen bana geçen geceki gibi bakıyorsun," diye fısıldıyorum. "Geçen gece sana nasıl baktım?"

"Sanki baskın olmaktan hoşlanıyormuşsun gibi."

"Sanırım biraz baskın olmamdan hoşlandın." "Ellerimi başımın üzerine kaldırman hoşuma gitti."

"Ve bacaklarını belime doladığımda hoşuna gitti." "Hoşuma gitti," diyorum nefes nefese.

"Neden?"

"Çünkü düşünmek zorunda değildim. Endişelenmeme gerek yoktu. Anın içinde kaybolabilirdim."

"Yine kaybolmak ister misin?" diye soruyor, bana olan arzusunu ele veren bir sesle. Başımı döndürüyor. Beni uçuruyor.

Bedenimi saran yeni bir arzu tarafından bütünüyle yutuluyorum. Kendimi onun içinde kaybetmek istiyorum. Bulunmak istemiyorum.

"İstiyorum," diye fısıldıyorum ona yaklaşmak için duyduğum pençe gibi ihtiyaçla tenim karıncalanırken. Nabzım hızlanıyor. "Keşke rol yapmak zorunda olmasaydık."

"Ben de öyle."

Rol yapmayı bırakıyorum. Eğiliyorum, dudaklarımı ayırıyorum ve teslim oluyorum.

Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve beni öperken mırıldanıyor. Yumuşak, acı veren bir öpücük. Şarkı gibi. Ona olan ihtiyacım gibi.

Hüzünlü ve aynı zamanda sarhoş edici. Vedalaşırken, zamanı ödünç alırken, olamayacağımızı bildiğimizde öpüşme şeklimizdir.

Öpücük özleminden doğar, gerçekleştiremeyecek bir dileğin içinde şekillenir.

Bunu çok istiyorum. Onun bir hata olmasının tüm nedenlerini unutmak istiyorum. Şu anda onun Marilyn'i, Angel'ı ve Sabrina'sı olmak istiyorum.

"Adımı söyle," diye fısıldıyorum, öpücüğü keserek. "Adımı söylediğini duymak istiyorum."

"Sabrina," diyor. Sesi daha önce duyduğumdan daha sert ve beni sıvıya çeviriyor. Gümüş ve altın rengindeyim ve beni sonsuza dek öpmesini istiyorum.

Hiç. Bu tür acı tatlı bir öpücük, bir kostüm mağazasında çalınan bu tür bir öpücük, ilk gizli öpücüğümüzü hatırlatıyor.

Ancak Rita yüksek sesle güldüğünde, eğlencesinin sesi ateşle oynadığımızı keskin bir şekilde hatırlatıyor.

Ayrılıyoruz.

Çünkü yapmak zorundayız.

Kendimi toparlamaya çalışarak boğazımı temizliyorum. Düşünemiyorum. Konuşamıyorum. "Belki de bir ... almalıyım." Cümleyi nasıl bitireceğimi bilmiyorum.

"Tilki maskesi mi?"

"Eğer bu sana sahip olabileceğim anlamına geliyorsa, yaparım."

Ama kim olduğumu ya da neye ihtiyacım olduğunu saklamanın gerçek bir yolu yok.

Bir işe ihtiyacım var ve eğer haberini yaptığım adama aşık olursam, hikayem duman olur ve *Up Next* ile olası bir gelecek küle döner.

Flynn

"Şimdi, bu akıllı evin sabahları bana yumurta ve tost yapmasını sağlayabilirsek, her şey hazır olacak."

Sabah haberleri sunucusu Camilla Montes, sabah haberleri sunucularının sahip olduğu o şaşırtıcı olmayan şekilde gülümsüyor ve gülüyor.

Ona Haven'ın tüm harika özelliklerini göstermeyi bitirdiğinde, "Bunun üzerinde çalışıyoruz Camilla ve yakında oraya ulaşmayı umuyoruz," diyorum.

"Bugün bize katıldığın için çok teşekkür ederiz Flynn ve evlerimizin artık sesimizi duyduğunda ihtiyacımız olan her şeyi bize ulaştırabilecek muhteşem robotlara dönüşüyor olmasından dolayı çok heyecanlıyız." Parıldayan beyaz dişleriyle dudaklarından bir gülümseme yayıyor. "Ayrıca, New York'taki en uygun bekârlar listemizde yer almaya devam ettiğinizi belirtmezsem ihmalkârlık etmiş olurum. Bunun yakında değişme ihtimali var mı?"

Hafifçe gülüyorum. Jennica, Camilla'nın kişisel bir soruyla beni ters köşeye yatırabileceğini söyledi - sabah haber programı geçenlerde uygun bekârların bir listesini yayınladı, bu yüzden şaşırmadım.

"Ufukta biri mi var?" diye ekliyor.

Canlı yayında bir şey itiraf etmek isteyip istemediğimi kısaca düşünürken Sabrina'yı, onun ışıltılı ela gözlerini, muzip gülümsemesini, vahşi, sıcak kalbini ve macera duygusunu hayal ediyorum. Ufuktaki kişinin o olmasını nasıl da istiyorum. İstiyorum. Sadece istiyorum.

Dün öpüşmemiş olsaydık bile, bu şirketi ilk kurmak istediğimde sahip olduğum aynı şiddetli arzuyla onunla bir şans isterdim.

Teknoloji dünyasının zirvesine odaklanarak ve titizlikle yürüdüğüm gibi, ne olursa olsun o kadını kendim yapmanın bir yolunu bulmalıyım. Ben arkasına yaslanıp hayır cevabını kabul eden biri değilim. "Ufukta biri var," diyorum gülümseyerek. "Bir şey çıkarsa sana haber veririm."

Gülümsüyor ve kameraya konuşuyor. "İlk kez burada duydunuz, millet. Flynn Parker için güzel bir bayan var. Şimdi, kendi organik tereyağınızı nasıl yapacağınızla ilgili bir sonraki bölümümüz için bizi izlemeye devam edin."

Kamera reklama girdiğinde bana teşekkür ediyor, bir teknisyen mikrofonumu çıkarıyor ve ben de vedalaşıyorum. Stüdyodan çıkarken koridorda bekleyen Jennica ile karşılaşıyorum. Öğrencisini azarlamak üzere olan bir öğretmen gibi bana bakıyor. "Kim o? Senin gizemli kızın mı? Ve onu benden daha ne kadar saklayacaktın?"

Gülümsüyorum, gerçekten zapt edilemeyen bir sırıtış. "Ben de sana söyleyecektim."

"Öyle mi? Detayları vermediğin için kafana süpürgeyle vurmaya hazırlanıyorum."

Jennica'nın içinde bir anne havası olmasını, beni kollamasını seviyorum. Birlikte çalışmaya başladığımızdan beri bu rolü üstlendi. Hayatımda olduğu için şanslı olduğum insanlardan biri ve TV stüdyosuna giden beton koridorda durduğumuzda, ekipler koştururken, kulaklıklılı adamlar, panoları olan kadınlar, bu şansı değerlendirip değerlendiremeyeceğimi gerçekten anlama zamanının geldiğine karar veriyorum.

"Sana bir soru sorayım. Sence nasıl gidiyoruz? Haven'ın yayılması konusunda? Ve rekabette?" Bunu ondan duymam gerek. Bana saçmalamayacak birinden.

"Hayal ettiğimizden de iyi gidiyor. Her şey harika işliyor. Bir araya geliyor ve ShopForAnything'in çok ilerisindeyiz." "Bizi kahvaltıya çağırıyorlar mı?"

"Cornflakes değiliz."

"Bir dergide çıkan tek bir makale bizi batıracak mı yoksa çıkaracak mı?"

Başını iki yana sallıyor. "Tek bir reklamla yaşayıp öleceğimizi sanmıyorum. Ama bana *Up Next* muhabirine aşık olduğun gerçeğiyle nasıl başa çıkacağını soruyorsan, sana haber önemli olsa da senin mutluluğunun daha önemli olduğunu söyleyebilirim."

Çenem çözüldü. "O olduğunu nasıl anladın?"

Gülümsemesi yumuşak ve nazik. "Sabrina ile çok zaman geçiriyorsun. Daha önce hiçbir makalenin beş ya da altı görüşme gerektirdiğini görmemiştim. Geçen gün ofise geldiğinde gözlerinde bir tür parıltı vardı. Softbol maçında yine gördüm. Hiç kimseye böyle bakmamıştın."

"Annie değil mi?"

Jennica başını sallar. "Bu seni burada mutlu eden bir şey gibi görünüyor." Göğüs kafesime dokunuyor.

Gülümsüyorum. "Evet, öyle. Öyle."

Gülümsememi siliyorum. gereken bir işim ve dikkat etmem gereken çalışanlarım var. Rakamlarımızı inceledim. İyi gittiğimizi biliyorum. Yine de kontrol etmeyi ve iki kez kontrol etmeyi seven biriyim. Tüm matematik sınavlarımda yaptığım buydu ve bana iyi geldi. "Bu, onunla bir şeyler yapmaya devam edersem şirketimizi tamamen mahvetmeyeceğim anlamına mı geliyor?"

Jennica duvara yaslanıyor, gözlerinde düşünceli bir bakış var. "Haven'da bundan daha güçlüyüz. İyi olacağız."

Ve eğer durum buysa, bu matematik problemine yaklaşımımı yeniden gözden geçirebileceğim anlamına gelir.

Sabrina söz konusu olduğunda hipotezim değişti. İlk başta, onunla ilişkiye girersem işte neler kaybedebileceğime odaklanmıştım. Yaygınlaşmamız sekteye uğrar mıydı? Zemin mi kaybederdik? Üstünlüğüm azalır mıydı? Ama şu anda şirketim sağlam ve etrafımızda dolaşan köpekbalığı geri çekilmiş görünüyor. Hipotez değiştiğine göre beklenen sonuç da değişmeli. Belki de ona aşık olmak ve işimi yönetmek el ele gidebilir. "Emin misin?"

Gülüyor. "Evet. Ve dinle, şirketi çok sevdiğin için birlikte çalıştığın insanlarla ilişkiye girmemeye çalıştığını biliyorum. Bunu anlıyorum. Her şeyi ayrı tutmak, kendini Haven'a adanmak ve hiçbir şeyin dikkatini dağıtmasına izin vermemek istedin. Ama bak ne yaptın," diyor koridoru ve muhtemelen yeni bitirdiğimiz parçayı işaret ederek. "Harika bir şirket daha kurdun ve bir parçan hâlâ kendini yüzde yüz vermezsen kaybolacağımıza ya da zarar göreceğimize inanıyor. Ama Flynn, senin odaklanmanın yüzde ellisi, bir başkasının odaklanmasının yüzde ikiyüzüne eşdeğerdir."

"Oh dur. Bana karşı çok iyisin."

"Sen bizim için çok iyisin. Ve eğer o senin için doğru kişiye, onunla şansını denemek zorundasın. Kalbinden ve ruhundan çok şey verdin"

birlikte çalıştığımız işler. Bence artık kendine bakmanın zamanı geldi." Omzumu sıktı. "Senin mutlu olmanı istiyorum."

"İşte o zaman kendime, ikramiyeniz ne olursa olsun, yeterince büyük olmadığını hatırlatıyorum."

"Kesinlikle. Tatil zamanı geldiğinde bunu hatırla." Derin bir nefes alıyor ve bana ciddi bir bakış fırlatıyor. "Ama ona ve hikayesine ne olacak? Açıkçası, bu noktada daha büyük bir endişe kaynağı - onun üzerinde nasıl bir etkisi olacak?"

"Haklısın. Onun daha fazla var. Benim daha fazla yastığım var." Kolumu sıktı. "Onun yastığı ol o zaman."

Çözmemiz gereken bir sonraki sorun da bu. Nasıl onun yastığı olabiliriz? Sabrina'nın riskini *bizim* ödülümüze nasıl dönüştüreceğiz.

Sabrina

Saat sabahın üçü. Gözlerim kamaşıyor. Bütün çayımı içtim. Küçük bir gezegene yetecek kadar kafein tüketmişim.

Makalemin ilk taslağını hemen hemen bitirdim. Bu bir rüya. Her zaman yazmak istediğim şey buydu. İnişler, çıkışlar, çatışmalar ve umutla dolu, heyecan verici bir hikaye anlatan derin ve zengin bir şey.

Daha küçük mutfak masamdaki küçük sandalyede arkama yaslanıp dizüstü bilgisayarımın ekranına bakarken içimden memnuniyet akıyor. Bu iyi bir parça. Bu adil bir parça.

Bir sonraki adım bunu kardeşime göstermek. İşimi yapıp yapmadığımı bilmek için yeterli mesafem yok. Gözlemlerimde yeterince eleştirel olabildim mi?

Ona e-posta gönderdim.

Sizin göreviniz, eğer kabul ederseniz, bu ince ayarlı etiği benim yazıma uygulamak. Adil olup olmadığımı bana bildirin. Adamdan hoşlandığım apaçık ortada mı, yoksa ona karşı büyük bir aşk beslediğimi zerre kadar anlayamıyor musunuz, bana bildirin.

O da geç kalkmış olmalı, çünkü cevabı çok hızlı.

Görev kabul edildi. Yarın sınavım var, o yüzden daha sonra okuyayım. Ayrıca, ona aşık olduğumu biliyordum. Ve bu parçayı yapıp yapamayacağın konusunda bu kadar iç gözlemci ve düşünceli olmana sevindim.

Göz kırpıyorum. *Olsun* mu? Hayır, yapıyorum. Yaptım bile. Bitti. Tek bilmek istediğim başarabildim mi yoksa daha fazla kelime işçiliğine mi ihtiyaç var.

Ama henüz o detaylara girmeme gerek yok. Ona bir teşekkür gönderiyorum.

İhtiyacım olan şeyin küçük kardeşimin geri bildirimi olması ne tuhaf. Son birkaç yıldır nasıl davranmam gerektiği konusunda benim ölçütüm o oldu ve Flynn'le öpüştükten sonra onun görüşlerine ihtiyacım vardı.

Suçluluk duygusuyla midem bulanıyor.

Ama bu bir parça suçluluktan daha fazlası. Kartopu gibi büyüyerek çok yüksek bir kayaya dönüştü.

Flynn'i öptüğüm için pişman değilim.

Bunu nasıl yapabilirim? Beni öptüğünde, bunu iliklerime kadar hissediyorum, ruhuma yayılıyor. Beni el üstünde tutuluyormuşum gibi öpüyor. Sanki önemliymişim gibi. Sanki uzun, çok uzun bir süre önemli olabilirmişim gibi.

Pişmanlığım işimden kaynaklanıyor.

Ona karşı hissettiklerimin *Up Next*'in itibarına zarar verebileceği korkusundan. Bob Galloway benim için kendini tehlikeye attı ve ben de bunu yerine getirmek istiyorum. Onun yayınına skandal ya da dedikodu getirmek istemiyorum.

Midem sinirsel bir döngü içinde bombalanırken, bir yanım Bay Galloway'e yazımın konusuna karşı hislerim olduğunu söylemem gerektiğini düşünüyor.

Ama masamın üzerindeki postaya ve ilahiyat fakültesi faturasına bakarken yapamıyorum. Bu ödevi riske atamam ve gerçekten, sadece kemik kırıcı derecede iyi bir öpücüktü.

Daha önce olanlar sayılmaz.

Kostüm dükkanında olanlar bir hataydı ve bir daha olmasına izin veremem.

Hem Flynn'e hem de işe sahip olamam. Bay Galloway konuyla ilgilendiğimi bilseydi yazıyı yayından kaldırırdı. Editörler tarafsızlık ve adalet asalarını kullanmaya bayılırlar. Bunu anlıyorum, bu alanın temelidir.

Bu yüzden yapabileceğim en iyi şey bilinecek bir şey olmadığından emin olmak. Sadece bir öpücüktü ve bitti. Artık başka bir şey olmayacak. Belki ileride bir gün, bir yıl , eğer ikimiz de hâlâ bekarsak. Ama bu çok "ya olursa" demek ve "ya olursa "lar için plan yapamazsın.

Up Next'in web sitesine tıklıyorum, bana yeni hayalimi hatırlatacağını umarak - orada tam zamanlı çalışmak. Giyilebilir teknolojiye yeni trendlerle ilgili sürükleyici bir yazı da dahil olmak üzere internette yayınlanan birkaç makaleyi okudum. Sıradaki ben olabilirim.

Teknoloji giymek değil.

Ama *Up Next* için sürükleyici bir yazı yazmak.

Bu hayalimdeki iş ve bir öpücüğün onu elde etme çabalarımı raydan çıkarmasına izin veremem.

İşim bittiğinde, tanıdığım diğer editörlere e-postalar gönderiyorum, klipler gönderiyorum, işleri kontrol ediyorum ve potansiyel hikayeler sunuyorum. *Up Next* tutmazsa, hazırlıklı olmalıyım. Henüz şafak sökmediği için kimse cevap yazmıyor ama saat dört buçukta yeni bir e-posta geliyor.

Bu isim beni geriyor.

Mesaj beni geriyor.

Kime? Sabrina G

Gönderen: Kermit LF

Sabrina, konuşmak için bir zaman ayarlamamızın senin yararına olacağını düşünüyorum.

Midem ağırlı bir şekilde dalıyor. Endişe beni canlı canlı yiyebilir mi diye merak ediyorum. Belki de mümkündür.

Cevap yazıp ne zaman boş olduğunu sordum. Bu bana biraz zaman kazandırır. Şu anda ihtiyacım olan şey bu. Hemen cevap vermeyince Kermit'i aklımdan çıkarıyorum.

Güneş doğmaya başlarken yazımı bir kez daha okudum.

Kevin'in geri bildirimini aldıktan ve Flynn'le buluşup son kontrolleri yaptıktan sonra bunu teslim etmeye hazır olacağım.

Yüz yüze kontrol etmeliyim. Onu görmem için başka bir neden yok, özellikle de aklımdan çıkaramadığım o öpücüğün anısı için.

* * *

İşimiz neredeyse bitti.

Bu kez en sevdiğim yerlerden birini daha seçti. Sayısız güzel mekâna ev sahipliği yapan bu parktaki pek çok güzel yerden biri olan Central Park Alışveriş Merkezi boyunca geziniyoruz. Yürüyüş yolu parkın ortasından geçiyor.

Güneyimizde devasa çiçek tarhları, kuzeyimizde ise muhteşem bir köprü bulunan yeşil bir arazi. Yıllar önce bu yolda, belki de maskeli balolara giden ışıltılı kadın ve erkeklerle dolu at arabalarının bu taşların üzerinden geçtiğini hayal edebiliyorum.

Ben parçanın son detaylarını kontrol ederken, adetimiz haline geldiği üzere yürüyor ve konuşuyoruz.

"T'lerim çapraz, I'larım noktalı." Kayıt cihazını kapatıyorum ve bir hüznün dalgası beni ansızın sarıyor. Sanki kıyıda duruyormuşum da bir tsunami beni ansızın vuruyormuş gibi.

Bu onu görmek için bir neden bulabildiğim son sefer. Aynı çevrelerde koşturabiliriz, hatta iş gelirse daha düzenli konuşabiliriz, ama bu *bizim* için yolun sonu.

Her ne olduysak onun için.

Angel ve Duke için.

Bu göstermelik, göstermelik olmayan kısa New York aşk ilişkisi için. Boğazımda bir yumru oluşuyor ve onu için çok uğraşıyorum. Ama orada kalıyor ve gözümün kenarında aptal bir gözyaşı oluşmasından nefret ediyorum. Ağaçlara, yürüyüş yolunun üzerinde yükselen gölgeliklere bakıyorum ve bunun devam etmesini ne kadar çok istediğime dair düşüncelerimi göz kırparak uzaklaştırıyorum.

Şu anki hayatımdan nefret ediyorum.

Son gazetemden ve onun hayatta kalamamasından nefret ediyorum.

ve ikimize bakması gereken zamanda bakamamasından nefret ediyorum. Bunu kendi zamanımdan önce yapmak zorunda kaldığım için nefret ediyorum.

Yine de en nefret ettiğim şey, beni profesyonel olarak canlandıran ve kişisel olarak kalbimi parçalayan bir hikayeye atanmış olmam.

Ama ben büyük bir kıyım. Daha zor zamanlar geçirdim.

Çenemi kaldırarak duygularımı içime çekiyorum ve kendime bu adamın anılarıyla ve bana hayatımın ne kadar kolay olduğunu hissettirmesiyle yaşayacağımı, çünkü onunla olmanın dünyanın en kolay şeyi olduğunu söylüyorum.

İç çekiyor. "Demek buraya kadarmış."

Hüznle gülümsüyorum. "Keşke kontrol edecek başka bir şeyim olsaydı."

Dudaklarını yalıyor ve bana yaklaşıyor. "Ben de. Belki bir dahaki sefere Met'te gerçekleri kontrol edebiliriz. En sevdiğin yerlerden biri daha."

"Son birkaç gündür en sevdiğim yerlere gitmişiz gibi hissediyorum.

Peki ya seninki?"

"Artık yeni favori yerlerim var." Saçımın bir tutamına uzanıyor, kıvrılırken parmağını ucunda gezdiriyor.

İçimde bir şeyler eriyor. Ray beni terk ettiğinde kalbimi kaplayan son buz parçası çatlıyor, ortadan ikiye ayrılıyor, beni ham ama aynı zamanda başka bir şansa hazır bırakıyor.

Artık buz yok. Kalbim açık.

Bana onunla şansımı denememi söylüyor.

Kalbimin beni kandırmasına izin veremem.

Hayat bir peri masalı değildir. Günümüz genç kızları her şeyden önce pratik olmalıdır. Sorumluluğu karahindiba gibi rüzgâra savurmak, sonra da hoplaya zıplaya onunla eve dönmek isteyebilirim ama faturalarım var.

Ve daha da önemlisi, faturalar bana ait.

Ama onun yakışıklı yüzüne, kare çenesine, muhteşem yeşil gözlerine bakmaya devam edersem, boyun eğeceğim.

Bakışlarımı onun manyetik gözlerinden ayırıyorum ve yakındaki bir park bankında bir şey dikkatimi çekiyor: Tahtanın üst çitasındaki plaket sanki bugün cilalanmış gibi parlıyor.

Onu gösterdim. "Nedir o?"

Yaklaşıyoruz ve birlikte yüksek sesle okuyoruz, seslerimiz melodi ve ahenk oluşturuyor. "*Tony, kazan, kaybet ya da eşit ol, ben hep seninleyim. Sevgiler, Karen.*"

Flynn'e bakıyorum. İkimiz de omuz silkip gülümsüyoruz.

"Bir macera daha mı?" Sesimde bir umut notasıyla teklif ediyorum. "Bunun ne anlama geldiğini bilmemiz gerek."

"Açıkça."

Hep birlikte telefonlarımızı çıkarıyoruz ve sanki bir yarıştaymışız gibi google'da aratıyoruz. "Bu bir yazıt," diyor heyecanla.

"Bir kadın kocasına sürpriz yaptı," diyorum, kelimeler aceleyle yığılıyor.

"Altmış beşinci doğum günü için," diye ekliyor.

Ve her birimiz bu parktaki çok sayıdaki bankla ilgili bir makaleden ayrıntıları okurken gülüyoruz. Tony'nin emekli bir yatırım bankacısı olduğunu öğreniyoruz. İşten eve döndüğünde karısı Karen ona kazanıp kazanmadığını, kaybedip kaybetmediğini ya da ödeyip ödeşmediğini sorarmış.

Sonraki bir iki saatimizi Central Park'ta bir hazine avına çıkarak, her biri yaklaşık on bin dolara mal olan bu parktaki plakalara kazınmış anıların, aşkların ve hayatların ilginç ayrıntılarını okuyarak, dört bin yazılı banktan daha fazlasını arayarak geçiriyoruz.

"Onları nadiren fark ediyoruz. Bu banklarda oturup kitap okuyoruz, kahve içiyoruz, telefon görüşmeleri yapıyoruz ya da belki sadece mesajlaşıyor veya tweet atıyoruz" diyorum.

"Belki güvercinleri besleriz. Ya da bir arkadaşımızla buluşmayı bekleriz ve bu sırada etrafımız başka insanların anıları ve onlar için önemli olan şeylerle çevrilidir."

Üzerinde harika bir yazı olan bir tane daha görüyorum ve kolundan çekiştirerek okumak için yaklaşıyorum. "*Aynı hatayı tekrar yapardık! Vic ve Nancy Schiller. Hâlâ en iyi arkadaşlar.*"

Bilgiyi buluyor. "Ona evleneceklerini söylediklerinde annesi bunun bir hata olacağını söyledi," diyor gülümseyerek.

"Sanırım son gülen onlar oldu. Hâlâ birlikte ve mutlular. Tamam, bu cidden New York'ta keşfettiğim en havalı şey."

"Ben de öyle düşünüyorum." Elini koluma koyuyor ve parmaklarını çıplak tenimde gezdiriyor. "Onları keşfetmeye devam etmek istiyorum. Parkın her yerine gitmek ve en iyilerini bulmak istiyorum. Bunu seninle yapmak istiyorum."

Kalbim uçuyor, içindeki özlem beni dehşete düşürüyor, o kadar çok ki patlayacakmışım, içinde boğulacakmışım gibi hissediyorum.

Bakışlarına karşılık veriyorum.

Gözlerindeki bakış daha önce gördüğümünden farklı. Savunmasız, umutlu ve belki biraz da gergin.

Flynn

Schiller'lerin bankının önünde, bir sonraki soruyu sormak zorundayım. Risklere rağmen, kendi korkularıma rağmen, şimdi sorma zamanı.

Ona burada sormayı planlamamıştım. Ama burası doğru yer.

"Sabrina," diyorum, sesim sinirden çatallaşarak, "hikaye bittiğinde ne olacak?"

Sinirlerim ona karşı hissettiklerimden kaynaklanmıyor. *Bize* izin verip kaynaklanıyor. Şansını denemek isteyip istemeyeceğinden. Bu büyük bir bilinmeyen. Kontrol edilemeyen faktör bu.

"Ne demek istiyorsun?"

Elini uzatıp parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum. "Sence bunu yapabilmemizin bir yolu var mı?"

"Ne yapmak?" Sesi havada zorlukla bir nefes. "Hecelemeni istiyorum."

Tamamen açıklık istemesine bayılıyorum. Tam ona göre. "Birlikte olalım. Sen ve ben." Ondan kendime ve geriye doğru işaret ediyorum. "Bunu gerçekten yap."

"Birlikte olun," diye tekrarlıyor, sanki söylediklerimi anlamlandırıyormuş gibi.

Parmaklarımı onunkilere daha sıkı geçiriyorum. "Bu iki hafta boyunca seninle harika vakit geçirdim ve nereye gidebileceğimizi görmek istiyorum. Makale neredeyse bitti, yani bu yeni bir başlangıç yapabileceğimiz anlamına mı geliyor?"

İç çekiyor, melankolik bir ses. Geri sarma düğmesine basmak, zamanda on saniye geriye gitmek ve bu iç çekişi bir memnuniyete dönüştürmek istiyorum.

"Flynn," diyor ve adım bir özür gibi geliyor. Gerginlik içimde alevleniyor ve bunu nasıl yanlış okuduğumu merak ediyorum. Dünkü öpücüğü ve diğer her şeyi nasıl tamamen yanlış anladığımı. "Keşke farklı olsaydı dediğimi biliyorsun. Bunu biliyor olmalısın, değil mi?"

Sesinde kalp ağrısı var.

"Evet, bunu biliyorum," diyorum ağır ağır.

Parmakları benimkiler arasında daha da sıkılaşıyor ve dokunuşu bir sonsöz, her zaman rol yaptığımızın son hatırlatıcısı haline geliyor. Maskelerimizi takıp olmadığımız insanlar olabileceğimize inandığımızda, birbirimizin kim olduğunu bilmemek ikimiz için de daha iyiydi.

"Bunu her şeyden çok istiyorum. Ama bu *Up Next*'te benim için büyük bir şans. Eğer Bay Galloway'i bu yazıyla etkileyebilirim, sizinki de dahil olmak üzere şirketler hakkında derin yazılar yazan yepyeni bir ekip olabilir. Ve biliyorsun ki bu sadece benim kariyerim değil," diye ekliyor, sesi yalın bir yakarışa dönüşüyor. "Kevin'i desteklemek zorundayım. Kevin'i desteklemek *istiyorum*. O benim kardeşim, ama aynı zamanda ona benim gibi sahip çıkabilecek başka kimsesi de yok."

"Anlıyorum." Ve anlıyorum. Onun için dünyalar kadar önemli olduğunu ve böyle olması gerektiğini çok iyi anlıyorum. Onu ilk sıraya koymalı.

Kendini ikinci plana atmalı.

Bu, daha fazla bir şeye dönüşmeyeceğimiz anlamına geliyor. Daha aza dönüşmeye devam edeceğiz.

Kadere inansaydım, böyle olması gerekiyordu derdim. Ama ben matematiğe inanırım ve bakılırsa, birbirimize . Biz bir eşitsizliğiz.

Biri diğerinden daha fazlasına sahiptir. Birinin diğerinden daha fazlasına ihtiyacı vardır. Biri diğerinin sahip olması gereken şeyi veremez.

Ama ya denklemi dengeleyebilirim? İçimde bir enerji dalgası oluşur. Tüm yetişkin hayatım boyunca şirketler kurdum. İşler yarattım. Onun için de bir tane yapabilirim. Bu matematik problemini çözebilirim. "Bekle. Ya sana bir iş verirsem?"

Kaşlarını çatıyor. "Ne? Neden bana iş verdin ki?"

Onun yastığı ol. "Belki bir şeyler bulabiliriz." "Bunun ne olacağını bile anlamıyorum."

Bir fikir arıyorum. Herhangi bir şey. "Bir bülten ya da pazarlama metni falan yazmak."

Bana öyle bir baktı ki, bunu teklif ettiğime inanmadığını söyledi. Biraz kırılgan olduğunu söyleyen bir tane. "Bunu benim için çözemezsin."

Sahip olmadığınız ve ihtiyaç duymadığınız bir işle ortaya çıkıyorsunuz," diyerek ellerini çıkar.

"Ya buna ihtiyacımız olsaydı?" Ben öne sürüyorum.

Gözlerini kısar. "Ama yok. Beni gerçekten işe almana gerek yok.

Ayrıca, bu benim istediğim ya da iyi olduğum iş değil."

"Seni kırmak istememiştım," diyorum, elimi enseme ovuşturarak, cevapsız bir denkleme geri döndüğüm için çok sinirli bir şekilde. "Bu biraz saçma ve aşağılayıcıydı."

"Sorun değil," diyor yumuşak bir sesle. "Nereden geldiğini biliyorum. Sadece anlamanı istiyorum. Ben bir pazarlama yazarı değilim. Ya da bir bülten yazarı. Ben bir muhabirim."

"Biliyorum. Keşke yardım edebilseydim."

Başını sallıyor, ifadesi yumuşuyor. "Duyarlılığınızı takdir ediyorum ama şu anda istediğim iş sizin işinizi takip etmek. Her gece kendimi senin hakkında hissettiklerimi hissedebileceğime ve yine de işimi tarafsız bir şekilde yapabileceğime ikna etmeye çalıştım," diyor ve kalbim umutla yerinden kalkıyor. "Ama yapamıyorum. Ve belki de durmamızın en iyisi olduğunu düşünüyorum ..." Bir an duraksıyor, yutkunuyor ve zor kısmı söylemek için kendini hazırlıyor gibi görünüyor. "Birbirimizi bu şekilde görmeyi bıraksak."

Karnıma bir tekme. Geldiğini gördüm, ama yine de çılgılık atan bir iblis gibi akıllıca. Sadece, bunun ne kadar acı verdiğini bilmesini istemiyorum. Bir saniye bile acı çektiğimi belli etmek istemiyorum.

"Kesinlikle. Kesinlikle katılıyorum." Elini bırakıyorum ve bu konuda yüzde 100 hemfikir olduğumu açıkça belirtiyorum.

Bu bir yalan.

Ama gerçeğin ortaya çıkmasına izin vermekle ilgilenmiyorum. Göğsümde onun attığı yumruktan bir delik varken olmaz.

Sabrina

Kermit o öğleden sonra cevap yazdı. Beni bu hafta içinde görmek istiyor.

Kime? Sabrina G
Gönderen: Kermit LF

Palo Alto'ya giden bir uçağa yetişmek zorunda kaldım. Seni ararım, mesaj atarım ya da gerçekten Çarşamba günü bana zaman ayırmalısın.

İsteğe bağlı olarak sunulmuyor.

Nedenini bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum. Nerf silahını bana doğrultup kimliğimi açığa çıkaracağından şüpheleniyorum.

Küçük kirli sırrımı ortaya çıkar.

Yıkıcı bir kedi gibi vazoyu devirecek ve camın kırılmasını neşeyle izleyecek.

Ona cevap yazıp, Çarşamba günü görüşeceğimizi söyledim.

Bu cellatla randevu ayarlamak gibi bir şey ve geriye kalan tek şey boynumun nasıl kesilmesini istediğime karar vermek. Kendim mi yapacağım, yoksa

Douche Kermit bıçağı düşürdü mü?

Küçük dairemi adımlarken midem çalkalanıyor, cevaplar arıyorum. Birinin gelip bana ne yapacağımı söylemesini diliyorum.

Ama mesele şu ki, bu benim işim.

On sekiz yaşımdan ve annem kalkıp gittiğinden beri bu benim işim. Sahte Louis Vuitton'unu alıp "Sonra görüşürüz çocuklar, ben gidiyorum." dediğinden beri. Geri dönmeyeceği belli olunca Kevin'in velayetini aldım ve bir şekilde üniversite ile resmi vekil ebeveynliği aynı anda yürütmeye çalıştım. Bu dengeleme işi hiç de eğlenceli değildi ama küçük kardeşimin en iyi insana dönüştüğünü görmek çok ödüllendiriciydi.

Hepsini tekrar yapardım, zor kısımlarını, eğlenceli olmayan kısımlarını bile. Hiç de eğlenceli olmayan başka bir şey öğrendim.

Bu.

Aşık olmak, karnınıza yumruk yemek ve birlikte olamadığınız adamı özlemek böyle bir şey.

Kayıtlara geçmesi için söylüyorum, tamamen saçmalık gibi geliyor.

Üzerinde Fransızca yazılar olan güvercin grisi desenli bir kumaştan yapılmış sevimli bir etek için yeni bir tasarım üzerinde çalışırken parmağımı kestim. Küfür ediyorum ve kan elimin her tarafına sıçrayıp *reve* kelimesine doğru yol alıyor. *Rüyanın* kanlı olması çok uygun.

Masadan atlayıp lavaboya koşuyorum ve parmağımdaki kanı yıkıyorum. Daha fazla kıpkırmızı dökülüyor ve dilim acıyor. Bu sembolik bir his olmalı ama daha çok can sıkıcı bir his. Çünkü artık her şey can sıkıcı.

Flynn Parker gibi bir adam hayatıma tam da ona ihtiyaç duyduğum değil, onu istediğim anda girdi. Güzel bir yaz günü gibi geldi, mavi gökyüzü ve güneş ışığı gibi, sahilde bir yürüyüş ve huzurlu kolay zamanlar gibi. O aynı zamanda yıldızların altındaki akşamlar, dans ederek, gülerek, birlikte yuvarlanarak ve öpüşerek geçirilen geceler, sıcak, ateşli ve terli.

Kendimi Flynn'e vermek kolay çünkü o bana zarar vermeyecekti. Bir ihtimal için parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verdiğim şey buydu.

Ama yapmak zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu.

Suyu akıtmaya devam ediyorum ve kan lavaboya dökülüyor.

Flynn'in beni Ray'in yaptığı gibi inciteceğini sanmıyorum. Onun öyle biri olduğuna inanmıyorum. Onun sözünün eri, güvенеbileceğim bir adam olduğuna inanıyorum ve ona bu sözleri söylemek -birbirimizi görmeyi bırakmalıyız- bu kesik parmaktan çok daha fazla *acı veriyor*.

Kan akışı durduğunda, bir havluyu parmağıma sıkıca sarıyorum, bir yara bandı buluyorum ve kesiğin üzerine koyuyorum. Dikişe ara verip makaleye geri dönüyorum, Kevin'in notlarını gözden geçiriyorum ve son düzeltmeleri yapıyorum. Sonra ayağa kalkıp hayvanat bahçesindeki bir aslan gibi adım atıyorum. Mutfağı geçiyorum. Şilteye doğru yürüyorum. Aynı yolu tekrar kat ediyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve küçük yerimi tarıyorum. Duvarlar havada asılı duruyor, sallanıyor gibi. Bu daire birdenbire çok küçüldü. Beni ve göğsümde patlayan tüm bu duyguları içine alamıyor.

Kevin'i aradım ve onu görmeye gelmek için ilk trene bineceğimi söyledim.

Birkaç saat sonra tren, ilahiyat fakültesine gittiği küçük, uykulu New England kasabasındaki istasyona girdi. Beni garda karşıladı ve gülümsemesi mıknaş gibiydi. Beni içgüdüsel bir şekilde etkiledi. Kollarımı ona doladım, o da bana sarıldı.

Yeniden bağlandığımızda içimde garip bir rahatlama oluyor. O benim insanım. Onu görmem gerekiyordu. Onunla konuşmaya çok ihtiyacım var. Tüm bu duyguları tek başıma çözmeye dayanamıyorum.

İstasyondan ayrılıp şehre iniyoruz ve bir kafeye yerleşip çay sipariş ediyoruz.

Fincanımı bana doğru kaydırıyor. "Beni görmek için buraya kadar geldiğine göre iyi bir şey olmalı."

Acı dolu bir iç çekiyorum, duygular boğazımı tıkıyor. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle. Yapılacak en doğru şeyin ne olduğunu söyle."

Sandalyesinde arkasına yaslanıp ellerini başının arkasında birleştiriyor. "Bu o adam, değil mi?"

Ona daha fazla ayrıntı veriyorum. "Onunla görüşürsem işi alamayacağımı biliyorum. Onunla ilişkim olursa sektörünü koruyamam. O işi bana kim verir ki? Bu çok saçma. Bir haberin sonunda biriyle ilişkiniz olduğunu açıklamak başka bir şeydir, bir yayının hisse senediniz olduğunu açıklaması gibi. *Jane Smith'in X şirketinde hissesi var. Jane Smith'in Fred Jones ile romantik bir ilişkisi var.* Erkek arkadaşı ya da kız arkadaşı önemli bir oyuncu olan birini sürekli olarak bir sektörle ilgili haber yapmakla görevlendirmek başka bir şeydir."

Kevin düşünceli bir şekilde başını sallar. "Peki başka durumlarda ne olur? Ya bir muhabirin zaten bir işi varsa, işle ilgili haber yapıyorsa ve haber yaptığı birine aşık olursa?"

Bu durumun eski gazetemde de yaşandığını gördüm, tanıdığım gazetecilerin de başına geldiğini gördüm. "Genellikle görev yeri değiştirilir. Bizim işimiz adil olmak.

Bizim işimiz doğru olmak. Kanseri tedavi etmiyorum ya da balinaları kurtarmıyorum ama en azından tarafsız bir şeyler yazmaya çalışıyorum."

Bana bakarken mavi gözleri delip geçiyor. "O halde Bay Galloway'e söylemeniz gerektiğini düşünüyor musunuz?"

Bana ahlak dersi veriyor, belki de bir gün bir cemaat üyesine davranacağı gibi davranıyor.

"Ona söylemek zorundayım, değil mi?" Ciyak ciyak bağıriyorum. "Flynn'le ilişkim olmasa da editörüme söylemek zorundayım."

Avucunu elimin üzerine koyuyor ve nazıkçe sıkıyor. " okudum. Bence harika bir iş çıkarmışsın. Ama ben de tarafsız değilim. Seni dünyanın öbür ucuna kadar seviyorum ve yaptığın her şeyin harika olduğunu düşünüyorum. Eleştirel bir gözle bakmaya çalıştım ve bence inanılmaz. Ama ya benim yaklaşımım seni ne kadar sevdiğime göre renkleniyorsa? Ya senin yaklaşımın da Flynn'e olan duygularıyla renkleniyorsa?"

İnliyorum ve alnımı masanın üzerine bırakıyorum. "Bu benim için çok büyük bir şanstı. Ve ben bu adama aşık olarak bunu mahvettim."

Kolumu okşuyor. "Birine aşık olmanın onu mahvetmek olduğunu sanmıyorum. Ne yapman gerektiğine dair bir cevabım var mı bilmiyorum. Ama gerçek ve doğru bir şeyi hissetmene izin vermenin, özellikle de başına gelenlerden sonra, kötü bir şey olduğunu sanmıyorum."

Yüzümü kaldırıyorum. "Ama öyle. Ödemem gereken faturalar var."

"Sabrina," diyor, sesi sert ve güçlü. "Kredileri daha uzun süre uzatacağız."

Başımı sertçe sallıyorum. "Hayır. Annem gittiğinde sana göz kulak olacağıma dair kendime bir söz verdim. Devlete de bir söz verdim. *Yasal* bir söz."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim. Üniversiteden kalma bir ton borcum yok. Yüksek lisanstan kalan tüm kredilerle başa çıkabilirim."

Başımı salladım. "Bu senin hayalin. Bugün kaç erkek papaz olmak istiyor? Bu asil ve güzel bir şey ve sen benimsin," diyorum onu göstererek. "Sen benimsin ve bunu sakın unutma."

Başını sallayarak gülüyor. "Biliyorum, ama senin olmak mutluluğunu feda etmen gerektiği anlamına gelmiyor."

Onun bu nitelemesine sinirleniyorum. "Mutluluğumu feda etmiyorum. Dostum, benim de başka faturalarım var. Kira, faturalar ve yemek. Her gün vücudunu beslemek için ihtiyacın olan şeyler. Hiç duydun mu?"

Gözlerini deviriyor. "Evet, Sabrina."

"Ve yaşamak. Metrolar bedava değil. İnternet erişimi de öyle. Bunlar olmadan kim yaşayabilir ki? Gördün mü? Ne olursa olsun bir J-O-B'a ihtiyacım var, bu yüzden her şeyin seninle ilgili olduğunu düşünmeye başlama."

"Senin sert kız abla rutinin ben on beş yaşındayken olduğu kadar eğlenceli."

Gülümsüyorum ve kollarımı kavuşturuyorum, kararımın benim kararım olduğundan ne kadar emin olduğumu açıkça gösteriyorum. "Güzel."

Parmaklarını masaya vuruyor ve sesini yumuşatıyor. "Demek istediğim, bunu benim için yapma. Benim için bu kadar metanetli olma. Ben bir yolunu bulurum. Okullar esnektir. Eminim farklı bir ödeme planı üzerinde çalışabiliriz. Bunu yapmama izin verir misin? Onlarla konuşup bir şeyler ayarlamama?"

"Bir iş bulacağım," diyorum, kararlı bir şekilde.

"Faturaların sana gelmesi konusunda ısrar ettin. Ama belki de artık bir şeylerden vazgeçtiğin için benim ısrar etmem gerekiyordur."

"Kevin, bana zaman ver," diyorum yalvararak. "İşle ilgili neler olacağını görmeme izin ver."

"Bunu başaracağına inanıyorum ve başardığında daha fazla yardım istemiyorum."

Alay ediyorum.

Gülüyor.

Bu bir açmaz ve çok geçmeden Manhattan'a dönen bir trene biniyorum, tren istasyona yanaşırken pencereden dışarı bakıyorum, Flynn'in bu gece neyin peşinde olduğunu ve kalbinin de kurşun bir ağırlık gibi hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

Evime ulaştığımda makaleyi Bay Galloway'e e-posta ile gönderdim.

Flynn

Top bana doğru çığlık atıyor ve ben de ona doğru hamle yapıp raketimle vurarak duvara çarpmasına neden oluyorum. Mavi küre, kız kardeşime doğru kaymadan önce arka tahtaya çarpıyor. Homurdanarak ona uzanıyor, vızıldayan nesneye ulaşmak için çılgınca bir çabayla tüm vücudunu diklemesine geriyor. Ama küre onun yanından geçip yere düşüyor.

Yumruğumu sıkıyorum. "Evet."

Nefes nefese, elini uzatıyor. "Tebrikler, seni azimli piç." "Hey, en azından bu hafta doğru yaptığım bir şey var."

"Beni bir raketbol oyununda yenmenin bu hafta doğru yaptığın tek şey olduğunu sanmıyorum."

"Sabrina'ya daha fazlasını isteyip istemediğini sormayı beceremediğimden beri öyle hissediyorum."

Olivia bana sempatik bir gülümseme atıyor. ", değil mi?"

"Asilce."

Raketiyle omzuma vuruyor. "Asıl berbat olan, sonunda seninle paran için ilgilenmeyen biriyle tanışmış olman ve ona sahip olamaman."

"Evet. Hatırlattığın için teşekkürler. Daha fazla ovmak ister misin?" "Bunu iyi bir şey olarak söyledim."

"Bunun neresi iyi?" Bir şişe su aldım ve biraz içtim.

"Çünkü onun yanında nerede durduğunu biliyordun. O seni kullanmadı. Seni kullanmanın tam tersini yaptı," diyor Olivia, bir havlu alıp boynunu silerek.

"Doğru," diye itiraf ediyorum. "Onun kalbiyle nerede durduğumu biliyordum. Ve onun hayatının neresinde durduğumu da biliyorum, içinde değil. Yani, ne yapmam gerekiyor?" Zorla bir kakhaha atıyorum. "Dergiyi mi satın alayım?"

Olivia'nın gözleri reklam panolarına dönüşür, *aha* kelimelerini yanıp söner. "Bu kötü bir fikir değil. Bu çok büyük bir jest olur."

"Nedense Sabrina'nın bunu kabul edeceğini sanmıyorum."

"Ama bunu yapabilirsin. Bu biraz çılgınca ve şaşırtıcı. Dergiyi satın alabilir ve ona orada bir iş teklif edebilirsin. Neden olmasın?"

Başımı sallıyorum, bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Bunu yapmamı istemezdi. İronik, değil mi? Beni para için isteyen bir kadınla birlikte oldum. Sonunda cüzdanımla hiç ilgilenmeyen biriyle tanıştım ve söz konusu cüzdanı kendi yararına bile kullanamıyorum."

"Bu da kalbine güvenmen gerektiği anlamına geliyor," diyor ve vurgulamak için göğsüme dokunuyor. "Ve onu ne kadar sevdiğini bilmesine izin ver."

Bu sözlerle omurgamı dikleştirdim. *Ona ne kadar sevdiğini söyle.*

On

u. "Ona aşık olduğunu söyledin, değil mi?" Olivia devam ediyor.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama nutkum tutuluyor.

"Ona aşık olmak mı? Ona aşık olduğunu söyledin.

En azından?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum.

Kız kardeşim gözlerini deviriyor. "*Erkekler.* Hiç öğrenmiyorsunuz."

"Bunu ona söylemem gerektiğini mi söylüyorsun?" Belki de ihtiyacı olan şey yastık değildi. Ya da belki *yanlış* yastığı teklif ettim.

Olivia parmak eklemleriyle başımın yan tarafına vuruyor. "Nasıl oluyor da biri senin dahi olduğunu düşünüyor? Gri madde çalışıyor mu ki?"

"Sence de ona aşık olduğumu söylemek çok mu ağır kaçıyor?"

"Sana aşık olduğunu mu düşünüyorsun?"

Birlikte geçirdiğimiz zamana geri dönüyorum - kostüm mağazasındaki öpüşmemiz, beyzbol oynarken bana bakışı, yürürken ve konuşurken çıkardığı ses.

Aptalca gülümsedim. "Evet."

Olivia yaklaşıyor, yüzüme bakıyor. "O zaman gerçekten kalbini ortaya koymazsan ne olacağını nereden biliyorsun? Sonunda deliler gibi aşık olduğun biriyle tanıştın ve bu da her şeyini ortaya koyman gerektiği anlamına geliyor."

"Ama bu kadar çok şey kaybedecek olan ben değilim. Onu nasıl ikna edebilirim? Bilirsiniz, dergiyi satın almadan?"

"Hey, bunun hâlâ iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum," diyor göz kırparak. Sonra daha ciddileşiyor. "Ama ona söyleyebileceğin şeyler var ..."

Ve o haklı. Söylemediğim o kadar çok şey var ki.

* * *

Sabrina

Courtney beni bir koç gibi cesaretlendiriyor. "Hadi, yapabilirsin."

Daha yükseğe kıvrılıyorum, gözlerim kapanıyor, içim bana bağıyor *durdurun*. "Karın egzersizlerini kim icat ettiyse şeytandır."

Courtney gülüyor. "Evet, bunu kim yaptıysa gerçekten de dünyanın en kötü insanı. Ama çekirdek senin için çok iyi."

Ertesi sabah Courtney'nin spor salonundayım ve o da kişisel antrenörmüş gibi davranıyor. Bu da bana durmadan işkence etmesine denk geliyor.

Bir egzersiz minderini kapıp yanıma uzanıyor ve bisiklet egzersizi zamanı olduğunu söylüyor.

Ellerimi yanaklarıma götürüyorum ve Edward Munch tarzı bir çığlık atıyorum. "Hayır. Bu cehennemin dokuzuncu çemberi."

Gülüyor, dizlerini kaldırıp sırt üstü bisiklet sürme konusunda ne kadar harika olduğunu göstermeye başlarken beni dürtüyor. "Yapabilirsin. Karın kaslarına güveniyorum."

"Karın kaslarım bugün Huysuz Kedi gibi. Tıpkı benim gibi. Her şeyden nefret ediyoruz."

"Eğlenceli bir havadasın."

"Ah, özür dilerim. Daha neşeli olmak istemiştım ama kalbim katledildi."

Çıtırdarken gözleri genişliyor. "Gördün mü? Ondan gerçekten hoşlandığını biliyordum."

İnledim. "Tabii ki ondan gerçekten hoşlanıyorum. Sana her şeyi anlattım. O harika, şaşırtıcı ve inanılmaz biri ve bu durum kesinlikle

Evrenin saçma bir laneti. Lanetli gelinliğim gibi. Ray'in beni sebepsiz yere terk etmesi gibi."

Konuşurken çıtırdıyor ve bu çok etkileyici. Bu, akrobasi hareketleri ya da yirmi dört saat boyunca zıplama hareketi yapmak gibi bir Guinness Dünya Rekoru başarısı olmalı. "Sonunda sana tekrar şansını deneyebileceğini hissettiren biriyle tanışmış *olman* ama onunla şansını deneyemeyeceğini hissetmen çok çılgınca."

İçimi çekip mindere çöküyorum, tüm vücudum sarkıyor ve düzleşiyor. "Onunla şansımı deneyemem."

Courtney bacaklarını çevirirken omuz silkiyor. "Belki yapabilirsin."

"Eğer bir yolu olsaydı, bulurdum. Yemin ederim ." "Burası Kayıp Şehir Atlantis değil, Sabrina."

Ona bir bakış attım. "Öyle olduğunu söylemiyorum." Mırıldanıyor. "Öyle sayılırsın."

Ağır ağır iç çektim. "Ee, ne diyorsun Courtney?"

"Demek istediğim, ona bir şans vermenin çözülmesi gereken büyük bir gizem olmadığı. Kırılması gereken bir şifre değil. Bir seçim yapmaktır."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu kadar kolay mı? Sadece meze listesinden bir yemek seçip akşam yemeğinde onu mu yiyeceğiz?"

Courtney dudaklarını büker. "Sanırım onu her akşam yemeğe davet etmek hoşuna giderdi. Demek istediğim de bu. Flynn'i seçebilirsin. Senden başka kimse ayaklarını ateşe tutmuyor."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama elini kaldırıp başını sallıyor, hâlâ gevrek gevrek konuşuyor. "Ne yapacaksın? Mükemmel erkeklerden sonra mükemmel erkeklerden mi vazgeçeceksin?"

"Tanıdığım tek mükemmel erkek o," diye homurdanıyorum.

"Kesinlikle," diyor muzaffer bir edayla. "Ve sen onu bırakıyorsun çünkü bunu hak etmediğini düşünüyorsun. Çünkü ona zaman ayıramıyorsun. Çünkü bir daha asla başka bir iş bulamayacaksın. Kardeşin yüzünden. Onun yüzünden, onun yüzünden, onun yüzünden. İşler gelip geçicidir Sabrina. Ama iyi adamlar?" Döngünün ortasında durup oturuyor ve çıtırdatmayı bırakıyor. "Pek sık gelmezler. Daha çok kırk yılda bir."

"Oldukça şaşırtıcı biri," diye kabul ediyorum.

"Belki de kendinize bakmanın zamanı gelmiştir. Belki de bu kez, istediğin şeyi 'yapılması gereken doğru şey' olduğu için değil, hak ettiğin için yap. Yapın çünkü kalbinize mantıklı gelen *tek* şey bu."

Derin bir nefes alıp tavsiyesini değerlendirdikten sonra gözlerimi ona dikiyorum. "Bu kadar bilge olmayı bırak."

"Elimde değil. Bana doğal geliyor. Mekik çekmek gibi." Ve tıpkı mekik çekmek gibi, onun tavsiyelerine uymak da zor olacak. Ama ya buna değerse?

Ya o benim almam gereken  anstıysa?

D n Kevin'la yaptığım konuşmaya, sorduğu sorulara ve başından beri bildiğim gerçeğe geri dönüyorum.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Doğru olanı yapmak zorundayım. Ama kalbim için istediğim *tek* şeyi de yapabilirim.

Çünkü o haklı. Mavi ayda bir gelen bir adamın seni geçmesine izin veremezsin.

tarafından.

* * *

Flynn

Ben kartondan bir bina maketine ateş ediyorum. Dylan köşeyi dönüyor ve yemek dağıtım uygulaması işleten tanıdığımız bir adama nişan alıyor. "Al sana," diye mırıldanıyor ve lazer silahıyla adamın sırtını işaret ediyor.

Kırmızı bir ışık demeti adamı yere serer. Adam dramatik bir şekilde düşüyor ve Dylan'a küfrediyor. Kardeşim bir sonraki rakibini avlamak için yoluna devam ediyor. O rekabetçi bir piç ve ben de Chelsea Piers'daki CEO oyununda onunla lazer tag oynuyorum.

Dylan köşeyi dönüyor, risk üstüne risk alıyor, ateş ediyor ve en çok puanı topluyor. Kardeşimde her zaman hayranlık duyduğum şeylerden biri de budur. O benden daha korkusuz. Daha fazla risk alıyor.

O her zaman atlamaya istekli olan kişi ydi. Ortaklığımızda düşünen bendim.

Ama onu her şeyini verirken, yüreğiyle oynarken izledikçe, ondan bir şeyler öğrenebileceğimi fark ediyorum. Sabrina'nın dediği gibi, ikizliğimizde bir şeyler var. Belki de onun Harika  kiz gücünün bir kısmına ihtiya ım vardır.

İşimiz bittiğinde sırtını sıvazlıyorum ve "Sen harikasın. Sadece devam et."

"Evet. Toplar duvara. Her şeyinizi verin."

Ayrılırken telefonumu tekrar açıyorum, mesajlarımı açıp Sabrina'ya beni görmek için müsait olup olmadığını sormak niyetindeyim. Bunu yapmaya hazırım. Her şeyimi vermeye.

Telefonum açıldığında, ondan bir not buldum.

Angel: Bu gece benimle Gramercy Park'ta buluşabilir misin? Anahtarın olduğunu duydum.

Sabrina

Sevgili Bay Galloway,

Up Next'e yazma fırsatı verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Bana bu şansı verdiğiniz için çok minnettarım. Bu yazı üzerinde çalışmanın her anını çok sevdim. Flynn'in kim olduğunu ve neden yeni nesil bir vizyoner olduğunu anlatan adil ve doğru olduğunu düşündüğüm bir hikaye yazdım.

Bildiğiniz gibi yazıyı dün gece teslim ettim, ancak tam açıklama adına, bu hikayeyi yazarken Bay Parker'a karşı hisler geliştirdiğimi ve bu hislerle hareket ettiğimi size bildirmem gerekiyor. Bu duyguların yazdıklarımı etkilemediğini söylemek isterim. Umarım etkilememiştir ama buna siz karar vereceksiniz.

Gerçekleri bilmenizi istiyorum. Kararınızı bekleyeceğim ve bu fırsat için size minnettarım.

Saygılarımla,

Sabrina Granger

Mektubu son bir kez daha okurken midem bulanıyor ama sonra her şey yerine oturuyor.

İçime yepyeni bir huzur yayılıyor. Artık kafese kapatılmış bir aslan değilim.

Belki de bu doğru seçimi yaptığımı bilmemden kaynaklanıyordur. Ödülü alamayabilirim. Bir güvenlik ağım yok. Ama umarım beni bekleyen daha iyi bir ödül vardır. En iyi ödül.

Bundan beş yıl sonra bu ana dönüp baktığımda, Flynn'le birlikte olsam da olmasam da, kalbimin bana söylediği şansı kullandığımı bileceğim.

Kalbiniz kırılmış olsa bile, bu onu sonsuza dek buza koymanız gerektiği anlamına gelmez. Çözülebilir. Benimki çözüldü ve bazen bir ağ olmadan sıçrama yapmaya değer.

Flynn bu sıçrama.

O buna değer.

Ya olursa diye bir yok.

Gelen kutumda yeni bir mesaj belirdiğinde parmağım *gönder* düğmesinin üzerinde, ateşlemeye hazır bir şekilde geziniyor.

Bay Galloway'den bir tane.

Beni korkuttu ve gerçekten sıçradım. Arkama baktım. Sanki izleniyormuşum gibi, ki bu düşünmesi bile saçma bir şey. Ama işte orada, kafamdaki düşünce.

Belki zaten biliyordur.

Belki Kermit ona ulaşmıştır. E-postayı açmak için tıklıyorum.

Sevgili Sabrina,

Lütfen yarın sabah gelebilir misiniz? Parçayı o zaman tartışabiliriz. Oldukça iyi. Ama seninle konuşmam gereken bazı şeyler var.

Saygılarımla,

Bob Galloway

Notun acıtmasını bekliyorum. Korkuyu bekliyorum.

Gelmiyor.

Bana her ne söyleyecekse, bununla başa çıkabilirim. Ben seçimimi yaptım. Aşkı seçtim.

Ona yazdığım notu taslaklar klasörüne kaydettim. Bazı şeyleri yüz yüze söylemek daha iyidir. Ona yarın söyleyeceğim.

Bu gece benim için.

Birkaç gün önce bitirdiğim zümrüt yeşili elbisemi giyiyorum, iki çift melek şeklinde küpe takıyorum, saçımın bir tarafına gümüş uğur böceği tokası takıyorum ve Flynn Parker'la çıkacağım randevulardan ilki olmasını umduğum randevuya gidiyorum.

Sabrina

Ferforje kapılar önümde beliriyor.

Yüksek kuleler, daha önce hiç girmedığım bir dünyaya göz atmamı sağlıyor.

Sadece bu park değil, temsil ettiği şey: zenginlik, ayrıcalık, para.

Kilitli kapının ötesindeki araziye bir yürüyüş yolu kesiyor ve şişe yeşili yapraklarla dolup taşan görkemli yüksek ağaçlar, kollarını arazinin üzerine sararak, giriş izni olan nadir azınlığı koruyor.

İçime çekiyorum. Burası bir yerleşim bölgesi. Ayrıcalıklılar için özel bir meydan.

Hiçbir zaman bu kadarını arzulamamış olsam da hep dışarıdan baktım. Hiçbir zaman üzerine zenginlik yağmasını isteyen bir kız olmadım. Sadece daha iyi seçenekler istedim.

Ya da gerçekten, seçenekler istedim, nokta.

Ama sonuçta, farklı bir şey yapmazdım.

Beni bu gece buraya getiren karar da dahil olmak üzere, verdiğim tüm kararların arkasındayım.

Ayakkabılar kaldırımda tıkırdıyor. Herhangi biri olabilir - bir iş adamı, bir baba, bir hipster. Burası milyonlarca insanın yaşadığı bir şehir.

Ama ya oysa?

Dönüyorum ve nefesimi kesiyor.

Flynn Parker çok yakışıklı. Zayıf ve uzun boylu, saçları alnında nefis bir şekilde dalgalanıyor ve beni gördüğünde yeşil gözleri heyecanla parıltıyor.

Ama benim dudakları.

O yumuşak, harika dudakları tekrar üzerimde istiyorum.

Mesafeyi kapatıyor ve önce benim gitmem gerekiyor, bu yüzden bana ulaşır ulaşmaz, "Yeniden başlamak istiyorum. Yeni bir başlangıç istiyorum. Bize evet deme şansını istiyorum. Sadece iki gün oldu ve seni deli gibi özledim ve seni görmek için bir bahane olmamasına dayanamıyorum. Park banklarını ve terk edilmiş metroları keşfetmemizi, Met'i ziyaret etmemizi, Büyük Salon'da öpüşmemizi ve Marilyn Monroe ve Joe DiMaggio gibi giyinerek kostüm partilerine gitmemizi istiyorum." Hızlı bir nefes alıyorum, sonra en zor ve en kolay kelimeleri söylüyorum. "Çünkü seni seviyorum, Flynn Parker."

Gülüyor ve kollarını bana dolayarak ellerini sırtıma sürüyor. "Seni görmek de güzel." Kulaktan kulağa sırtıyor ve gözleri mutlulukla dans ediyor.

"Seninle birlikte olmak istiyorum," diyorum, her şeyi ağzımdan kaçırarak. "Eğer beni kabul edersen bunu denemek istiyorum. New York'ta seninle her şeyi yapmak istiyorum, bana şiirlerden alıntılar yapabilirsin ananas matematiğini gösterebilirsin, hiçbir şeyi kontrol etmemiz gerekmiyormuş gibi davranmak zorunda kalmayız ve istersen yarın gece seni Chelsea'deki cın barına götürebilirim."

Gülümseyerek beni kendine çekiyor ve vücudunu benimkiyle aynı hizaya getiriyor. "Beni sarhoş edebilmek için mi?"

"Sarhoş ve çıplak," diyorum kıkırdarak ve ben kıkırdayan biri değilim. Ama şu anda, henüz "seni seviyorum" dememiş olsa da çok mutluyum. Ama endişelenmiyorum çünkü söyleyeceğini biliyorum.

Bu kesinlik her şansa değer. Dünyaya değer.

Elini kaldırıyor ve parmaklarını tokamda ve saçlarımda gezdiriyor. Parmaklarının arkasını yanağıma sürttüğünde eriyorum. Yüzümü kavırıyor, bakışlarımı karşılıyor, tutuyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

Sanırım mutluluktan öleceğim.

Öpüşmeyi keser. "Ben de sana deliler gibi aşığım Sabrina."

Tamam, artık resmileşti. Ben ölmüyorum. Öldüm ve cennete gittim, sadece daha iyisine, çünkü yaşıyorum ve hayatım akkor halinde.

Yıldız ışığı, havai fişekler ve gece gökyüzündeki tüm elmaslar.

Parmağını dudaklarımda gezdiriyor. "Ama fikrini değiştirmene ne sebep oldu?" Düşünmüyorum. Düşünmüyorum. Ona basit gerçeği söylüyorum. "Seni o kadar çok özledim ki canım acıdı. Ve seni istiyorum. , çünkü siz buna değersiniz.

Ben."

"Sen benim için her şeye değersin. Bunu bilmen gerekiyor. Sana iş teklif etmemem gerektiğini biliyorum, ayrıca sana verebileceğim ve senin de vermeme izin vereceğin pek bir şey olmadığını da biliyorum," diyor ve ben inatla gülümseyerek başımla onaylıyorum. "Ama senin için orada olabilirim. Sana ihtiyacın olan desteği vermeme izin ver. Kariyerinde bundan sonra ne yapmak istiyorsan sana yardım etmeme izin ver. Eğer biriyle tanıştırmaya ihtiyacın olursa, bunu yaparım. Size masaj yaptırmamı ya da masaj vermemi isterseniz, bunu yaparım. Siz gününüz hakkında konuşurken birinin size akşam yemeği pişirmesini istiyorsanız, ben sizin adamınızım. Ama yapabileceklerim bu kadar değil," diyor ve gözlerinde muziplik oynuyor.

"Başka ne gibi numaraların var?" Elimi kolunda gezdirerek soruyorum, sıcak tenini ve kaslarını hissetmek hoşuma gidiyor.

"Kostüm mağazasında, bazı şeyleri düşünmemen için sana yardım ettiğimi söylemiştin. Seninle sevişme şeklimin seni hiç düşünmek zorunda bırakmadığını söylemiştin," diyor ve *sevişmek* deyince titriyorum. Bu gece bana nasıl yapacağını düşündükçe içim ısınıyor. "Sana bu şekilde yardım etmeme izin ver. Ne zaman düşünmemeye ihtiyaç duyarsan sana yardım edeyim."

"Şu anki gibi mi?"

Gülüyor. "Ama Gramercy Park'ı görmek istediğini sanıyordum?"

"İstiyorum. Gerçekten istiyorum. Ama ben seni daha çok istiyorum."

"Ne zaman istersen o zaman geri geleceğiz." Yakınıma eğiliyor, saçlarını kulağımın üzerinden okşuyor ve fısıldıyor, "*Ve şimdi, aşk yırtıcı kuşlar gibi, bir anda zamanımızı yiyip bitireceğiz.*"

Bayıldım. "Andrew Marvell'den alıntı yapamazsın, özellikle de sözleri azgınca olduğunda. Sana şiirin benim için anında orgazm olduğunu söylemiştim."

Gülümsüyor ve sokağın sonunu işaret ediyor. "Hadi benim evime gidelim."

Başımı sallayarak gömleğini tutuyorum. "Benimkine gitmemiz gerek."

"Ama ben caddenin karşısında oturuyorum."

"Biliyorum ama evine girersem kendimi bir saray gibi hissedeceğim ve etrafa bakmak isteyeceğim ama aslında tek istediğim beni becermen. Dikkatimi dağıtacak bir şey yok."

Bir taksi çağırdı ve East Village'a gittik.

Flynn

Haftalardır bastırılmış arzu yüzeye çıkar.

Diğer şeylerle birlikte.

Dürüst olmak gerekirse, bu bir süredir yükseliyordu. Onu Gramercy Park'ın dışında gördüğümünden beri. Hey, kadını bana odun veriyor. Bu işler böyledir. Beni de mutlu ediyor ve benimle şansını denediği için daha fazla heyecanlanamazdım.

Ama şimdi? Ona ihtiyacı olan başka bir şeyi vermeye hazırım, benim de ihtiyacım olan bir şeyi.

Bağlantı.

Kapı kapandığı anda boynunu dişliyorum. Kolları hâlâ bana sıkıca sarılmıştı. Kulağına fısıldıyorum, "Benim devralmamı seviyorsun, değil mi?"

"" diye fısıldıyor, çok boğuk ve seksi. Ellerine uzanıp onları boynumdan . Onları yanlarına bırakıyorum ve ellerimi bileklerine dolayarak muhteşem yüzüne bakıyorum. Ela gözleri benimkileri delip geçiyor. Kırılmanlık, uyarılma, hazır olma - gözlerinde gördüğüm bu.

"Ellerini mutfak masasının üzerine koymanı istiyorum," diyorum onu döndürüp masaya doğru götürürken ve anlaması için bir elimi sırtının küçük bastırırken. "Ve kışını kaldır."

"Oh, Tanrım," diye inliyor sırtını düzleştirip göğsünü tahtaya yaslar, kolları önünde dümdüz uzanıyor.

Kremsi, soluk teni ve karamel saçlarına karşı zümrüt rengi elbisenin içinde bir mücevher gibi görünüyor. Gözlüklerimi çıkarıp yanına koyuyorum.

"Böyle kal." Dizlerimin üzerine eğildim ve eteğini kışına kadar yukarı ittim. Külotunu gördüğümde boğazımdan gürültülü bir inilti kopuyor. Pembe. Dantelli. Zar zor orada. "Kimsenin bunları yasal olarak iç çamaşırı olarak satabileceğini sanmıyorum. Seni zar zor örtüyorlar ve Tanrı bunları yapanı korusun."

Masaya bastırılmış yüzüne bakıyorum ve hınzırca gülümsüyor. "Onlarda pek bir şey yok."

Çıplak bacaklarına bakıyorum, tenimin her santimi ısınıyor, ona duyduğum şehvetle yanıyor. Ellerimi kalçalarının arkasında gezdiriyorum. "Şu bak. Benim için çok güzelsin." Ellerimi ayak bileklerine kadar kaydırıp bir yanağından öpüyorum. "Seni tatmayı ne kadar uzun zamandır istediğimi biliyor musun?"

"Ne kadar sürecek?"

"Çok uzun. Bunu defalarca yaptım. Seni becermek için."

Tüm vücudunu saran bir ürperti bacaklarını titretiyor. Dizinin arkasına bir öpücük kondurduğumda dudaklarından yumuşak, küçük bir inilti dökülüyor. "Bunu bana nasıl yaptın? Hayalini kurarken mi?"

"Bazen seni masanın üzerine bu şekilde yaydım ya da seni çevirdim ve sırt üstü yattın, topukların tahtanın kenarındaydı."

Titriyor.

Sağ dizini öpüyorum. "Bazen bacaklarını açıp ayaklarını kaldırarak masama otururdun ve ben de seni öğle yemeğinde yedim."

Bir solukta cevap verdi. "Ofisinize gelir ve bunu sizin için yapardım."

"Yapacağını biliyorum. Ve ben de seni bu konuda tutacağım." Elimi kalçasında gezdirip bir yanağını avuçluyorum. "Bazen üstüme yüzüme otururdun ve seksi küçük bedenini ağzıma doğru sallardın."

O kadar yüksek sesle iniliyor ki, vücuduma bir gümbürtü gönderiyor. Kemiklerimi şehvetle titretiyor. Birini varlığının her zerresiyle istemek böyle bir şey işte. Ona duyduğum bu arzuyu her yerde hissediyorum; içimde, tenimde, kalbimde, vücudumdaki her lanet hücrede. Kendi başına bir güç gibi, diğer her şeyi yok ediyor.

"Bazen seni kanepeye yatırırdım ve ellerimle tutardım çünkü çok kıpırdardın."

"Çünkü çok iyiydi," diye iniliyor.

Dizinin arkasını yalıyorum, sonra dilimi kalçasının üzerinde gezdirerek kıkına ulaşıyorum. Kıkının kalçasıyla birleştiği o harika dikişi yalıyorum ve titriyor. Elleri masanın kenarını kavırıyor, beyaz parmaklarını sıkıyor. "Tabii ki çok güzel. Sen ve ben, Angel."

Poposunun yumuşak etini ısıyorum ve nefesi kesiliyor, yaklaşıyor, yüzümü bacaklarının arasına getirmem için cesurca çabalıyor.

"Tanrım, seni çok istiyorum. Lütfen, lütfen," diye inliyor. "Lütfen çıkar onları."

Bir elimi bacaklarının arasına sokup onu kavırıyorum. O kadar lezzetli bir şekilde sıırsıklam ki, omurgamdan aşağı bir ısı sarsıntısı gönderiyor ve aletim daha da sertleşiyor. "Çok ıslak."

"Lütfen," diye tekrar yalvarıyor.

Tek söyleyebileceği bu ve başka bir şey söylemesine ihtiyacım yok.

"Nasıl istersen." Külotunu indirip yere bırakıyorum ve dudaklarımı yaklaşıtıyorum ama yeterince yakın değil.

Kıvraniyor, beni tatlı noktaya getirmeye çalışıyor. Kendini ağzıma doğru itmeye çalışıyor. O çaresiz, ahlaksız bir şey. Diğer uyluğuna geçiyorum ve etini ısıyorum.

Ağlıyor ve adımı inliyor. Dudaklarından öyle pis ve mükemmel bir ses çıkıyor ki, içim parçalanıyor. "Seni bu acıdan kurtarmamı ister misin, Angel?"

"Evet," diye inliyor, bu tek heceyi bir şarkının nakaratı gibi uzatıyor.

Sonunda onu öptüm.

Arzudan başım dönüyor. O tatlı, tuzlu bir bal. Onu yalıyorum ve o haykırıyor. Tadı dilime doluyor, dudaklarımı kaplıyor. Onu daha sert öpüyorum, dilimi tüm o kaygan sıcaklığın üzerinde gezdiriyorum.

Onun üzerine inerken, beynim çoğunlukla bulanık. Vücudum şehvetten başka bir şey değil. Ama üç şey kristal berraklığında kalıyor.

Çok mutluyum.

İnanılmaz derecede tahrik oldum.

Ve ben ona derin ve güzel bir aşkla bağlıyım.

Sabrina

Bu çok fazla.

Çok fazla zevk, çok fazla mutluluk, çok fazla iyilik. İçimden geçen hislerin içinde kayboldum.

Karıncaalanmalar, kıvılcımlar ve çılgın roller-coaster döngüleri.

Neon bir kadın oldum, geceye karşı ışıltı ışıltı yanıp sönen bir tabela.

Zevk burada servis edilir.

Dudaklarıyla benimle sevişiyor, diliyle beni beceriyor ve parmaklarıyla etimi mızraklıyor. Kalçalarımı kazıyorlar ve bu şimdiye kadar hissettiğim en yoğun şey.

Düşünmek zorunda değilim. Hissediyorum.

Sinir uçlarım canlanıyor. Dili cömertçe gezinirken tenimdeki ısı alevleniyor. Daha hızlı fiskeler , daha derin öpüyor, ağzıyla benimle öyle hınzırca sevişiyor ki kendime gelemeyeceğimden korkuyorum.

Bunu kabul edeceğime inanıyorum.

Can havliyle masaya tutunarak ona doğru sallanıyorum, tempoyu onun ayarlamasına izin veriyorum, beni oraya götüreceğini bilerek tempoyu kontrol etmesine izin veriyorum.

Beni her yere götüreceksin.

Ben gece gökyüzünü yırtan bir kuyruklu yıldızım, evrende vahşi bir heyecan yolculuğuna çıkıyorum.

Dönüyorum, dönüyorum ve çok geçmeden her şey bir bulanıklığa dönüşüyor ve ben yükseliyorum. Yıldız ışığı ve ay ışığıym, dünyanın çok üzerinde uçuyorum.

Bu kadar sert, bu kadar derin boşalmanın mümkün olduğunu bilmiyordum. Aşağı inmek istemiyorum, asla. Vücudumdaki elmaslar gibi bu milyonlarca hissin içinde yaşamak istiyorum.

Bir noktada tekrar nefes alıyorum. Gözlerimi kırıştıtararak açıyorum. Aşık bir aptal gibi gülümsüyorum. "Teşekkürler. Bir tane daha alabilir miyim?" Mırıldanıyorum. Bunu bir tür şaka olarak söylüyorum ama o beni ciddiye alıyor.

"Nasıl isterseniz."

Beni kucağına aldı, şilteye taşıdı ve yatırdı.

Onun fantezilerinden birini canlandırıyoruz. Bacaklarımı açıyor ve saniyeler içinde beni o kadar çılgına çeviriyor ki ellerimi sıkıca kavırıyor ve beni sabit tutmak için sıkıca tutuyor.

Ya da daha durgun demeliyim. Çünkü ben canlı bir telim, o beni tekrar tekrar yalarken kıvranıyor ve itiyorum.

Uçuruma ikinci kez yaklaştığımda boğazım kuruyarak mırıldanıyorum: "Sana dokunmama izin ver, lütfen."

Parmaklarımı bırakıyor ve ben de başını tutup ona tutunuyorum. Bu şekilde tekrar boşalıyorum, yüzü bacaklarımın arasında, ellerim saçlarına sarılmış.

Bir dakika sonra, belki de daha fazla, gözlerimi açtığımda muhteşem bir şekilde çıplak ve muhteşem Flynn'in yanımda durduğunu ve sikini okşadığını görüyorum. Tanrım, çok çekici.

Uzarak karın kaslarının oluklarını, kollarının kesik izlerini takip ediyorum ve ellerimde onun sıcak, sert uzunluğunu hissediyorum. Ona dokunduğumda titriyor, avucuma doğru itiyor.

"Sen benimsin," diye fısıldıyorum.

"Ben seninim," diye mırıldanıyor. "Ve sen de benimsin."

Ayağa kalktım. Hâlâ şaşkınlık içindeyim ama elbisemi çıkardım ve tamamen çıplaktım. "Flynn, çıplak gidebilir miyiz? Temizim ve doğum kontrol hapı kullanıyorum."

"Siktir, evet. Ben temizim."

Bilmemiz gereken tek şey bu. Beni dizlerimin üzerine çöktürüyor ve mutluluktan ağlamak istiyorum.

Misyonerlikten

nefret ederim.

Götürülmeyi

seviyorum.

Neye ihtiyacım olduğunu biliyor ve bunu bana verecek. Beni ellerimin ve dizlerimin üzerine yatırdı, yanaklarımı ayırdı, sikinin başını bana sürtüyor.

Ağrım var.

Mükemmel

bir şekilde.

Derinden.

Vücudum onu pis bir uyuşturucu gibi arzuluyor.

Düzeltilme için çaresizim ve o bana bunu veriyor, cinsel bir inilti ile itiyor.

Haykırıyorum. "Tanrım, bu çok

iyi." "İlk seferden daha iyi."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum.

Ve sorun pozisyon değil, içimde hareket ederken kıcıımı tutmasına bayılıyorum.

Derinliği de değil. Ama uçlarıma kadar ulaşmasına, onu her yerde hissedebilmeme bayılıyorum.

Sırtıma bastırıp göğsümü şilteye indirmesi bile değil. Ya da saçlarımı yumruğunun etrafında nasıl dolaştırdığı, bunların hepsi beni stratosfere göndermesine rağmen.

Beni böyle seviyor, beni sikerken bile.

Daha iyi çünkü biz Angel ve Duke'uz, şehir kaşifleriyiz, kelime ustası ve matematikçiyiz, şiir okuyucusu ve şiir alıcısıyız ve en önemlisi iz.

Sevişmek ve sevişmek, sevişmek ve sevişmek.

Bu gece artık rol yapmak yok. Rol yapmamıza gerek yok çünkü ikimiz de gerçek olanı istiyoruz.

Kalçalarını döndürüp beni okşayarak bir kez daha derine indiğinde, yine sınırdayım, vücudumun tek yapmak istediği buymuş gibi, bunu yapmak için eğitilmişim gibi, duramıyormuşum gibi boşalıyorum.

Beni daha sıkı kavırıyor, inliyor ve vahşileşiyor. Adımı söylüyor. Dudaklarından çıkan ses, bir dua gibi, bir rock şarkısı gibi, ilkel bir zevk çılgılığı gibi, en yüksek merteye.

Üzerime yığıldı.

Kollarını bana doluyor, yüzümü öpücüklere boğuyor ve "Seni seviyorum" oyununu kim kazanıyor bilmiyorum ama ikimiz de tüm gece boyunca oynuyoruz, söylüyoruz, birbirimize söylüyoruz.

Kollarına kıvrıldığımda, başka hiç kimseyle bu şekilde hissetmediğimi biliyorum. Hiç bu kadar güvende, bu kadar memnun, bu kadar çılgınca, mutluluk verici hissetmemiştim. Yarının ne getireceği hakkında hiçbir fikrim yok ama o yanımdayken her şeyin üstesinden gelebileceğim.

Sabah olduğunda duş alıyoruz, ellerimi duvara dayayıp beni boşaltırken onunkiler göğüslerimdeyken temizlenmenin ne kadar eğlenceli olduğunu öğreniyoruz

Tekrar.

Sonra giyiniyoruz ve Bay Galloway'i görmeye hazırlanıyorum. Flynn'i binanın kapısına kadar yürütüyorum ve o caddede ilerlerken el sallıyorum.

O el sallıyor, sabah güneşi yakışıklı yüzünü aydınlatıyor. Karşı koyamıyorum.

"Bekle!" Merdivenlerden inip koşarak seslendim.

Ona doğru koşuyorum ve kendimi ona atıyorum, kollarımı boynuna doluyorum, bacaklarımı beline doluyorum, tıpkı bir koala gibi. Gülüyor ve beni kendine çekiyor.

"Seni seviyorum, Flynn Parker."

"Seni seviyorum, Sabrina Granger." "Seni tekrar öpmek istiyorum."

"Beni tekrar öp."

Öpüşüyoruz, öpüşüyoruz ve sonunda gitmesine izin veriyorum.

Binama döndüğümde, kaldırımın kenarında bir motor gürültüyle çalışıyor. Yönümü döndüğümde rölantide çalışan kırmızı bir spor araba görüyorum.

Yanından geçerken yolcu kapısı açıldı.

A kadın ortaya çıkıyor. Kırmızı alevli Saç. Büyük Güneş gözlüğü. Çiklet. Kovboy çizimleri.

Maureen burada.

Sabrina

"Bebeğim!"

Bana böyle seslendiğinde hâlâ utanıyorum. Bana adımdan başka bir şey söylemeye hakkı varmış gibi davrandığında.

Derin bir nefes alarak içime dolmasına, beni sükûnetle, zarafetle beslemesine izin veriyorum. Onunla ancak bu şekilde başa çıkabilirim. "Merhaba Maureen."

Kollarını iki yana açmış, bileklerinde bir sürü gümüş ve altın bilezik şingirdiyor. Kot pantolonu bacaklarını boyuyor ve bluzunun düğmeleri göğüslerinin üst kısmını gösterecek kadar açık. "Annene bir sarıl bakalım."

Tüylerim diken diken oluyor. Ona sarılmak istemiyorum. Onunla konuşmak istemiyorum. Onu görmek istemiyorum. Ama ona nasıl hissettiğimi bilme tatminini de vermek istemiyorum. Ona karşı boşluğu seçiyorum. Gittiğinden beri böyle davranmaya çalışıyorum - soğukkanlı ve sakin, hiçbir duygu göstermeden.

Ona doğru birkaç adım yürüdüm. Kendimi toparlayarak ona hızlıca sarılıyorum. Britney Spears parfümünün iğrenç kokusu burun deliklerime doluyor. Beni kucaklamaya çalışıyor, beni sıkıca kavırıyor ve sonra saçlarımı kokluyor.

Kendimi soyuyorum, bir elimle bluzumu düzeltiyorum - *Up Next* Üniformalı. Saçlarım hâlâ ıslak, geriye doğru at kuyruğu şeklinde toplanmış.

"Bana her şeyi anlat. Olay nedir?" Gözleri Flynn'in yürüdüğü yöne doğru kayıyor. "Bana yeni sevgilinden bahsedecek misin?"

Hayatımın en güzel kısmı hakkında hiçbir şey bilme ayrıcalığını kazanmadı. Soruyu geçiştiriyorum. "Nasılsın Maureen?"

Küçük bir balık büyüklüğünde pembe bir baloncuk üflüyor. Sıcak pembe dudaklı ağızına tıktırıp başını sallıyor ve parmağını bana doğru sallıyor. "Konudan kaçmaya çalışma." Sesi neşeli, sanki her yıl kasabaya geldiğinde bu tür kız kıza konuşmalar yapıyormuşuz gibi.

Oh, bekle. Biliyoruz. Çünkü her yıl kasabaya geliyor ve her şey yolundaymış gibi davranıyor. "Flynn Parker'la ne zaman görüşmeye başladın?"

Onun adını söylediğinde yüzüme bir kızarıklık yayılıyor. Dilinden çıkan sestten nefret ediyorum. Dişlerimi sıkarak sessiz kalıyorum ve onun kim olduğunu nereden bildiğini merak ediyorum. Ama muhtemelen tüm zengin erkekleri takip ediyordur.

Koluma yumruk attı. "Kendine zengin bir adam bulmuşsun. Aferin kızım."

"Anne," diyorum inleyerek.

"Aferin sana, bebeğim. Artık hiçbir şey için endişelenmene gerek yok." Ağır ağır iç çekerek kelimeleri ısırdım. "Anne, bu işler böyle yürümüyor.

Bu böyle değil."

Kırmızı kovboy çizmesinin burnuna vurarak kalçasını yana doğru uzatıyor. "Kesinlikle ," diye fısıldıyor ve arabaya doğru başını sallıyor. "Benim için de . Carlos kendi işinin sahibi." Sokağı tarıyor ve sonra fısıldıyor, "Bir dispensar. Onunla tanışmak ister misin? Bana hediye yağdırmayı çok sever." İçinde turkuaz taşı olan gümüş bir bileklik gösteriyor. "Bunu benim için kumarhaneden aldı."

Arabaya doğru döner ve kapıya vurur. "Carlos, güzel yüzünü kızıma göster."

Bir eli direksiyonda, yeni sevgilisi başını yolcu tarafına doğru eğmiş, radyodan gelen pop müzik eşliğinde parmaklarını gösterge paneline vururken kocaman bir sırıtışla göz kırpmıyor. Muhtemelen yirmi sekiz yaşında.

"Merhaba Carlos," diyorum düz bir sesle.

"Selam Sabrina, sonunda seninle tanıştığıma sevindim. Bugün bizimle takılmak ister misin?"

"Bir iş toplantım var. Ama teşekkürler." Anneme döndüm. "Gitmem gerekiyor. Otuz dakika içinde şehir merkezinde bir randevum var ve saçımı kurutmam gerekiyor."

"Bırakın sizi biz götürelim. Size tamamen yardımcı olabiliriz ve sohbet edip hasret giderebiliriz."

"Hayır," diyorum daha önce hiçbir soruya cevap vermediğim kadar hızlı bir şekilde. "Şu anda konuşacak zamanım yok."

"Annene nasıl zaman ayırıyorsun?"

Onu görmezden gelmek istiyorum. Sakin davranmak istiyorum. Ama bu sefer yapamıyorum. Eski acılar su yüzüne çıkıyor. konusu o olduğunda asla uzakta olmayan hayal kırıklığı taşıyor. "Ben mi? Benim nasıl zamanım olmaz? Bize nasıl zaman ayırmadın? Bizi terk ettin Maureen. On üç yaşındaki oğlunu bıraktın. Ona hiç zaman ayırmadın."

Gülüyor ve el sallayarak beni başından savıyor. "Kevin'e bakma konusunda benden çok daha iyiydin. O çocuğu hiç anlayamadım. Ona göz kulak olman en iyisiydi. Sence de öyle değil mi?"

Gözlerimden kırmızı dalgalar yayılıyor. Dumanlar vücudumu sarıyor. Bunu nasıl yapabiliyor? Annelik böyle bir şey değil, anlamadığım bir çocuğu diğer çocuğuna teslim etmek. Aile böyle olmaz. "Ona göz kulak olmak mı? Onu ben büyüttüm Maureen. Sen terk ettin."

"Ve bu doğru bir seçimdi."

İçimdeki sıcaklık yükseliyor. "Bu *sadece* en iyisi içindi çünkü onu koşulsuz seviyorum. Çünkü ona daha iyi davrandım, kabul edilebilir bir şey olduğu için değil."

Sözümü kestim. Nabzım bu konuşmanın devam edemeyeceği kadar tehlikeli bir şekilde hızlanıyor. Neden onunla tartışmaya zahmet edeyim ki? Geçmişini değiştirmeyecek, geleceği de değiştirmeyecek. Annemin bizi neden terk ettiğini kesinlikle biliyorum. Çünkü o istedi. Çünkü bunu seçti.

Ben de bir seçim yapabilirim.

Ona dinleyici vermek zorunda değilim. Sorularına cevap vermek zorunda değilim. "Ben gidiyorum, Maureen."

"Tamam, tamam. olsun. Ama madem kendine zengin, seksi bir şey buldun, annene biraz para yardımı yapabilir misin?" Başparmağıyla işaret parmağını birbirine sürüyor. "Carlos'la başlatmak istediğimiz bu yeni girişim için sadece beş bin dolara ihtiyacım var. Çok fazla değil, değil mi? Eminim bunu karşılayabilirsin."

Ona inanamayarak bakıyorum. O böyle biri.

İşte böyle davranıyor.

Bu beni şaşırtmamalı. Ama hala şaşırtıyor. Belki de hep şaşırtacak. Ama cevabım her zaman aynı olacak.

"Hayır."

"Hayır mı?" O da aynı şekilde inanamıyor. "Nasıl hayır diyebilirsin?"

Alay ettim. "Senin için param yok ve kesinlikle Flynn'in parası da yok. Kendime ait param bile yok. Gitmem gereken bir iş toplantısı var ve ben gidiyorum. Dikkatli sür."

Kapıyı arkamdan çarparak içeri giriyorum, nefesim sert, hızlı ve öfkeli geliyor. Gizli öfke damarlarımda dolaşıyor ve beni ele geçirmekle tehdit ediyor.

Ama öfke için zamanım yok.

Uğraşmam gereken bir hayat var.

Beni rahatsız etmesine izin vermemeliyim.

Kendime onun gitmesine izin vermemi söylüyorum ve onu erkek arkadaşıyla birlikte otoyolda hız sınırını aşarak New York'tan ve benden uzaklaşırken hayal ediyorum.

Onlara sessizce veda ettim.

O neyse o ve ben her gün annemin kızı olmamak için bir seçim yapıyorum.

Saçımı kurutuyorum, metroya koşuyorum ve kısa süre sonra şehir merkezindeki binaya geri dönüp içeri giriyorum. On dokuzuncu kata ulaştığımda bir kez daha baktım.

Duvarlardaki eski baskıların çerçeveleri kaldırılmış. Resepsiyonist gitmiş. Masaların çoğu sökülmüş.

Bob Galloway bana doğru geliyor. Günlerdir tıraş olmamış gibi görünüyor.

Flynn

Havluyu spor salonundaki dolabın sepetine atıyorum, cüzdanımı alıyorum ve gözlüklerimi tekrar takıyorum. Ayrılmak için döndüğümde, soyunma odası görevlisi Dale ile neredeyse göğüs göğüse çarpışıyorduk.

Dişlek bir sırtısla göz kırpıyor. "Hey, Flynn. Söylediklerini düşünüyordum ve işte benim fikrim."

Hiç vakit kaybetmiyor ve ben buna saygı duyuyorum. "Vur bana."

Ellerini yana açarak, "*Asansörde konuşmak üzereyim*" anlamına gelen evrensel işareti yapıyor. "Şunu hayal edin. Kendi cinsel performansımı değerlendirmek için How'm I Doing yerine partnerinizin performansını değerlendirmek için kullanılsa nasıl olur?"

Kulağımı ovuşturarak göz kırpıyorum. Fikrini bu şekilde değiştirmeye karar vermiş olamaz. "Planın bu mu?"

Gururla başını sallıyor. "Uygulamayı az önce meşgul olduğun kişiyi yazmak için kullanırsın. Cinsel Yelp gibi."

Konuşmak için dudaklarımı aralıyorum ama bunun ne kadar korkunç olacağını anlatacak kelimeler var mı emin değilim.

Dale sessizliğimi yanlış yorumluyor. "Zekice, değil mi? Birisi hakkında bilgi paylaşabilirsin. Uber şoförü gibi puan verebilirsin. Bir sonraki kişi neye bulaştığını bilsin."

"Kelime oyunu yapmıyorum," diyorum konuşmamı

toparlayarak. "Doğru. Kelime oyunu yok."

Sorun da bu zaten.

Gözlerinde beklenti dolu bir bakışla onayımı bekliyor. Kafamı kaşıyorum, ona *bunu asla yapmamasını* söylemek için kelimeleri doğru sırada nasıl birleştireceğimi bulmaya çalışıyorum, o sırada parmağını kaldırıp "Ya da diğer fikrim pizzayla ilgili bir şey. Çünkü ben pizzayı severim, herkes sever ve belki de en sevdiğiniz pizzacıları puanladığınız ve harika ve beklenmedik malzemeler ve kombinasyonlar için fikirlerinizi paylaştığınız bir uygulama yapmalıyım."

Gülümsemem kendiliğinden yayılıyor ve omzuna vuruyorum. "Şu tarafa git. Pizza harika. Pizza iyidir."

Spor salonundan çıkıp ofisime gidiyorum. Lobide Claude yüzünü kaldırıp el sallıyor. "Bay Parker, size kuzenimden bahsetmiş miydin?"

Bir iniltiyi bastırıyorum ama gülümsüyorum. "Profesyonel minyatür golf oynamak isteyen mi?"

Claude kıkırdar ve başını sallar. "O değil. Ona bunu kendi başına çözmesi gerektiğini söyledim. Kimse ona ve onun aptalca fikrine 'GoFund' yapmayacaktı," diyor, tırnak işaretleri çizerek ve Claude'un onu doğru yola sokmasına seviniyorum. "Bu benim diğer kuzenim. Gracie. On bir yaşında ve Bronx'ta bir okula gidiyor ve gelecek hafta planetaryuma gitmeye çalışıyorlar. Hani şu Neil deGrasse Tyson'ın şeyini yaptığı yer var ya?"

"Adamım o. Bu adamı seviyorum."

"Oraya gitmeye çalışıyorlar. Bu harika değil mi?" Işıl ışıl parlıyordu ve parayı istemesini bile beklemedim.

"Finanse mi istiyorsunuz? Ben yaparım."

"Ne?" Geri çekildi, belli ki kafası karışmıştı.

"Oh, sorduğunu sanmıştım."

"Hayır, ama eminim biraz yardıma ihtiyaçları vardır. Sana anlatıyordum çünkü ondan hoşlandığını biliyordum. O adamı ben de severim. Onu televizyonda izlemeyi seviyorum."

"Claude, bırak ben halledeyim. Benim için bir zevk olur."

Teklifi resmi olarak yaptığımda, beynimde bir fikir patladı. Beklenmedik ama tamamen harika. Çünkü fikirler böyle yapar. Aniden ortaya çıkarlar. Yukarı çıkıp detayları halletmek için can atıyorum.

"Gerçekten mi? Bu harika olur. Gracie heyecanlanacak ve sınıfı da heyecanlanacak. Adamımsın."

"Bu benim için bir zevk. Küçük çocukları bilimle tanıştıran her şey iyi bir şeydir."

Yenilenmiş bir amaç duygusuyla asansöre doğru ilerlerken, planımın üstesinden gelmeye hazırken, başka bir ses adımı çağırıyor. Biraz çakıllı, sanki yıllar boyunca çok fazla sigara içerek sertleşmiş gibi.

Döndüğümde, alev alev yanan kızıl saçlı ve çok fazla bileziği olan bir kadın görüyorum. "Yoo-hoo! Sabrina gelip seni görmemi söyledi."

Sabrina

Yüzü yıpranmış olsa da Bob Galloway'in giydiği takım elbise çok pahalıya mal olmuş gibi görünüyor. Dikişler omuzlarında o kadar zarif bir şekilde hizalanıyor ki, ısmarlama yapılmış olmalı.

"Sabrina," diyor elini uzatıp benimkini sıkarken. "Geldiğin için teşekkürler. Sana bir öldürme ücreti vermem gerekiyor."

İrkildim ve sertçe yutkundum. "Öldürme ücreti mi?" Onu yanlış duymuş olma ihtimalime karşı soruyorum.

"Harika bir eserdi. Yıllardır okuduğum en iyi öykülerden biriydi." Dağınık ofisleri işaret ederek derin bir iç çekti. "Ama yayın kapanıyor."

Sallanarak kendimi duvara yaslıyorum. Sanki yer altımdan kayıp gitmiş gibi. "Kapatıyor musun?" Diye soruyorum, çünkü bu hiç mantıklı gelmiyor.

"Diğer pek çok basılı yayın gibi, hayatta kalmak için yeterli reklam gelirimiz yok."

"Ama reklam sayfalarıyla dolu o koca dergilerden vardı."

"Onlar geçen seneden kalmaydı."

"Peki ya web sitesi?" Batmakta olan bir teknenin pruvasına tutunmaya çalışarak soruyorum. "Bir varlık oluşturmak için yeterince hızlı hareket edemedik, yüzden diğerleri bizi geride bıraktı." Boğazını temizliyor, etrafındakilere mahcup mahcup bakıyor.

boşalan ofisler. "Ve birkaç alanda fazla harcama yapmış olabiliriz."

Bir anda her şey önünde canlandı. Paranın nereye gittiğini görüyorum. Partilere, takım elbiselerine, ihtiyaçları olmayan bu gösterişli ofislere gitmiş. Makaleler için fahiş ücretler ödemeye gitti.

"Hikaye hiçbir yerde yayınlanmayacak mı?" Boğuk bir sesle söyledim. "Bu yüzden seni bugün çağırmak istedim."

"Bana e-posta atabilirdin," diye nazikçe işaret ediyorum.

Sonuna kadar nazik, arka cebinden cüzdanını çıkarıyor. "Hayır. Yapamam. Sana öldürme ücretini kendi cebimden ödüyorum."

Hesap cüzdanını açıp içinden iki tane yüz dolarlık banknot çıkarıyor, bu da bitmiş ücretin yüzde 5'inden daha az bir miktara tekabül ediyor ve bana uzatıyor. "Parça harikaydı. Harikaydı. Adil. Düşünceli. Eğlenceli. Güzel yazılmış. İsteyebileceğim her şey," diyor ve ben bulutlu gökyüzünden süzülen bir güneş ışını gibi parlıyorum. "Bunun için bir evimiz olmayacağı için üzgünüm. Ama ne istersen yapabilirsin. Kendi web sitende yayınlayabilirsin. Belki de bir kitaba dönüştürürsün," diye öneriyor ve her iki fikir de uçuk kaçık.

, web sitem olmadığı için makalelerimi web sitemde yayınlamıyorum. İki, bu bir kitap değil.

Yine de işi ben yaptım, bu yüzden parayı aldım ve ona teşekkür ettim. "Ne yapacaksınız efendim?"

Mutlu bir şekilde omuz silkiyor. "Emekli oluyorum. Bazen işi bırakmanız gerekir."

Sersemlemiş bir halde çıkıyorum, ayaklarım ağır, kalbim bir kez daha kurşuni. Kendimi yine işe yaramaz hissediyorum. *Kullanılmış.*

Ve kafam karıştı.

Asansöre adım attığımda, sanki işimle ilgili bildiğim her şey ters yüz olmuş gibi hissettim. Bob Galloway gazeteciliğin örneğiydi. Hayran olduğum bir adamdı. Ama o bile zor zamanlarda gemisini yüzdüremedi.

İçim çalkalanırken asansör aşağıya doğru iniyor. Bugün orijinal ücretim ve bekleyen bir yazı ile ayrılmayı beklemiyordum. Elim boş hep biliyordum.

Ama mücadele ettiğim kısım, asla gerçekleşmeyecek bir şans için savaşıyor olmam. Buradaki iş duman ve aynalardan ibaretti. Eylemlerim anlamsızdı. Günahlarımı itiraf etmeme bile gerek yoktu, çünkü zaten hikayeyle hiçbir ilgileri yoktu.

Lobiye ulaştığında derin bir nefes alıyorum ve bundan sonra ne yapacağını anlamaya çalışıyorum.

Bunun olacağını tahmin etmemiştim ve iki yüz dolar daha zengin olmama rağmen kapıdan daha fazla soruyla çıkıyorum.

şimdi nereye gitmeliyim? Ne iş yapmalıyım? Ne tür bir iş yapmalıyım?

İçimden en yakın kafeye gidip diğer editörlere klip üstüne klip göndermek geliyor. Ama bunu yapmadan önce dün geceyi düşündüm.

Flynn'in Gramercy Park'ın dışındaki sözleri üzerine.

Senin için orada olmama izin ver.

Sokakta, yükselen gökdelene bakıyorum, yeni iş fırsatına sahip cesur kahraman artık yok.

Ama kaşlarımı çatarken, tekerlekler dönmeye başlıyor. Noktalar birleşiyor. Ve bir çıkış yolu görebiliyorum.

Yepyeni bir yol görebiliyorum.

Belki de hikâye hiçbir zaman anlamsız değildi. Belki de hikâye her zaman benim Flynn'e giden yolum olmalıydı.

Bu benim için olaylara bakmanın garip bir yolu. Ben her zaman pratik bir kadın oldum. Her zaman iş odaklı oldum, her şeyi sorumluluk bağlamında gördüm.

Yine de, hepsi bir hiç uğruna olsa bile, yaşadıklarımın her şey için inanıyorum.

Buna tüm kalbimle inanıyorum. Bu iş

asla benim geleceğim değildi.

Çünkü benim geleceğim Flynn'i de içeriyor.

Ve belki, sadece belki, yapabileceğim başka bir şey daha vardır. Bunu tek başıma çözmek zorunda değilim.

Evet, Courtney var. Evet, Kevin var, ama şimdi bir sonraki adımı atarken yanımda olması gereken biri var. Çılgınca ama tamamen doğru hissettiren bir şey yapıyorum.

Erkek arkadaşımı arayıp sohbet etmek için birkaç dakikası olup olmadığını sordum.

Flynn

Ona şüpheli bir bakış fırlatıyorum. "Buraya gelmeni Sabrina mı söyledi?"

Annesi bana doğru yaklaşp uzun kırmızı tırnaklarını göğsüme vurarak, "Kızım kesinlikle öyle dedi," diyor. "Bana yardım edebileceğini söyledi."

Başımı yana eğiyorum. "Şimdi mi?"

Annesi omuzlarını ileri geri sallıyor. "Evet, söyledi. Senin çok cömert olduğunu ve sevdiğin kızın annesine yardım etmek isteyeceğini bildiğini söyledi."

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Annesi gülümsüyor, kocaman bir sırıtış. "O yaptı."

"Peki neye ihtiyacınız var, Bayan -" Duruyorum, çünkü aynı soyadına sahip olup olmadıklarını bilmiyorum.

"Bayan Maureen Lancaster."

"Memnun oldum."

Bir ses giriyor. "Her şey yolunda mı, Bay Parker?"

Claude'a başımı salladım. "Ben iyiyim." Sabrina'nın annesine dönüyorum. "Sabrina'nın bugün beni görmeye gelmeni söylediğini mi söylüyorsun?"

"Kesinlikle öyle. Onu ziyaret etmek için şehre geldiğimden beri ikinizi sokakta muhabbet kuşları gibi öpüşürken gördüm. Ve tatlı kızım la sen gittikten sonra konuştuk, bana yardım etmeye çok istekli olduğunu söyledi. Tek yapmam gereken gelip seni görmek ve detayları anlatmakmış."

Bir elimle çenemi ovuyorum. Bu benim için yepyeni bir adım. Hiç beklemediğim bir teklif. "Öyle mi?"

Maureen başını sallıyor, sakız çiğniyor ve sanki bugün yapmayı planladığı son şeymiş gibi gülümsüyor. "Bana nerede çalıştığınızı, ne kadar cömert olduğunuzu ve ailesine her zaman yardım etmeyi sevdiğinizi söyledi."

"Ona yardım etmeyi seviyorum," diyorum Maureen'in yüzünü inceleyerek, kızına, oğluna karşı herhangi bir sevgi belirtisi görmeye çalışarak.

"Ve sen bir tür milyarder olduğun için, kurmaya çalıştığım yeni bir iş için bana on bin dolar vermenin senin için kolay olacağını söyledi. Senin işin bu, değil mi? İş mi kuruyorsun?"

"Sabrina sana böyle mi söyledi?"

"Elbette, internette seninle ilgili her şeyi okudum." "O zaman milyarder olmadığımı biliyorsundur."

Hafifçe gülüyor. "Milyarder, multimilyoner. Ne fark eder ki?"

"Bir virgül. Çok önemli bir virgül."

Bir elini kalçasına koyuyor ve muhtemelen seksi bir duruş olması gereken bir şekilde yan tarafına doğru uzatıyor. "Yeni hanımınıza hayat veren kadına yardım etmeye ne dersiniz?"

Aklımdan yüzlerce düşünce geçiyor. Bir gün bunları yazacağım ve bir kitap kaleme alacağım -*All the Wild Pitches*.

Ve bu atış en üst sırada yer alacaktı. Altın madalya kazanacak. Akademi Ödülü.

Kazanacaktı çünkü bir zamanlar bu kadına inanmış olabilirdim. Birkaç ay önce, hatta belki birkaç hafta önce. İnandırıcı olduğu için değil, kimseye güvenmediğim için. Kadınlar tarafından yakılmışım. Eski alışkanlıklarım bu lobide çok zor öldü ve Sabrina'nın iyi bir şey yapmadığından şüphelenirdim.

Ama ben artık o adam değilim.

Kime güveneceğimi biliyorum. Kime inanacağımı biliyorum.

"Bayan Lancaster, teklifinize ne cevap vereceğimi bilmek ister misiniz?" "Elbette isterim," diyerek saçlarını nazlı bir şekilde savurdu.

Omuzlarımı dikleştiriyorum. Derin bir nefes alıyorum. Doğruyu söyle. "Harika bir kızınız ve inanılmaz bir oğlunuz olduğunu söyleyebilirim. Belki de onlara biraz daha fazla odaklanmalısın." Son sözlerime ağırlık kazandırmak umuduyla bir soluk alıyorum. "Çünkü o sana rağmen harika, senin yüzünden değil. İyi günler dilerim."

Claude'a onu dışarı çıkarabileceğini söyleyerek uzaklaşıyorum. Bu onu mutlu edecek, çünkü işini yapmış olacak.

Ben de kendiminkini yapmalıyım. Harika bir erkek arkadaş olma işi.

Ofise çıktığımda, telefon görüşmeleri yaparım. Torpil yaparım. İyilik yaparım.

"Bunu gün sonuna kadar halledebilir miyiz?"

Diğer uçtaki kadın . "Bu çok zor olacak." "Bunu aceleye getirmek için yapabileceğiniz her şeye minnettar olurum."

"Elimden geleni yapacağım."

Bunu Sabrina'ya vermek için beklemek istemiyorum. Ona bu gece vermek istiyorum.

Telefonu kapattığımda telefonum çalışıyor, ekranda onun adı yanıp sönüyor. Hemen cevap veriyorum ve onunla buluşmak için zamanım olup olmadığını soruyorum.

"Kesinlikle."

Sabrina

Flynn'i ofisinin yanındaki kafede gördüğümde sırtımdan kendimi alamıyorum.

Burada koyu renk kot pantolonu ve bir milyon dolara mal olmuş gibi görünmeyen beyaz ve yeşil çizgili sade bir düğmeli bluzuyla yakışıklı bir iş adamı gibi görünüyor. Altmış ya da yetmiş dolar gibi görünüyor ve büyük beyni dışında hiçbir şeyle hava atmasına gerek olmasını seviyorum. Onun bu yönünü seviyorum.

Çay ve kahve sipariş edip küçük bir masaya oturuyoruz.

"Neye gülüyorsun?" diye soruyor.

"Senin büyük beynini düşünüyordum."

"Büyük aletimi düşündüğünü umuyordum."

"İnan bana, ben de bunu çok düşünüyorum ama şu anda başka bir şey düşünüyorum."

"Annen mi?" dediğinde sesi nazikti. Bu sabah uğradı."

İçime bir gerilim şimşegi çaktı. Bu benim kâbusum, altın arayıcısı annem Flynn'i arıyor. "Ne oldu? Seni görmeye mi geldi?"

Lütfen hayır de, lütfen hayır de.

Elimi tutmak için masaya uzandı. "Para istedi."

Nefesim kesiliyor, boştaki elimle ağzımı kapatıyorum. Taze, sıcak bir utanç dalgası çöküyor ve beni altına çekmekle tehdit ediyor. Mahcubiyetin yeni bir tanımı var: Ben. Flynn kullanılmaktan nefret eder. Onun beni kullanmasına dayanamıyorum.

onun ortaya çıkmasında bir rol oynadığımı düşünebilirdi. "Çok özür dilerim. Bu sabah aniden ortaya çıktı. Bunu yapacağından haberim yoktu. Ona seni bulmasını söylemedim."

"Biliyorum." Elimı sıkı. "Sorun yok, Angel. Ona hayır dedim. Aslında, onu sen göndermişsin gibi davranmaya çalıştığında bile yalan söylediğini biliyordum. Buna kanmadım."

Burnumun kenarını sıkarak başımı sallıyorum. "Bu onun için yeni bir düşünüş."

"Ona ne söylediğini bilmek ister misin?"

"Ne dedin sen?" Çayımın bir yudum alırken temkinli bir şekilde soruyorum.

"Ona rağmen harika olduğunu söyledim, onun yüzünden değil."

Gözlerim akıyor. İkiz gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor ve onları durdurma zahmetine bile girmiyorum. Çayımı bırakıyorum, masanın öbür ucuna uzanıyorum, yanaklarını avuçluyorum ve onu sertçe öpüyorum.

Tutkuyla.

Gözyaşlarım durana kadar.

Bıraktığımda dudakları morarmış ve şişmiş görünüyor, yüz ifadesi ise şaşkın.

"Seni seviyorum."

"Seni seviyorum."

Courtney çok haklıydı. Flynn mavi ayda bir görülen bir adam. Yeni planımı ona anlatmamın nedenlerinden biri de bu. Fikirleri paylaşacak bir ortağa sahip olmanın inanılmaz özgürleştirici bir yanı var.

"Bence bu harika. Kaybedecek hiçbir şeyiniz yok ve kazanacak her şeyiniz var."

Bu benim için yepyeni bir durum ama hoşuma gidiyor. Şehir merkezine giderken bu hissi çok seviyorum.

Sabrina

Kermit'le görüşmem için erken geldim. O gelene kadar okuyacağım.

Tam zamanında, saat tam üçte geldi ve ben de e-kitabımı kapattım.

Gözlüklerine, asi sakalına ve kıvırcık saçlarına kadar Seth Rogen'ın tıpatıp aynısı olan bu adam bir kafede karşıma oturuyor. "Zamanı gelmişti," diye bağıyor.

Havalı olun. Profesyonel olun.

"Merhaba, Kermit. Benimle görüşmek istemişsin ve ben buradayım. Ama bilmen gereken ilk şey benim Flynn Parker ile bir ilişkim olduğu. Bu kadar basit ve hikayem *Up Next*'te yayınlanmayacak."

"Açıkçası, dün battıklarından beri."

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüyü bastırıyorum. "Evet, söylediler. Bu da demek oluyor ki, Flynn ve benim hakkımda bildiğin bir şey yüzünden parçayı kafamın üzerinde tutmaya çalışacaksan, bu mümkün değil."

Alaycı bir şekilde gülüyor. "Bu saçmalık için zamanım olduğunu mu sanıyorsun?"

Verdiği yanıt beni şaşırtıyor ama yolumdan dönmüyorum. "Ne için vaktin var bilmiyorum," diyorum soğukkanlılığımı koruyarak.

"Kimi becerdiğin umurumda değil."

Göz kırpıyorum. "Tamam. Güzel. Böyle olması gerekiyor," diyorum, elimden geldiğince eşit bir şekilde. Elini sakalına sürerek. "Bu yüzden mi seni görmek istediğimi düşündün? Mark Zuckerberg ve Bill'i uçurabilirsin.

Gates'le aynı zamanda umurumda bile değil. Özel hayatın umurumda bile değil."

Gerçekten hıyarın teki ama garip bir şekilde ona hayranım. Bu konuda hiç çekinmiyorum. Ama huysuz olsa da, standartlarını seviyorum - özel hayatımın onu hiç ilgilendirmemesi beni heyecanlandırıyor.

"Güzel," diyorum profesyonel bir gülümsemeyle. "Bunu aradan çıkarmak istedim çünkü size bir teklifim var."

Bir kaşını kaldırıyor ve kollarını kavuşturuyor. "Devam et."

"Sanırım Flynn Parker'ı korumakla ilgileniyordunuz." "Bunu söylemek doğru olur."

"Onun hakkında iyi araştırılmış, iyi yazılmış ve sizin de söyleyebileceğiniz gibi kesinlikle harika bir hikayem var."

Ben küfrederken kahverengi gözleri kahkahalarla parlıyor. Artık onun dilinden konuşuyorum. "Harika mı, Sabrina? Çünkü bence buna ben karar vermeliyim."

"Elbette yargılamalısınız. Okumak ve medya imparatorluğunuz için değerlendirmek isterseniz yanımda."

Ellerini kavırıyor ve ben de çantamdan basılı kopyayı çıkarıp ona uzatıyorum.

On dakika sonra, iki elini de havaya kaldırır. "Sattım."

"Bitirmedin bile."

"Satın almak istediğimi bilmek için bugün bitirmeme gerek yok. Bu yüzden sana e-posta gönderiyordum. Herkes bir partide yanıma gelip benimle çalışmak istediğini söyleyecek cesarete sahip değil. Aslında, çoğu gazeteci bunu yapmaz. Bu yüzden o gece sana zor anlar yaşattım. Birincisi, insanlara zor anlar yaşatmaktan hoşlandığım için, ikincisi de kalın derili olup olmadığını görmek istediğim için. Öyle görünüyor ve partiden sonra çalışmalarına baktım. İyisin," diyor ve bunu istemeyerek de olsa kabul ediyor. İltifat etmenin onun için zor olduğundan şüpheleniyorum.

"Teşekkür ederim."

İçini çekti. "Bakın, bir pislik olduğumu biliyorum. Ama yaptığım işte iyiyim ve yeteneği gördüğümde, duyduğumda ya da okuduğumda anlarım. Çok cesursun. Yazdıklarını okuyordum. Bu yüzden sana ulaştım."

"O zaman Flynn'le ilişkim olduğunu açıkladığımız sürece onunla ilgili haberimi yayınlamakta bir sakınca görmüyorsunuz, öyle mi?" Bir kez daha soruyorum, teklifimi doğrulamak için işimi yapıyorum.

Havada bir el sallıyor. "Evet. Güzel. İfşa. Güzel. Ama Flynn Parker'dan daha fazlasını istiyorum. Benim için çalışmanı istiyorum."

İşitme kontrolü yaptırmalıyım. "Pardon?"

"Flaş haber. Sana başka bir nedenle e-posta göndermiyordum. Eski usul gazetecilik anlayışına bağlı değilim. İnsanlar bugünlerde milyonlarca şekilde tanışıyor, partilerde CEO'lara çakan muhabirler de dahil. Umarım Flynn hakkında iyi haberler yaparsınız ama dünya Flynn Parker'dan çok daha büyük." Parmağıyla kâğıda vuruyor. "Bu yazıyı sitede yayınlamak istiyorum, bunu uzun bir podcast röportajına dönüştürmeni istiyorum ve video şeklinde bir 'en iyi on çıkarım' yazısı istiyorum."

Dudaklarım seğirerek sırtıyor. "Öyle mi?"

"Evet. Ve sonra bunu iki haftada bir başka birine yapmanı istiyorum."

"Bunu düzenli olarak yapmamı mı istiyorsun?"

"Evet. Sigorta. Bennies. Her . İş dünyasının liderleriyle röportaj yapmanı istiyorum. Onları ham ve filtresiz istiyorum. Onları bütünüyle yayınlamak istiyorum. Ve onlar hakkında video raporlar da hazırlamanı istiyorum. Benim için çalışmanı istiyorum çünkü bu dinozor gazete ve dergilerin işi bitti. Tükendiler."

"Peki ya sen? Sen kızarmadın mı?"

"Param var. Reklam verenlerim var ve en önemlisi bir izleyici kitlem var."

Bir seyirci. Neredeyse salyalarım akacak.

"Ve sen," diye ekliyor, beni göstererek. "Sen azimli bir Padawan'sın. Benim için çalışır mısın? Yarım saat içinde bir toplantım daha var ve şu anda evet dersin harika olur." Saatine dokunuyor.

"Ücret ne kadar?"

Cevap veriyor, oldukça makul bir fiyat veriyor.

Ondan hoşlandığımı sanmıyorum.

Ama bunun önemli olduğunu sanmıyorum. Bu kadar açık sözlü olması hoşuma gidiyor. Kermit the Douche ile nerede durduğumu biliyorum. Bunu söylemek üzere olduğuma inanamıyorum ama elimi uzatıyorum.

Sallıyor.

"Kabul

ediyorum."

Sabrina

Flynn benim için kapıyı açtı. Gözlerimin kamaşmasına hazırlıklı olarak kendimi çelikleştiriyorum.

Dairesine adım attığımda gözlerim gezegene dönüşüyor. "Burası bir saray."

Başını sallayarak gülüyor. "Öyle değil. Kes ."

Evine aval aval bakarken onu düzeltiyorum. "Öyle. Burası tüm kat. Eviniz binanın en üst katının tamamı."

Göz kamaştırıcı. Oturma odası bir müze galerisi büyüklüğünde, güzel ahşap zeminli geniş bir açık alan, tonlarca yastıklı lacivert bir kesit kanepe ve duvarlarda asılı dünyanın dört bir yanındaki şehirlerin çerçeveli fotoğrafları.

Tavandan tabana pencereler Gramercy Park'a bakıyor. Geniş mutfağını görmek için etrafımda dönüyorum. Tezgâhların üzerindeki kancalardan sarkan paslanmaz çelik tencereler ve neredeyse içinde yıkanabileceğim kadar büyük beyaz bir lavabo ile her şefin gıpta edeceği bir mutfak. "Bu çılgınlık."

"Burası sadece ev."

İlk kez, aramızdaki farkların bilincindeyim: Kuzenimin birinci kattaki ayakkabı kutusunda yaşıyorum. O ise şehre tepeden bakan kendi şatosunda yaşıyor. Sahip olduğum her şey -memo: hiçbir şey- onun kazılarıyla karşılaştırıldığında önemsiz. Ama kıskanmıyorum. Sadece etkilendim ve güzelliğine hayran kaldım.

Bileğimden tutup beni kendine çekiyor. "Bu seni rahatsız etmiyor, değil mi?"

"Ne? Rahatsız edici mi? Hayır. Çok güzel ve çarpıcı ve daha önce hiç böyle bir şey görmedim. Beni neden rahatsız etsin ki?"

Omuz silkiyor. "Sadece senden bir elektrik aldım. Burada olmaktan hoşlanmanı istiyorum."

Parmaklarımı gömleğinin düğmelerinde gezdiriyorum. "Flynn, sen buradasın. Ben de bu yüzden buradayım. Bana buranın geri kalanını gösterebilirsin ya da sadece beni öpebilirsin, her iki şekilde de mutlu olurum."

Beni kendine çekiyor ve nefesimi kesen bir öpücük konduruyor. Ben mutluyum. Onunla her şekilde mutluyum. Özellikle de bana akşam yemeği hazırladığı için, çok lezzetli görünen sebzeli bir makarna yemeği.

Getirdiğim beyaz şarabı masaya koyuyorum, o da tabakları getiriyor. Oturuyoruz ve şişeyi açarken Kermit'le her şeyin nasıl gittiğini soruyor.

Ona genel bir bilgi verip, "Ve o yönetiyor." diye bitiriyorum. "Yani her şey boşa gitmedi mi?"

"Kesinlikle boşuna değildi. Düşünecek olursan, beni sana getirdiği için hepsi yaramazlık içindi," diyorum göz kırparak.

Gülerek açık şişeyi bana doğrulttu. "Güzel kelime oyunu."

"Ama biz sadece bir hikayeyi kutlamıyoruz." Etkili olması için duraklıyorum. "Bir işi kutluyoruz."

"Ciddi misin? Ondan hoşlanmadığını sanıyordum."

"Bilmiyorum. Ama benim için yaptığı işi seviyorum ve açık sözlü ve dürüst olmasını seviyorum. Gerisini ben hallederim."

İki bardak doldurur ve kadeh kaldırır. "Yeni bir başlangıca. Ve en iyisini güvence altına alan dahice bir hamleye."

Yüzüm kızarıyor ve fısıldayarak teşekkür ediyorum.

İşimiz bittiğinde bulaşıkları masaya bırakıyor ve beni kanepeye götürüyor. Beni yere yatırıyor ve üzerime tırmanıyor, bana sürtünürken beni öpüyor.

Saniyeler içinde ateşim çıktı ve rahatsız oldum. Beni yan çeviriyor, eteğimi yukarı iterken arkamda duracak şekilde hareket ediyor. Külotum , kot pantolonu iniyor ve yan yanayız. İçime kayıyor, bir eli bacaklarımın arasında, diğeri göğüslerimin üzerinde, içimde hareket ederken beni sertçe kavırıyor. Derimin altında elektrik çatırdıyor ve cızırdıyorum, her itişte daha sıcak ve daha parlak yanıyorum.

O kadar sıkı tutuyor ki zar zor hareket edebiliyorum. Onunlayken güvende hissediyorum ve istendiğimi de hissediyorum. Flynn beni güzel, seksi ve zeki hissettiriyor ve sanki dünyanın yükünü omuzlarımda taşımak zorunda değilmişim gibi. Sanki beni uç noktalara götürürken, bana tekrar tekrar eşsiz bir zevk yaşatırken bile bunun bir kısmını benim için üstlenmeye istekliymiş gibi.

İşimiz bittiğinde beni kollarının arasına alıyor ve pencereden zümrüt yeşili görkemli parkı gösteriyor. "Eninde sonunda seni parka götüreceğim. Beni seksle oyalayıp duruyorsun."

"İstersen dikkatini tekrar dağıtabilirim."

Cevap veremeden telefonu bip sesi çıkarır. "Bir dikkat dağıtıcı daha," diye mırıldanır ve sehpanın üzerindeki telefona uzanır. Bir notu tıklayarak açıyor ve okurken yüz ifadesi değişiyor. Yüzünü vahşi, keyifli bir sırıtma kaplıyor.

"Sana göstermem gereken bir şey var." "Bana bir e-posta mı göstermek istiyorsun?"

"Evet. Önemli bir mektup. Kardeşinin okulundan."

"Ne?" İçimde garip bir korku dolaşıyor. "Neden sana yazsınlar ki?"

Arsızca gülümsüyor. Bu konuda iyidir. "Çünkü okul masrafları ödendi."

Bir şok beni sarsıyor. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Bunu az önce söylemedin."

Gururla başını sallıyor. Gülünç derecede gururla. "Efendisinin geri kalanının parasını sen mi ödedin?" "Ben ödedim." Yeşil gözleri parıldıyor.

"Kardeşimin okul masraflarını karşılayamazsın." "Ödeyebilirim ve ödedim de."

"Neden?" Merak ve şaşkınlık sesime kazınmış bir şekilde soruyorum.

"Çünkü hayatınızı kolaylaştırıyor. Çünkü yapmak istediğim şey bu." "Ama Flynn. ." Başlıyorum ama neyi protesto ettiğimden emin değilim. Onun Cömertlik mi? "Yapamazsın."

Bir elini kalçama koydu. "İnatçı olacağını hissediyordum, endişeleniyorsan diye söylüyorum, bu sadece kardeşin için değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunun sana bir sadaka gibi gelmediğinden emin olmak istedim. Ve sadece faturasını ödemek istemedim. Bu yüzden reddedemeyeceğin bir şekilde ayarladım."

Ona bakıyorum, daha fazlasını söylemesini bekliyorum.

"Bir burs fonu oluşturdum..." durakladı, tavana baktı, sayar gibi yaptı, sonra bana döndü, "ilahiyat fakültesindeki tüm mevcut öğrenciler için. şu andan itibaren mezuniyete kadar kardeşin de dahil olmak üzere hepsinin her şeyi karşılanacak."

Çenem çözüldü. "Sen ciddi misin?"

"Tamamen." Burnuma bir öpücük kondurdu. "Yükünü hafifletmeme izin ver, Sabrina. Buradakiler de dahil" -durup göğüs kemiğime dokunuyor- "bunu kabul edemeyeceğini düşündüğün yerler. Bu herkes için, kardeşin de dahil."

"Sen çok ."

"Yine sikimden bahsediyorsun, değil mi?" Göz kırpıyor.

Gülüyorum ve ellerimi saçlarında gezdiriyorum. "Hepiniz. Çok fazla, çok harika, çok seksi ve yatakta çok iyisin. Bu da gitmene izin vermeyeceğim anlamına geliyor."

"Mükemmel. Seni becermeme izin vermeye ne dersin?"

Başımı sallıyorum. "Sıra bende."

Onun için dizlerimin üzerine çöküyorum. Kollarını kanepenin arkasına yayıyor, tüm Gramercy Park, Manhattan ve dünya parmaklarının ucunda, önünde açılıyor. O kadar çok şeye sahip ki, o kadar özgürce veriyor ki ve şu anda ödülünü alıyor.

Kirli bir Beyaz Atlı Prens gibi. Kadınının ona verdiği her iyiliği hak eden bir adam gibi.

Flynn

Bu ananas matematiğinden daha iyi. Bedava pizzadan daha iyi. Bu . . . beni derinlere çekerken beynim kısa devre yapıyor.

İnliyorum ve ellerimi başının etrafında kıvrıp parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. Gözlerimi kapatmak, başımı geriye atmak ve bu hissin tadını çıkarmak istiyorum.

Ama onu daha çok izlemek istiyorum.

Sabrina'nın gür dudakları etrafımı sarıyor, elleri boyumda, kalçalarımda geziniyor, saçları tenime dökülüyor.

Bu . . .

Her şeyi.

Oral seks, matematiğin ve doğanın bize sunduğu mükemmelliğe en yakın şeydir. Bir erkek için saf bir zevktir ve işe yaramaz. Dürüst olmak gerekirse, oral seks söz konusu olduğunda asla şikayet edilecek bir şey yoktur.

Ama bu *daha fazlası*.

O beni sertçe emerken, dili içimde gezinirken beynim bulanık ve düşüncelerim durağan olsa da, bu tamamen yeni bir deneyim.

Bazı açılardan, sanki ilk kezmiş gibi hissediyorum.

Tıpkı bir kadının ağzını size dayadığı ve farkındalık ile mutlak mutluluğun aynı anda içinde çarpıştığı ve *evet, evet, oral seks evrenin sırlarını açığa çıkarıyor* diye düşündüğünüz o beyin yakıcı an gibi.

Ama belki de evrenin sırrı *budur*.

Bu zevk ve şehvet, ama aynı zamanda seks ve aşk ve Sabrina'nın bana şekermişim gibi, onunmuşum gibi davranması ve kendimi çok iyi hissetmemi istemesi.

Biliyorum

da.

Tanrım,

istiyorum.

Sıcak ağzı beni sararken nefesim kesiliyor. Zevk omurgamdan aşağıya doğru çatırdıyor, bacaklarıma tırmanıyor. Damarlarımda yuvarlanıyor ve ağzının içine doğru iterken nefesim kesiliyor ve inliyorum, onu daha fazla açmaya, daha fazlasını almaya çağırıyorum.

"Angel," diye törpülüyorum ve boğazının gevşediğini hissediyorum ve kutsal lanet, bunun ne kadar olağanüstü hissettirdiğini düşünmeden duramıyorum. Tüm bu şeylerin tek bir kişide bulunması ne kadar olağanüstü. Bu kadın benim bedenime, aklıma ve kalbime sahip. Şu anda sikim onun ağzında ve ben de orada olmak istiyorum.

Sadece birkaç dakika içinde bitiş çizgisine ulaşıyorum, adını boğuk bir çılgınlıkla söylerken boğazına geliyorum.

Dudaklarından düşmeme izin veriyor ve kucağıma tırmanıp yanağımı öpüyor. Kulağıma fısıldıyor, "Tadını seviyorum."

Ürperiyorum ve dudaklarına ıslak, derin bir öpücük konduruyorum. "Bunu bir daha söylersen yine boşalırım."

"Güzel." Yaramaz bir bakış takınır. "Boşaldığında hoşuma gidiyor. Seni iyi hissettirmek hoşuma gidiyor."

"Bana kendimi iyi hissettirmekten fazlasını yapıyorsun." "Sana ne hissettiriyorum?" diye soruyor nazlı nazlı.

"Bana her şeyi hissettiriyorsun."

Bana sarılıyor. Oral seks, akşam yemeği, seks, başarı, mutluluk... Onu hak etmek için ne yaptığımdan emin değilim, ama onu hafife alarak tek bir saniye bile geçirmeye niyetim yok. Asla.

Sabrina

Binaların ışıkları Manhattan silüeti boyunca parıldıyor ve bu şehirde çok nadir görülen yıldız ışığının rolünü oynuyor.

Başımı Flynn'in omzuna yaslıyorum ve memnuniyetle iç çekiyorum. "O partide gizli bir başlangıç yapmana sevindim."

"Kostümümü anlayan tek kişinin sen olduğuna sevindim."

"Kolumu büktüğün ve beni seninle kütüphaneye kaçmaya ikna ettiğin için mutluyum."

Alay ediyor. "Kolunu mu büktüm? Pek sayılmaz."

Ben de gülüyorum. "Biliyorum. Maskeli dükümle her yere gitmeye hazırdım." Doğrudum ve onun delici bakışlarıyla karşılaştım. "Ama sevdiğim sensin. Sana olduğun gibi aşık olmak için kim olduğumu bilmeden seninle tanışmam gerekiyordu."

"Bunu biliyorum," diyor yumuşak bir gülümsemeyle.

"Benimleyken, her zaman olduğun gibi gelmen için bir davetin var."

Dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Kelime oyunların kulağa hem sevgi dolu hem de iğrenç geliyor."

"Senin gibi." Kaşlarını oynatıyorum.

Bir kolunu bana doluyor, ağzıma bir öpücük konduruyor ve davetimi kabul ediyor, kostüm gerekmiyor, kıyafet isteğe bağlı, hemen orada, kanepede.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Gramercy Park'a gidiyoruz.

Bana anahtarı uzatıyor ve ben de kapıyı açıp özel parka giriyorum. Neredeyse sıçrayacaktım. Hayal ettiğim her şey buradaydı; Manhattan'dan muhteşem, yemyeşil bir kaçış.

"Londra'nın meydanlarından biri gibi," diyorum, etrafımda dönerek her şeyi, ağaçların üzerindeki yemyeşil yaprakları, taş yürüyüş yollarını, bankları inceliyorum. "En azından ben öyle düşünüyorum. Ben hiç gitmedim."

"Gitmek istiyor musun?"

"Londra'ya gitmek istiyor
muyum?" Başını sallıyor. "Evet.

Sen istiyor musun?" "Tabii ki."

"O zaman gidelim."

Elimi tutuyor, parkta yürüyoruz ve ilk kez, belki de, sadece belki de, peri
masallarının gerçek olabileceğine inanmaya başlıyorum, halktan birinin prensin
kalbini kazandığı türden.

Ve prens halkın sevgisini kazanır.

Hepsi birbirlerini sıradışı bir şekilde mutlu ettikleri için. Ve aşkın yapması
gereken de budur.

EPILOG

Flynn

Birkaç ay sonra

Bir sabah ie giderken kapının altında bir davetiye buldum.

Meleğimden geliyor ve açtığımda yüzümde hızlı ve kolay bir gülümseme oluşuyor. Beni bu hafta sonu bir kostüm partisine davet etti.

Maskeli balolar, kostümler ve arada sırada küçük rol oyunları - bizim olayımız bu.

O hafta sonu, benim için seçtiğı kıyafeti giydim. Ben öpüşen denizciyim ve onu çatıdaki partide bulduğumda ilk işim hemşireyi öpen denizcinin ikonik fotoğrafını yeniden yaratmak oluyor. Bu dünyadaki en kolay şey, sırtını eğip onu derinden öpüyorum.

Ayrıldığıımızda gözleri parlıyordu. "Bu tam da ünlü bir fotoğrafa dönüşecek türden bir öpücük gibi hissettiriyor."

"Seninle olan her biri öyle," diyorum ona.

Takip eden aylarda, bazen film ikilisi olarak, bazen sadece gümüş veya altın maskeler takarak daha birçok kostüm partisine ve maskeli baloya gittik.

Hatta birkaç tane daha şık davet buluyoruz ve işte o zaman zamanda yolculuk yaptığımızı hissediyoruz. Ben yelek ve silindir şapka giyiyorum, o da kraliyet mavisi

elbise. Venedik maskelerimizi takıp dans ediyoruz ve sonra kütüphaneye kaçıp tekrar Angel ve Duke'muşuz gibi davranıyoruz.

* * *

Bazen Kevin trenle şehre iniyor ve akşam yemeğinde bize katılıyor. Bir gece Tayland yemeği yerken, "Soyadımızın neden Granger olduğunu biliyor musun?" dedi.

"Bana sadece ismi sevdiğini söyledi." Sabrina anneleri gittiğinde soyadlarını değiştirdiklerini söylemişti.

Başını sallayarak gülüyor.

Sabrina kardeşini işaret ederken yüzü pembeleşir. "Ona inanmayın. Bir şeyler uyduruyor."

Arkama yaslanıp bekliyorum. "Oh, bu iyi. Şimdi bilmek zorundayım." "Hermione," diyor Kevin sırtarak.

Sabrina'ya dönüyorum. "Adını Harry Potter'daki Hermione'den mi aldın?"

Mutlu bir şekilde omuz silkiyor. "Hermione'yi seviyorum. Zeki, akıllı ve sevdiği insanlar için mücadele eden biri. İsim seçmek için daha iyi bir neden bulabilecek birine meydan okuyorum."

Bu konuda onunla tartışamam.

* * *

Bir ay sonra, söz verdiğim gibi onu Londra'ya götürdüm. Birinci sınıfta uçuyoruz ve uçakta koltuğunda sonuna kadar uzandığında gözleri yıldız oluyor. Ona hediye ve deneyim yağdırmayı seviyorum ve o da bunları kabul etme konusunda inatçı olmamayı öğrendi.

Ona tüm turistik yerleri gösteriyorum -Big Ben, London Eye, National Gallery- ama yenilerini de buluyoruz, şehri en sevdiğimiz şekilde keşfediyoruz.

New York'ta evimizdeyken de yaptığımız şey bu. Village'da tuhaf sokak sanatının izini sürdük, Met'i ziyaret ettik ve Büyük Salon'da öpüştük ve Chelsea'deki yeraltı cin mekanına uğradık.

Her gün şehirdeki favori yerler listemize yenilerini ekliyoruz ve her gece benimle eve geliyor çünkü benim evim artık onun evi. Evim artık onun evi.

Haven'ın lansmanı fevkalade iyi gitti, hatta o kadar iyi gitti ki fazladan virgöl ve resmi olarak milyarder statüsünü kazandım. Sabrina'ya gelince, işi ona tam da sevdiği türden bir iş yapmanın mutluluğunu yaşıyor.

Geceleri ise onu memnun etmek benim işim ve ben de bunu yapmayı çok seviyorum.

BAŞKA BİR SONSÖZ

Flynn

Biraz sonra

Bugün Pazar.

Kız kardeşim, kocası ve küçük yeğenimle brunch yaptık. Dylan ve Evie de bize katılıyor ve Evie sekiz buçuk aylık hamileyken ne kadar Fransız tostu yiyebildiğini anlatarak bizi eğlendiriyor.

İşimiz bittiğinde vedalaşıyoruz ve şehrin diğer ucundan eve doğru yola çıkıyoruz. Bu Mart gününde güneş pırıl pırıl parlıyor, bu yüzden parkta yürümeyi öneriyorum.

"Ayrıca, lamba direklerinin bize yol göstermesine izin verebiliriz," diyorum ve Sabrina sessiz bir soruyla kaşlarını çatıyor.

"Sokak lambalarının çoğunun üzerinde nereye gittiğinizi bulmanıza yardımcı olacak numaralar olduğunu biliyor muydunuz?"

"Hiçbir fikrim yoktu. Ama belli ki bunu doğrulamamız gerekiyor." "Kesinlikle. Park en sevdiğimiz yerlerden biri olduğu için."

Son birkaç ay içinde, konservatuar bahçeleri, yazar heykellerinin bulunduğu edebiyat yürüyüşü ve her otuz dakikada bir melodi söyleyen Delacorte Müzik Saati gibi daha da favori yerleri ortaya çıkardık.

Güneye doğru ilerlerken ilk birkaç blok boyunca birbirimize numaraları göstererek elektrik direklerini arıyoruz.

Elime uzanıyor. "Yapacak şeylerin tükeneceğini düşündüğün oluyor mu hiç?"

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır. Her zaman ortaya çıkarılacak yeni bir şey vardır."

Gülümsüyor ve Ramble'a doğru yürürken bana bakmadan önce başını kısa bir süreliğine omzuma yaslıyor. "Sanırım bu doğru. *Her zaman* görmediğimiz şeyleri aramaya devam etmemiz gerekecek."

Alnına bir öpücük konduruyorum ve söylediği bir şeye odaklanıyorum. "Az önce ilginç bir kelime kullandın."

"Hangi kelime?" diye soruyor merakla. "Gördün mü? Bitti mi?"

Başımı sallıyorum. "Belli bir zarf, benim dilbilgisi ineğim."

Kaşlarını çatıyor. "Her zaman mı?"

"Evet. Her zaman," diyorum, Ramble'daki patikada bir dönemece doğru ileriye bakarak. Dün kontrol ettim ve her şey istediğim gibi.

"*Her zaman* güzel bir kelime," diye ekliyor ve bana bir şeylerin peşinde olduğumu anladığını belirten bir bakış atıyor.

Kesinlikle bir şeylerin peşindeyim.

Patikadaki dönemeci geçtiğimizde, üzerinde cilalı ve pırıl pırıl bir plaket bulunan, yeni yıkanmış yeşil bir bank bizi karşılıyor.

"Ama dediğim gibi, yeni bir şey bulmamız konusundaki endişeleriniz yersiz. Örneğin bu, ortaya çıkarılacak yeni bir şey." Bankı işaret ediyorum.

Plakete bakıyor ve beklenti bedenimi sarıyor. Umut hücrelerimi dolduruyor. Nefes nefese kaldığında, bu benim işaretim.

Bir dizimin üstüne çöküp bir mücevher kutusunu açıyorum. "Ne yazıyor?" Zaten bildiğim halde soruyorum.

Bir zamanlar bir düğün bir melek ile tanışmış ve ona deliler gibi aşık olmuş. O kadar derinden, o kadar içten aşık olmuş ki, ona evlenme teklif etmiş. Evlen benimle, Sabrina, ve her zaman benim ol.

Arkasını dönüyor, gözyaşları şimdiye kadar gördüklerimin hepsinden daha parlak bir gülümsemenin üzerinden yüzüne süzülüyor. "Evet. Evet diyorum."

Yüzüğü parmağına geçiriyorum ve prenses kesim pırlanta güneşten daha parlak parlıyor. Daha iyi. Çok büyük.

Ona küçük bir yüzük almayacaktım. O en iyisini hak ediyor.

"Mükemmel, çünkü sen mükemmel bir adamsın" diyor ve beni ilk geceki kadar derin ve tutkulu bir şekilde öpüyor.

Öpüşmeyi kestikten sonra elimi tutuyor ve beni banka doğru yönlendiriyor.
"Hadi gidip bankımızın tadını çıkaralım."

Oturuyoruz, daha çok öpüşüyoruz, daha çok konuşuyoruz, o yüzüğüne bakıyor, ben de ona evlenme teklifi için ya bank ya da tak-tak şakası olduğunu ama bankın kazandığını söylüyorum.

"Hala tak-tak şakasını duymak istiyorum."

"Emin misin?"

"Eminim." "Tak,

tak." "Kim var

orada?"

"Evlenmek."

"Kiminle
evleneyim?"

"Benimle
evlen."

Sabrina

Gülüyorum ve bir kolumu ona doluyorum. "Cevabım hala evet."

"Güzel çünkü bulmamız gereken bir sürü favori yer var. Her zaman uzun, çok uzun bir zamandır."

"Her zaman seninle olmayı seviyorum."

"Yapmalısın. Nedenini bilmek ister misin?" diye soruyor nişanlım tepemde bir kuş cıvıltısı varken. Parmağımı sıkıyor ve yüzüğüme hayranlıkla bakıyor.

Ben de hayranım. Ona baktığımda umut, gelecek ve sevgi görüyorum. Bu kesinlik her türlü riske değerdi. "Neden?"

"Çünkü *her zaman* sonsuza dek mutlu yaşayacağımız anlamına gelir."

SON

Sevgili okuyucu:

Bu hikâyedeki New York mekânlarını merak ediyordur olabilirsiniz. Sabrina ve Flynn'in ilk tanıştıkları otel, New York'un Doğu yakasındaki malikânelerden ve kulüplerden, Dollhouse ise bir dizi yeraltı içki evinden esinlenmiştir.

Belediye Binası da dahil olmak üzere terk edilmiş metro istasyonları, Yıldızlı Gece Çilingiri, Asansör Müzesi ve Tony ve Karen ile Vic ve Nancy'ninkiler de dahil olmak üzere Central Park'taki bankların üzerindeki yazılar gerçektir. Sokak lambaları da yolunuzu bulmanıza yardımcı olmak için numaralandırılmıştır. Gramercy Park için anahtar gerekmektedir.

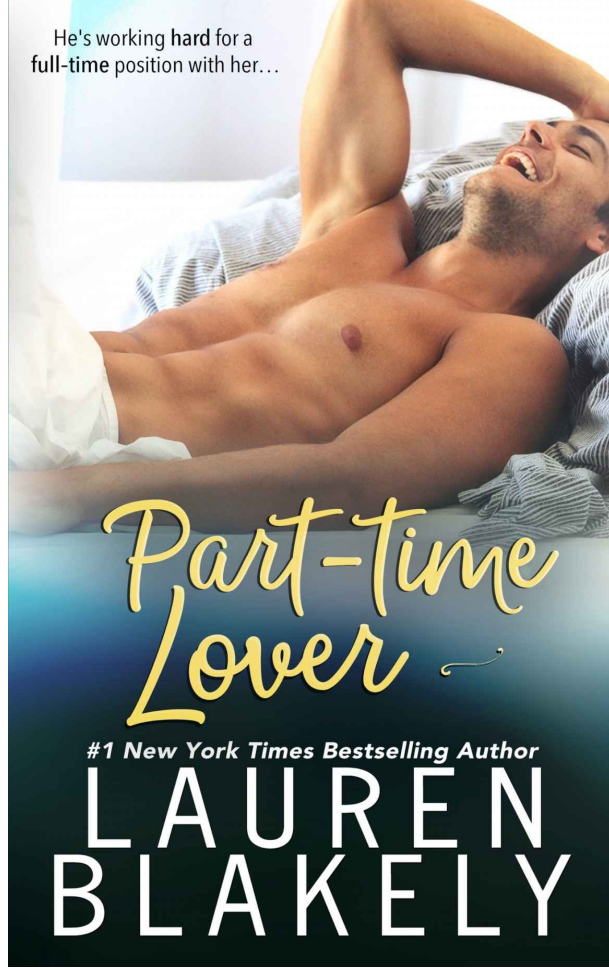
Manhattan aşık olduğunuzda da büyölüdür.

* * *

Daha fazla Flynn ve Sabrina ister misiniz? Bu seksi, eğlenceli çiftin bonus sahnesini almak için buradan kaydolun doğrudan gelen kutunuza ! Listem için zaten kaydolduysanız, tekrar kaydolduğunuzdan emin olun! OLDUĞUN GİBİ GEL bonus sahnesini almanın tek yolu budur, ancak listeye iki kez abone olmayacağınızdan emin olabilirsiniz! Ayrıca bu seksi yeni kitaplar piyasaya çıktığında uyarı almak için haber bültenime !doğrudan de kaydolabilirsiniz

Çok Yakında!

Bir sonraki sürümüm PART-TIME LOVER, bağımsız bir çağdaş Haziran ayında yayınlanıyor! Bu kitap, karşılıksız anlaşmanın mantık evliliği hikâyesiyle buluşması ve yazması çok eğlenceliydi! ŞİMDİ ÇOĞU PERAKENDECİDEN ÖN SIPARIŞ VEREBİLİRSİNİZ! Ayrıca **kaydolabilirsiniz** Seksi yeni kitaplar çıktığında uyarı almak için doğrudan haber bültenime kaydolun!

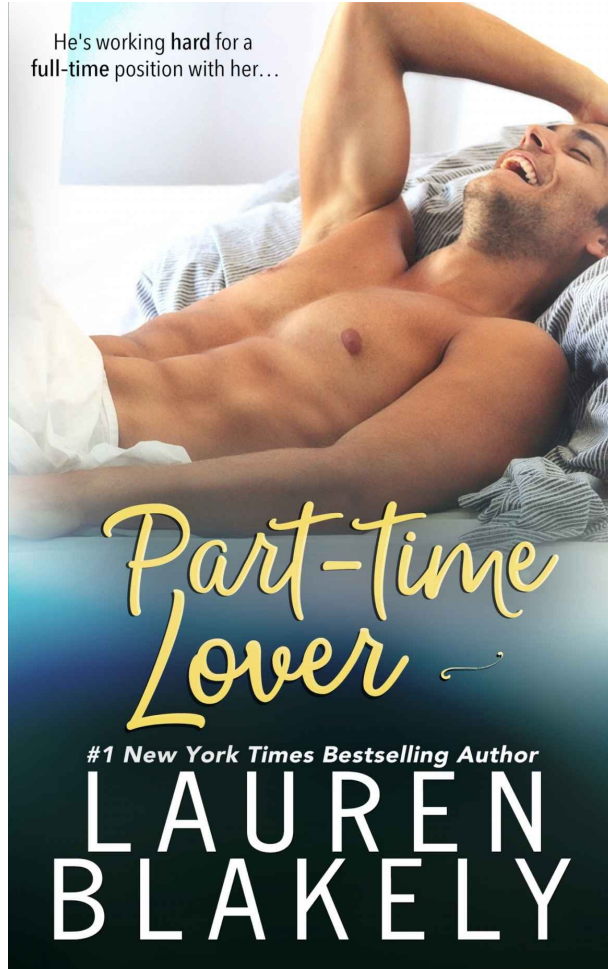
PART-TIME LOVER'dan sonra, Ağustos ayında yayınlanacak duygusal bir ikinci şans romanı olan UNBREAK MY HEART için bizi izlemeye devam edin. Eylül ve Ekim aylarında üç kitaplık romantik komedi serim THE HEARTBREAKERS'ı yayınlayacağım!

The Heartbreakers

Üç kardeş, üç tek kişilik roman, sizi güldürecek, bayıltacak ve sıcaktan bunaltacak üç aşk hikayesi!

YARI ZAMANLI SEVGİLİ HAKKINDA...

Christian hakkında şunu söyleyebilirim - müthiş bir ilk izlenim bıraktı. İri yarı adamı ilk gördüğümde kanal boyunca uzanan bir rıhtımda çıplak bir şekilde amuda kalkıyordu. Baş tacı mücevherleri tekne turunda gördüğüm diğer her şeyden çok daha eğlenceliydi, bu yüzden meraklı her kadının yapacağını yaptım - fotoğrafını çektim. Fotoğrafa birkaç düzine kez bakmış olabilirim. Onunla bir yıl sonra şehrin göbeğindeki gizli bir bahçe barında tekrar karşılaşacağımı, aklının ve ağzının daha da büyüleyici olduğunu öğreneceğimi bilmiyordum. Ama kalbimin nasıl ezildiğini düşününce, sadece basit bir anlaşma istedim - Koşulsuz. Beklenti yok.

Ondan çok daha fazlasına ihtiyaç duyduğum güne kadar anlaşmamız gayet iyi işliyordu...

Şunu söyleyeyim, bu yarı zamanlı sevgili olayı onun fikriydi. Başından beri her şeyi kabul ederdim, ama hey, muhteşem, zeki bir kadın sizi yatağına davet ettiğinde ve sadece onun yatağına... evet dedim.

Ancak daha sonra, kardeşimden gelen histerik bir telefon, büyükbabamın işinin ailede kalması için kendime bir eş bulmam için yalvarıyor ve Elise ile bir terfiye ihtiyacım var. **Tam zamanlı bir kocanın onun da ihtiyaçlarına uygun olduğu ortaya çıktı** ve düğümü çözene kadar geçici bir mantık evliliği **görecekti...**

Kimse öğrenmediği sürece.

Kimsenin canı yanmadığı sürece.

Kimse aşık olmadığı sürece.

Ama sonumuz hiç tahmin etmediğim bir şekilde oldu.

PART-TIME LOVER 4 Haziran'da her yerde satışa sunulacak! Lütfen bu alıntının tadını çıkarın!

"Neden buna inanmak istiyorsun" -benden ona doğru eliyle işaret ediyor- "kader mi? Bana o umutsuz romantiklerden biri olduğunu söyleme."

Başımı arkaya atarak utanmadan gülüyorum. "Bunu sanki dünyadaki en kötü şeymiş gibi söylüyorsun."

Bardağını kaldırıyor, kenarından bana bakıyor. Ses tonu ciddi. "Öyle ?" Gerçekten dürüst bir cevap istiyor gibi görünüyor, flörtöz bir cevap değil, ben de ona cevap veriyorum. "Hayır. Ben bir realistim ve ilişkiler ve rastlantısallığın gücü hakkındaki hislerimi realizm belirliyor." Sonra kader çilesine bir düğüm daha atıyorum. "Sanırım gerçek kader aynı uçakta olsaydık ertesi gün Paris'e dönecek."

Hafifçe gülüyor ve bu cevabı çok takdir ettiğini hissediyorum. Bir içki alır. "Bu pek olası görünmüyor."

Biraz absinthe yutarken omuz silkiyorum. "Çılgınca olan şu ki, aslında seni Paris'e dönüş uçağında gördüğümü sandım. Ertesi gün sabah uçağına bindim."

Gözleri patlıyor. Küçük bir gıcırta çıkarıyor. Bardağı parmaklarından kaymaya başlıyor ve düşmeden önce yakalamak için atılıyorum. Parmaklarım onunkileri kapatıyor ve birlikte tutuyoruz. "İfadenize bakılırsa, gerçekten de aynı uçakta olduğunuzu tahmin ediyorum. Mavi bir gömlek giymiş, birinci sınıfta uzanıyordun. Bu seksi gözlükler takılı ve gözlerin kapalı."

Derin bir nefes alıyor ve *evet diye* fısıldarken bir kedi kadar sessiz. Bardağı bırakıyoruz.

"Üçüncü seferde şansın yaver gitti demek?"

"Öyle görünüyor," diyor, sesi hâlâ tüy gibi.

Kendi kadehimi kaldırıyorum. "Terbiyemi bağışlayın. Kadeh kaldırmalıyız." "Neye kadeh kaldırıyoruz?" diye soruyor şaşkınlığını üzerinden atmaya çalışırken.

Hemen konuşmadım. Onun yerine, zengin kahverengi gözlerine bakıyorum. Orada bir kıvılcım görene kadar bekliyorum. Bir tutam arzu, aramızdaki kimyayı hissettiğini biliyorum. Bunu hissetmemek imkansız. Bu gerçek, çatırdıyor ve bu sefer benden uzaklaşmasına izin vermeyeceğim.

"Kadere."

Kadehini kaldırarak kaşlarını çatıyor. "Şansa."

İçkilerimizi alıyoruz, sonra müzik daha da yükselirken ben daha da yaklaşıyorum. "Dudaklarında nasıl bir tat bıraktığını bilmek istiyorum."

"İleri gidiyorsun."

"Öpüyorum. Ve arkadaşlarımız arkadaş olduğu için, bu gece seni anlamsızca öpmem açıkça kaderde var."

Bardağını bırakıp elini koluna doluyor ve parmaklarının üzerimde bıraktığı his hoşuma gidiyor. "Christian, sen hayatım boyunca gördüğüm en yakışıklı yaratıksın, ama buna inanıyor olamazsın."

"Neden olmasın?"

"Bu çok romantik bir düşünce."

"Kim romantizmden bahsetti ki? Belki de kaderimizde ..
." Saçının bir tutamını kulağının üzerinden geçirirken daha da yaklaşıyorum ve cümleyi fısıltıyla bitiriyorum, "*Siktir*."

Titriyor, elini boynuna götürüyor, sanki ben çekilirken dokunuşumun izini yakalıyormuş gibi. Sersemlemiş görünüyor ve bu ona çok yakışıyor. "Hindistan cevizi gibi kokuyorsun," diyorum ona.

"Sen nane ve likörsün." Gözleri ağzımda oyalanıyor. "Yıkıcı derecede baştan çıkarıcı."

"Bırak da seni başka şekillerde mahvedeyim."

Başını sallar. "Çok yakışıklısın. Çok fazla." Ben . Onu istiyorum. "Elise, benimle eve gel." "Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü şu anda zihnim absent ve naneden oluşan bir bulanıklık içinde." Bir elini kaldırıyor, parmaklarını çenemde gezdiriyor, sonra başımın arkasını avuçluyor. Aklımın alamayacağı kadar tahrik oldum. Dudaklarını yanağımda gezdirerek fısıldıyor: "Ve çünkü bir yıldan fazladır beni öpmek istiyorsun. Arada sırada benim tadıma bakmana izin versem ne kadar iyi olurdu bir düşün." Bir adım uzaklaşıyor.

"Bana üçüncü bir randevu mu teklif ediyorsun? Çünkü dürüst olalım, bu neredeyse ikinci randevu gibi ve sen beni çıplak gördün."

Gülüyor. "Bu daha ilk buluşma ve sadece şans eseri. Belki bana bir yemek ısmarlarsın, o zaman dudaklarımın tadını anlarsın."

"Bu durumda, köşede küçük bir bistro biliyorum, bu akşam saat on bir buçuk için rezervasyon yaptırırsam bir şeyler hazırlayabilir mi? Geç bir akşam yemeği için bana katılmak ister misiniz?"

"Her zaman bu kadar ısrarcı mısınız?"

"Sadece bir şeyi kesinlikle istediğimi bildiğim zaman."

PART-TIME LOVER 4 Haziran'da her yerde satışa sunulacak!

AYRICA LAUREN BLAKELY TARAFINDAN

FULL PACKAGE, New York Times Çok Satanlar listesinde 1 numarada yer alan romantik komedi!

BIG ROCK, New York Times Çok Satanlar listesine giren bağımsız romantik komedi!

MISTER O, aynı zamanda New York Times Çok Satan bağımsız bir romantik komedi!

WELL HUNG, New York Times Çok Satanlar listesine giren bağımsız bir romantik komedi!

JOY RIDE, USA Today Bestselling bağımsız romantik komedi!

HARD WOOD, USA Today Bestselling bağımsız bir romantik komedi!

THE SEXY ONE, New York Times Çok Satanlar listesine giren bağımsız bir aşk romanı!

THE HOT ONE, USA Today Çok Satanlar listesine giren bağımsız bir aşk romanı!

THE KNOCKED UP PLAN, birkaç hafta boyunca USA Today ve Amazon Listelerinde en çok satan bağımsız romantizm!

Birkaç hafta boyunca USA Today Çok Satanlar listesinde yer alan seksi spor romantizmi MOST MOST LIKELY TO SCOREVALUABLE PLAYBOY ve seksi bir futbol romantizmi olan !

THE V CARD, USA Today Çok Satanlar listesinde yer alan günahkâr derecede seksi bir romantik komedi!

WANDERLUST, USA Today Bestselling çağdaş romantizm!

New York Times ve USA Today Çok Satan Baştan Çıkarıcı Geceler serisi, Geceden Sonra Gece, Bu Geceden Sonra ve Bir Gece Daha

Ve Joy Delivered Duet'in aşk romanı, Nights With Him ve Forbidden Nights, her ikisi de New York Times ve USA Today Bestseller!iki bağımsız

Tatlı Günahkâr, Günahkâr Arzu, Günahkâr Özlem ve Günahkâr AşkGeceler, New York Times Çok Satanlar listesine giren ve Baştan Çıkarıcı Geceler'in devamı niteliğindeki yüksek tempolu romantik gerilim serisi!

Kalbiyle Oynamak, USA Today çok satanlar listesinde ve seksi bir Seductive Nights spin-off bağımsız! (Davis ve Jill'in romantizmi)

21 Çalıntı Öpücük, USA Today Çok Satan yasak yeni yetişkin romantizmi!

Bir New York Times ve USA Today Bestseller'ı olan Caught Up In Us! (Kat ve Bryan'ın romantizmi!)

O Benimmiş DavranmakGibi , Barnes & Noble ve iBooks Bestseller! (Reeve & Sutton'ın romantizmi)

Trophy Husband, New York Times ve USA Today Bestseller! (Chris ve McKenna'nın romantizmi)

Far Too Tempting, USA Today Bestselling bağımsız romantizm! (Matthew ve Jane'in romantizmi)

Gözlerindeki Yıldızlar, bir iBooks çok satanı! (William ve Jess'in romantizmi)

USA Today çok satan Pişmanlık Yok serim şunları içeriyor

The Thrill of It (Harley ve Trey ile Tanışın)

ve devamı

Seninle Her Saniye

New York Times ve USA Today Çok Satanlar listesinde yer alan Ateşle Mücadele serim

Benim İçin Yan (Smith ve Jamie'nin romantizmi!)

Melt for Him (Megan ve Becker'ın aşk romanı!) ve

Consumed by You (Travis ve Cara'nın aşk romanı!)

Sapphire Affair serisi...

Safir Olayı Safir

Soygunu

Sınırların Dışında

New York Times Çok Satan seksi bir spor romantizmi

Tek Kişi

İkinci bir şans aşk hikayesi!

Saplama Bulucu

Seksi, flörtöz bir romantizm!

TEŞEKKÜRLER

KP Simmon, Helen Williams, Kelley, Jen, Dena, Kim Bias, Lauren Clarke, Karen, Tiffany, Janice, Lynn, Virginia, Stephanie ve Michelle'e teşekkür ederim. Her gün yaptığınız her şey için son derece minnettarım. Aileme büyük teşekkürler ve her zaman olduğu gibi, her şeyi mümkün kılan okuyucularıma minnettarım.

İLETİŞİM

Okuyuculardan haber almayı seviyorum! Beni Twitter'da [LaurenBlakely3](#) adresinde bulabilirsiniz, [LaurenBlakelyBooks](#) adresinden Instagram, [LaurenBlakelyBooks](#) adresinden Facebook veya [LaurenBlakely .com](#) adresinden çevrimiçi. Ayrıca bana [laurenblakelybooks@gmail.com](#) adresinden e-posta gönderebilirsiniz.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

